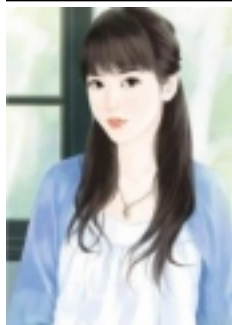

Giành Làm Mẹ Kế Định Sẵn

Contents

Giành Làm Mẹ Kế Định Sẵn	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-1: Mở Đầu	5
3. Chương 2: Chương 1	7
4. Chương 1-2	11
5. Chương 3: Chương 1.2	14
6. Chương 1-3	18
7. Chương 4: Chương 2	21
8. Chương 2	25
9. Chương 5: Chương 2.2	28
10. Chương 2-2	33
11. Chương 6: Chương 3	38
12. Chương 3	42
13. Chương 7: Chương 4	47
14. Chương 4-1	50
15. Chương 8: Chương 4.2	54
16. Chương 4-2	58
17. Chương 9: Chương 5	63
18. Chương 5-1	67
19. Chương 10: Chương 5.2	71
20. Chương 5-2	75
21. Chương 11: Chương 6	78
22. Chương 6-1	82
23. Chương 12: Chương 6.2	86
24. Chương 6-2	90
25. Chương 13: Chương 7	94
26. Chương 7-1	97
27. Chương 14: Chương 7.2	100
28. Chương 7-2	104
29. Chương 15: Chương 8	108
30. Chương 8-1	112
31. Chương 16: Chương 8.2	116
32. Chương 8-2	120
33. Chương 17: Chương 9	125
34. Chương 9	129
35. Chương 18: Chương 10	134
36. Chương 10	137
37. Chương 19: Chương 11	141
38. Chương 11: Kết Thúc	145

Giành Làm Mẹ Kế Định Săn

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Nguồn convert: ngocquynh520 Editor và beta-er: phuogot_93 Số chương: 10 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gianh-lam-me-ke-dinh-san>

1. Chương 1: Mở Đầu

Đầu tháng giêng, không khí lạnh tràn về, nhiệt độ chưa đến 10 độ.

Miêu Lật, trong sân nhà cũ họ Triệu có vài cành mai đang nở rộ trong gió rét, đầu cành còn có điểm chút đỏ tươi, vì mùa đông lạnh thêm mà làm tăng vẻ tươi đẹp.

Ba chiếc xe hơi nối đuôi nhau tiến vào bãi đất trống trong sân, sau đó, một nam một nữ từ hai chiếc xe khác nhau đi ra.

Triệu Dao vừa xuống xe nhìn thấy xe của Triệu Phù, khuôn mặt tuần dật lịch sự hơi lộ vẻ ngạc nhiên, khẽ đẩy gọng kính, khó hiểu hỏi “Cô nhỏ, cô cũng bị gọi về à?”

“Ừ.” Cô gái mặc một bộ áo lông màu đen, quần dài màu đen, đeo mắt kính đen, khẽ hừ một tiếng, ngó quan trên mặt thanh lệ nhưng lạnh lùng, không có cảm xúc dư thừa.

Đi đến chiếc xe còn lại, người đàn ông ngồi ở ghế lái đang soi gương, chỉnh lại mái tóc dài chạm vai, sửa sang xong xuôi mới thông thả ung dung xuống xe.

Người này mặc một áo khoác dài màu nâu nhạt, bên trong là một cái áo cao cổ lông dê màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần da màu đen, chân đi đôi giày cao đơn giản thời thượng.

Triệu Phấn có khuôn mặt trung tính, ngũ quan tinh xảo thanh tú, nếu không chú ý đến cổ anh có hầu kết thì thật khó để phân biệt giới tính.

Anh lạnh lùng đi về phía Triệu Phù.

“Cô nhỏ, cô biết bà nội gọi chúng ta về có chuyện gì không?”

“Cô không biết.” Mặt cô không chút thay đổi trả lời.

Bà nội trong miệng Triệu Phấn là mẹ của Triệu Phù. Mặc dù gọi là cô nhỏ nhưng tuổi của Triệu Phù cùng Triệu Phấn, Triệu Xa là bằng nhau. Bởi vì mẹ cô 48 tuổi mới sinh cô, cô là đứa con nhỏ tuổi nhất trong năm anh chị em.

Năm nay 28 tuổi, Triệu Phù kém chị gái nhỏ nhất 16 tuổi, kém anh cả 28 tuổi. Cô và con trai của anh hai – Triệu Phấn sinh cùng năm, và lớn hơn Triệu Dao – con trai của anh cả một tuổi.

Ba người cùng đi vào phòng khách nhà họ Triệu. Phòng khách bày biện đơn giản, bên trong bày một bộ bàn ghế gỗ tử đàn lâu đời, trên tường treo một bức tranh sơn thủy, một cái bàn thờ treo trên tường, trên đó có bài vị các thế hệ tổ tiên Triệu gia, trước bài vị có một lư hương Thanh Ngọc.

Thấy mấy vị trưởng bối đang ngồi ngay ngắn, ba người dò xét một chút, đều cảm thấy đại sự không ổn.

Triệu Dao bình tĩnh nhìn cha mình, thấy ông nở nụ cười giống như trẻ con nhưng mang theo mùi vị âm mưu, không khỏi âm thầm cảnh giác.

Cặp mắt tinh quái của Triệu Phấn không chút dấu vết nhìn từ vị trí chủ vị của bà nội, di chuyển về phía bác cả, rồi lại nhìn tiếp về phía mẹ và cô ba, rất nhanh đã đoán ra hôm nay tuyệt đối không có chuyện tốt.

Triệu Phù nhàn nhạt ngược mắt nhìn mấy anh chị trong phòng khách, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người mẹ mình, từ từ mở miệng.

“Mẹ, mọi người gấp gáp gọi ba đứa bọn con về có chuyện gì không?”

Thấy mẹ gật đầu, Triệu Diệu, thân là con trai cả giải thích cho mọi người rõ.

“Chuyện là như này, hôm trước cô ba thay mấy đứa xem một chút, tính ra cả ba người năm nay đều có hồng loan tinh động, bà nội hi vọng trong năm nay mấy đứa nắm chắc cơ hội kết hôn.” Triệu Diệu tuy đã 56 tuổi nhưng trời sinh có khuôn mặt trẻ con, khiến cho ai mới nhìn đều nghĩ ông chưa đến 40.

Các thành viên Triệu gia đều có thiên phú về năm thuật.* Vì vậy, gia tộc họ Triệu trong giới năm thuật vẫn rất có tiếng tăm.

Cái gọi là năm thuật gồm: sơn, y, mệnh, bói, tướng. Mỗi thành viên trong nhà họ Triệu đều am hiểu một, hai loại trong đó.

(* Giải thích rõ hơn về năm thuật:

1. Sơn là tu luyện tinh thần, là thuật lợi dụng các phương pháp thiền, tinh tọa, võ thuật, trị liệu để bồi dưỡng cơ thể và tâm hồn.
2. Y chính là phương pháp sử dụng các phương tể (thuốc), châm cứu, linh trị (tâm lý trị liệu) để giữ gìn sức khỏe và chữa trị bệnh tật.
3. Mệnh là suy đoán về vận mệnh của con người, là học thuật đạt đến việc tránh hung tìm cát, từ đó cải thiện nhu cầu phát triển của nhân loại.
4. Bốc là chỉ bốc quẻ hoặc là chiêm bốc, bắt nguồn từ Bát quái (tám quẻ) trong Kinh dịch, bao gồm 3 loại là chiêm bốc, trạch cát và trắc cục. Mục đích của nó là dự đoán và xử lý sự việc. Chiêm bốc bao gồm: Lục hào, Lục nhâm, Mai hoa dịch số, Kỳ môn độn giáp và Thái ất thần số.
5. Tướng là dựa trên phương pháp quan sát hình tướng, công việc, địa hình sinh sống để nghiên cứu về vận mệnh của con người, để đạt được mục đích tránh hung tìm cát. Nói chung nó bao gồm cả 5 loại là: Ấn tướng (xem con dấu), danh tướng (xem tên họ), nhân tướng (xem tướng người), gia tướng (xem tướng nhà) và mộ tướng (phong thủy).

Chỉ là tổ tiên họ Triệu có một quy định lưu truyền đến giờ, tất cả thành viên gia tộc đều không được sử dụng năm thuật để kiếm lợi. Vì vậy, các thành viên trong gia tộc đều không làm nghề nào liên quan đến năm thuật này.

Nghe lời bác cả nói, Triệu Phấn là người đầu tiên nói “Bà nội, cháu không có ý định kết hôn.”

“Cháu cũng không tính đến chuyện kết hôn.” Triệu Dao cũng lập tức tỏ thái độ.

Cô ba Triệu Minh, người tự mình xem cho ba người họ, mỉm cười nói “Cô tính rồi, nếu năm nay các cháu không kết hôn, về sau sẽ không tìm được đối tượng thích hợp nữa.”

Triệu Minh hơn 40 tuổi, tóc uốn xoắn chạm vai, khuôn mặt xinh đẹp được bảo dưỡng tốt, thoát nhìn chỉ giống cô gái hơn 20 tuổi.

“Cho nên ý của bà nội là muốn các con năm nay đều phải tìm người kết hôn.” Mẹ của Triệu Phấn nói tiếp.

Bà là con dâu thứ hai nhà họ Triệu, khuôn mặt luôn mang theo nụ cười, nhìn rất thân thiết hiền lành.

“Mẹ, chuyện kết hôn sao lại bắt ép được? Nếu hai người có duyên sẽ có kết quả, nếu duyên phận không đủ thì miễn cưỡng cũng vô dụng.” Triệu Phù nhìn người mẹ tóc bạc trắng, lông mày hơi chau lại, khuôn mặt thanh lệ lộ vẻ không đồng ý.

“Tiểu Phù, duyên phận là muốn chính mình phải chủ động nắm lấy, nếu em không có tâm, cho dù có duyên cũng sẽ bỏ qua. Em chính vì như vậy nên đã bỏ qua hai cơ hội rồi, lần này nếu không nắm chặt, về sau em sẽ cô độc cả đời.” Triệu Minh cố gắng thuyết phục em gái nhỏ nhất của mình.

“Em không sao cả, tự bản thân em cũng có thể sống tốt.” Cô nhún vai tỏ vẻ không để ý, cô rất hài lòng với cuộc sống độc thân trước mắt, kết hôn chưa bao giờ có trong kế hoạch của cô.

“Con cũng thế.” Triệu Phấn lập tức tỏ rõ mình không quan tâm đến chuyện kết hôn, lời vừa ra khỏi miệng đã bị mẹ trừng mắt một cái.

Thấy đứa con nhà mình hình như cũng muốn phụ họa, Triệu Diệu đứng dậy, đi qua vỗ vai cậu ta, ý vị sâu xa mở miệng.

“Tiểu Dao, năm đó trước khi chết, tiếc nuối lớn nhất của mẹ con là không thể tận mắt nhìn thấy con kết hôn, bà ấy dặn dò cha trông nom con. Nếu con kiên trì không muốn kết hôn, cha sẽ không ép con, chỉ là sau này khi cha chết cũng không biết phải ăn nói như nào với mẹ con...” Nói xong, thở dài một cách sâu xa.

Triệu Dao âm thầm trợn mắt, cha lại mang chuyện mẹ qua đời mấy năm trước ra để dọa mình.

Lúc này, bà nội nhà họ Triệu vẫn im lặng từ đầu đến giờ, đột nhiên lấy tay đè ngực lại, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

“Mẹ, ngực mẹ lại khó chịu ư?” Con dâu thứ hai, mẹ của Triệu Phấn vội vàng đỡ bà, nhẹ nhàng xoa ngực giúp bà dễ thở.

“Mẹ sao vậy?” Triệu Phù cũng ân cần tiến lên hỏi thăm.

“Gần đây ngực của mẹ thường bị đau, mấy hôm trước đã đi bệnh viện một lần.” Con dâu thứ hai nhà họ Triệu không nói rõ thật ra bà nội đến viện chỉ là làm kiểm tra định kỳ mỗi năm một lần.

“Sao em không biết chuyện này?” Cô không khỏi cau mày.

“Mẹ không để chị nói cho mọi người biết, sợ mọi người lo lắng.” Triệu Minh nhìn em gái một cái, đáp lại.

Triệu Phù muốn đi đến đỡ mẹ dậy “Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện.”

“Không cần.” Bà nội nhà họ Triệu gạt tay, ý bảo mình không sao, ngược mắt nhìn con gái và hai cháu nội, chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút suy yếu nhưng vẫn nghe ra được sự uy nghiêm “Không cần đông dài, tóm lại ba người các con trong năm nay đều phải kết hôn hết cho mẹ.”

Nói xong, để con dâu thứ hai đỡ mình về phòng, không cho ba người kia cơ hội phản bác.

Triệu Minh cũng đứng dậy đi theo, đưa tay gầy gầy mái tóc xoắn màu nâu, lạnh nhạt nói “Các cháu nếu muốn làm bà nội tức chết thì không cần kết hôn.”

“Các con tự giải quyết cho tốt đi.” Triệu Diệu thở dài để lại một câu nói rồi cũng đi theo.

Phòng khách to như vậy chỉ còn lại Triệu Phù, Triệu Phấn và Triệu Dao, ba người đưa mắt nhìn nhau.

“Thân thể bà nội không phải vẫn rất khỏe mạnh sao, sao đột nhiên lại thấy không khỏe được?” Triệu Dao có chút buồn bực.

Triệu Phấn nhún mày nghi ngờ “Theo tướng mạo của bà nội, ít nhất cũng sống đến 90 tuổi, năm nay bà mới có 76, ít nhất vẫn sống khỏe vài chục năm nữa.”

Trầm mặc một lúc, Triệu Phù không nói một câu, xoay người đi ra ngoài.

“Cô nhỏ, bà nội muốn chúng ta năm nay kết hôn, cô thấy sao?” Triệu Phấn thấy cô đi, lập tức tiến lên hỏi.

Cô dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhẹ nhàng trả lời một câu.

“Cứ theo lời của bà mà làm.”

Nếu đây là tâm nguyện cũng như mệnh lệnh của mẹ, cô sẽ không làm trái.

2. Chương 1-1: Mở Đầu

Đầu tháng giêng, không khí lạnh tràn về, nhiệt độ chưa đến 10 độ.

Miêu Lật, trong sân nhà cũ họ Triệu có vài cành mai đang nở rộ trong gió rét, đầu cành còn có điểm chút đỏ tươi, vì mùa đông lạnh thêm mà làm tăng vẻ tươi đẹp.

Ba chiếc xe hơi nối đuôi nhau tiến vào bãi đất trống trong sân, sau đó, một nam một nữ từ hai chiếc xe khác nhau đi ra.

Triệu Dao vừa xuống xe nhìn thấy xe của Triệu Phù, khuôn mặt tuần dật lịch sự hơi lộ vẻ ngạc nhiên, khẽ đẩy gọng kính, khó hiểu hỏi “Cô nhỏ, cô cũng bị gọi về à?”

“Ừ.” Cô gái mặc một bộ áo lông màu đen, quần dài màu đen, đeo mắt kính đen, khẽ hừ một tiếng, ngó quan trên mặt thanh lệ nhưng lạnh lùng, không có cảm xúc dư thừa.

Đi đến chiếc xe còn lại, người đàn ông ngồi ở ghế lái đang soi gương, chỉnh lại mái tóc dài chạm vai, sửa sang xong xuôi mới thông thả ung dung xuống xe.

Người này mặc một áo khoác dài màu nâu nhạt, bên trong là một cái áo cao cổ lông dê màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần da màu đen, chân đi đôi giày cao đơn giản thời thượng.

Triệu Phấn có khuôn mặt trung tính, ngũ quan tinh xảo thanh tú, nếu không chú ý đến cổ anh có hầu kết thì thật khó để phân biệt giới tính.

Anh lạnh lùng đi về phía Triệu Phù.

“Cô nhỏ, cô biết bà nội gọi chúng ta về có chuyện gì không?”

“Cô không biết.” Mặt cô không chút thay đổi trả lời.

Bà nội trong miệng Triệu Phấn là mẹ của Triệu Phù. Mặc dù gọi là cô nhỏ nhưng tuổi của Triệu Phù cùng Triệu Phấn, Triệu Xa là bằng nhau. Bởi vì mẹ cô 48 tuổi mới sinh cô, cô là đứa con nhỏ tuổi nhất trong năm anh chị em.

Năm nay 28 tuổi, Triệu Phù kém chị gái nhỏ nhất 16 tuổi, kém anh cả 28 tuổi. Cô và con trai của anh hai – Triệu Phấn sinh cùng năm, và lớn hơn Triệu Dao – con trai của anh cả một tuổi.

Ba người cùng đi vào phòng khách nhà họ Triệu. Phòng khách bày biện đơn giản, bên trong bày một bộ bàn ghế gỗ tử đàn lâu đời, trên tường treo một bức tranh sơn thủy, một cái bàn thờ treo trên tường, trên đó có bài vị các thế hệ tổ tiên Triệu gia, trước bài vị có một lư hương Thanh Ngọc.

Thấy mấy vị trưởng bối đang ngồi ngay ngắn, ba người dò xét một chút, đều cảm thấy đại sự không ổn.

Triệu Dao bình tĩnh nhìn cha mình, thấy ông nở nụ cười giống như trẻ con nhưng mang theo mùi vị âm mưu, không khỏi âm thầm cảnh giác.

Cặp mắt tinh quái của Triệu Phấn không chút dấu vết nhìn từ vị trí chủ vị của bà nội, di chuyển về phía bác cả, rồi lại nhìn tiếp về phía mẹ và cô ba, rất nhanh đã đoán ra hôm nay tuyệt đối không có chuyện tốt.

Triệu Phù nhàn nhạt ngược mắt nhìn mấy anh chị trong phòng khách, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người mẹ mình, từ từ mở miệng.

“Mẹ, mọi người gấp gấp gọi ba đứa bọn con về có chuyện gì không?”

Thấy mẹ gật đầu, Triệu Diệu, thân là con trai cả giải thích cho mọi người rõ.

“Chuyện là như này, hôm trước cô ba thay mấy đứa xem một chút, tính ra cả ba người năm nay đều có hồng loan tinh động, bà nội hi vọng trong năm nay mấy đứa nắm chắc cơ hội kết hôn.” Triệu Diệu tuy đã 56 tuổi nhưng trời sinh có khuôn mặt trẻ con, khiến cho ai mới nhìn đều nghĩ ông chưa đến 40.

Các thành viên Triệu gia đều có thiên phú về năm thuật.* Vì vậy, gia tộc họ Triệu trong giới năm thuật vẫn rất có tiếng tăm.

Cái gọi là năm thuật gồm: sơn, y, mệnh, bói, tướng. Mỗi thành viên trong nhà họ Triệu đều am hiểu một, hai loại trong đó.

(* Giải thích rõ hơn về năm thuật:

1. Sơn là tu luyện tinh thần, là thuật lợi dụng các phương pháp thiền, tĩnh tọa, võ thuật, trị liệu để bồi dưỡng cơ thể và tâm hồn.
2. Y chính là phương pháp sử dụng các phương tể (thuốc), châm cứu, linh trị (tâm lý trị liệu) để giữ gìn sức khỏe và chữa trị bệnh tật.
3. Mệnh là suy đoán về vận mệnh của con người, là học thuật đạt đến việc tránh hung tìm cát, từ đó cải thiện nhu cầu phát triển của nhân loại.
4. Bốc là chỉ bốc quẻ hoặc là chiêm bốc, bắt nguồn từ Bát quái (tám quẻ) trong Kinh dịch, bao gồm 3 loại là chiêm bốc, trạch cát và trắc cục. Mục đích của nó là dự đoán và xử lý sự việc. Chiêm bốc bao gồm: Lục hào, Lục nhị, Mai hoa dịch số, Kỳ môn độn giáp và Thái âm thần số.
5. Tướng là dựa trên phương pháp quan sát hình tướng, công việc, địa hình sinh sống để nghiên cứu về vận mệnh của con người, để đạt được mục đích tránh hung tìm cát. Nói chung nó bao gồm cả 5 loại là: Ấn tướng (xem con dấu), danh tướng (xem tên họ), nhân tướng (xem tướng người), gia tướng (xem tướng nhà) và mộ tướng (phong thủy).

Chỉ là tổ tiên họ Triệu có một quy định lưu truyền đến giờ, tất cả thành viên gia tộc đều không được sử dụng năm thuật để kiếm lợi. Vì vậy, các thành viên trong gia tộc đều không làm nghề nào liên quan đến năm thuật này.

Nghe lời bác cả nói, Triệu Phản là người đầu tiên nói “Bà nội, cháu không có ý định kết hôn.”

“Cháu cũng không tính đến chuyện kết hôn.” Triệu Dao cũng lập tức tỏ thái độ.

Cô ba Triệu Minh, người tự mình xem cho ba người họ, mỉm cười nói “Cô tính rồi, nếu năm nay các cháu không kết hôn, về sau sẽ không tìm được đối tượng thích hợp nữa.”

Triệu Minh hơn 40 tuổi, tóc uốn xoắn chạm vai, khuôn mặt xinh đẹp được bảo dưỡng tốt, thoát nhìn chỉ giống cô gái hơn 20 tuổi.

“Cho nên ý của bà nội là muốn các con năm nay đều phải tìm người kết hôn.” Mẹ của Triệu Phản nói tiếp.

Bà là con dâu thứ hai nhà họ Triệu, khuôn mặt luôn mang theo nụ cười, nhìn rất thân thiết hiền lành.

“Mẹ, chuyện kết hôn sao lại bắt ép được? Nếu hai người có duyên sẽ có kết quả, nếu duyên phận không đủ thì miễn cưỡng cũng vô dụng.” Triệu Phù nhìn người mẹ tóc bạc trắng, lông mày hơi chau lại, khuôn mặt thanh lệ lộ vẻ không đồng ý.

“Tiểu Phù, duyên phận là muốn chính mình phải chủ động nắm lấy, nếu em không có tâm, cho dù có duyên cũng sẽ bỏ qua. Em chính vì như vậy nên đã bỏ qua hai cơ hội rồi, lần này nếu không nắm chặt, về sau em sẽ cô độc cả đời.” Triệu Minh cố gắng thuyết phục em gái nhỏ nhất của mình.

“Em không sao cả, tự bản thân em cũng có thể sống tốt.” Cô nhún vai tỏ vẻ không để ý, cô rất hài lòng với cuộc sống độc thân trước mắt, kết hôn chưa bao giờ có trong kế hoạch của cô.

“Con cũng thế.” Triệu Phản lập tức tỏ rõ mình không quan tâm đến chuyện kết hôn, lời vừa ra khỏi miệng đã bị mẹ trừng mắt một cái.

Thấy đứa con nhà mình hình như cũng muốn phụ họa, Triệu Diệu đứng dậy, đi qua vỗ vai cậu ta, ý vị sâu xa mở miệng.

“Tiểu Dao, năm đó trước khi chết, tiếc nuối lớn nhất của mẹ con là không thể tận mắt nhìn thấy con kết hôn, bà ấy dặn dò cha trông nom con. Nếu con kiên trì không muốn kết hôn, cha sẽ không ép con, chỉ là sau này khi cha chết cũng không biết phải ăn nói như nào với mẹ con...” Nói xong, thở dài một cách sâu xa.

Triệu Dao âm thầm trợn mắt, cha lại mang chuyện mẹ qua đời mấy năm trước ra để dọa mình.

Lúc này, bà nội nhà họ Triệu vẫn im lặng từ đầu đến giờ, đột nhiên lấy tay dè ngực lại, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

“Mẹ, ngực mẹ lại khó chịu ạ?” Con dâu thứ hai, mẹ của Triệu Phản vội vàng đỡ bà, nhẹ nhàng xoa ngực giúp bà dễ thở.

“Mẹ sao vậy?” Triệu Phù cũng ân cần tiến lên hỏi thăm.

“Gần đây ngực của mẹ thường bị đau, mấy hôm trước đã đi bệnh viện một lần.” Con dâu thứ hai nhà họ Triệu không nói rõ thật ra bà nội đến viện chỉ là làm kiểm tra định kỳ mỗi năm một lần.

“Sao em không biết chuyện này?” Cô không khỏi cau mày.

“Mẹ không để chị nói cho mọi người biết, sợ mọi người lo lắng.” Triệu Minh nhìn em gái một cái, đáp lại.

Triệu Phù muốn đi đến đỡ mẹ dậy “Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện.”

“Không cần.” Bà nội nhà họ Triệu gạt tay, ý bảo mình không sao, ngược mắt nhìn con gái và hai cháu nội, chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút suy yếu nhưng vẫn nghe ra được sự uy nghiêm “Không cần đông dài, tóm lại ba người các con trong năm nay đều phải kết hôn hết cho mẹ.”

Nói xong, để con dâu thứ hai đỡ mình về phòng, không cho ba người kia cơ hội phản bác.

Triệu Minh cũng đứng dậy đi theo, đưa tay gầy gầy mái tóc xoắn màu nâu, lạnh nhạt nói “Các cháu nếu muốn làm bà nội tức chết thì không cần kết hôn.”

“Các con tự giải quyết cho tốt đi.” Triệu Diệu thở dài để lại một câu nói rồi cũng đi theo.

Phòng khách to như vậy chỉ còn lại Triệu Phù, Triệu Phản và Triệu Dao, ba người đưa mắt nhìn nhau.

“Thân thể bà nội không phải vẫn rất khỏe mạnh sao, sao đột nhiên lại thấy không khỏe được?” Triệu Dao có chút buồn bực.

Triệu Phản nhú mày nghi ngờ “Theo tướng mạo của bà nội, ít nhất cũng sống đến 90 tuổi, năm nay bà mới có 76, ít nhất vẫn sống khỏe vài chục năm nữa.”

Trầm mặc một lúc, Triệu Phù không nói một câu, xoay người đi ra ngoài.

“Cô nhỏ, bà nội muốn chúng ta năm nay kết hôn, cô thấy sao?” Triệu Phản thấy cô đi, lập tức tiến lên hỏi.

Cô dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nhẹ nhàng trả lời một câu.

“Cứ theo lời của bà mà làm.”

Nếu đây là tâm nguyện cũng như mệnh lệnh của mẹ, cô sẽ không làm trái.

3. Chương 2: Chương 1

Gần bảy giờ tối, Triệu Phù đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, liếc mắt thấy trên ghế dài ở công viên đối diện đang có một cô bé khoảng năm, sáu tuổi ngồi một mình.

Cô đứng yên quan sát một lúc lâu thì phát hiện hình như cô bé này chỉ có một mình, không có người lớn đi cùng.

Hai ngày nay gió lạnh tràn về, đêm nay tuy không có mưa nhưng nhiệt độ rất thấp, cô bé này chỉ mặc một cái áo len màu vàng cùng một cái quần dài màu cà phê.

Cô tiến về phía cô bé đó.

“Cháu gái, trời lạnh như vậy, sao không mặc áo khoác lại ngồi một mình ở đây?” Triệu Phù hỏi han nhưng vẻ mặt và giọng nói đều là vẻ lạnh nhạt.

Chỉ có người thân và người quen của cô mới biết, thật ra cô là người ngoài lạnh trong nóng.

Nghe thấy tiếng của cô, cô bé vẫn đang cúi mặt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn cô, mắt to hơi chớp, vẫn không mở miệng.

“Cha mẹ cháu đâu?” Triệu Phù đổi cách hỏi khác, đồng thời cởi áo khoác lông màu đen trên người xuống choàng cho cô bé.

Thời tiết lạnh như vậy mà cô bé này lại mặc ít như thế, cả người đã cuộn tròn thành một cục, trông thật không đành lòng chút nào.

Cô gái nhỏ lại rũ mắt xuống, một lúc sau mới nhỏ giọng nói “Cháu không có mama.”

“Vậy cháu đi ra đây với ai?” Triệu Phù hơi nhíu lông mày.

“Cháu ra đây một mình.” Giọng nói non nớt của cô bé nhỏ như muỗi kêu.

Phát hiện cô gái nhỏ này nhìn chăm chăm vào bánh trong tay mình nuốt nước miếng, cô xé bỏ túi bên ngoài đưa bánh cho cô bé.

Nhìn chiếc bánh bị nhét vào tay, cô gái nhỏ nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cô.

“Cháu có đói bụng không, ăn đi. Ăn xong nói cho dì biết cháu ở đâu, dì đưa cháu về.” Giọng nói Triệu Phù vẫn trong trẻo mà lạnh lùng nhưng đã có chút dịu dàng hơn.

“Cháu không muốn về.” Cô gái nhỏ lại cúi mặt xuống, lắc đầu.

“Sao thế?”

Cô bé không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn chiếc bánh trong tay, “Dì à, cái bánh này là cho cháu ăn thật ạ?”

“Ừ, cháu ăn đi.”

Nói xong, Triệu Phù quay lại cửa hàng tiện lợi, mua cho cô bé một cốc cacao nóng, đưa cho cô bé rồi ngồi xuống bên cạnh, đợi cô bé ăn xong sẽ hỏi rõ mọi chuyện.

Trong lúc đợi cô bé, cô từ từ uống cà phê trong tay.

Cô bé vừa ăn bánh, vừa uống cacao nóng, thỉnh thoảng lại nâng mắt nhìn cô.

Cô bé ăn rất chậm, mỗi một miếng đều nhai thật lâu mới nuốt vào, Triệu Phù cũng không giục cô bé, yên lặng chờ đợi.

Khoảng 20 phút sau, khi cô bé ăn xong, cô mới lên tiếng hỏi thăm “Cháu tên gì?”

“Chân Chân.” Giọng nói non nớt nói ra hai chữ.

“Sao Chân Chân không muốn về nhà?”

“Tại vì papa cháu không ở nhà, không có chìa khóa nên cháu không vào nhà được.”

“Vậy sao cháu lại ở bên ngoài một mình? Không có ai chăm sóc cho cháu à?”

Cô bé mím môi, cúi đầu nghịch ngón tay không nói gì.

Triệu Phù hỏi tiếp “Cháu không đi nhà trẻ à?”

“Có ạ.” Cô bé gật đầu.

“Vậy sao cháu không ở nhà trẻ đợi papa đến đón?”

“Papa rất bận, không rảnh đến đón cháu.”

“Thế bình thường là ai đi đón cháu?”

“... Là dì Trần ạ.” Do dự một lát, cô gái nhỏ mới nơm nớp lo sợ trả lời.

“Hôm nay cô ấy không đến đón cháu à?”

“Có...”

“Vậy cô ấy đâu?”

“Đang ở nhà dì ấy.”

Hồi một lúc, rốt cuộc Triệu Phù cũng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào “Cháu chạy từ nhà dì Trần đến đây à?”

Chần chừ một lúc, cái đầu nhỏ khẽ gật.

Cô hỏi tiếp “Sao cháu lại chạy đến đây một mình?”

Khuôn mặt nhỏ nhẩn lại cúi xuống, không mở miệng.

Trầm ngâm một lúc, cô suy đoán ra một khả năng “Có phải cháu không muốn đợi ở nhà dì Trần không?”

Cô bé mím môi không trả lời nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhẩn đã nói rõ đáp án.

Triệu Phù nghĩ ngay đến một khả năng khác, cẩn thận dò xét “Có phải dì Trần đánh cháu không?”

Cái đầu nhỏ lại lắc.

Cô đang muốn hỏi thêm, đột nhiên truyền đến tiếng kêu gấp rút —

“Chân Chân!”

Nhận ra người đàn ông cao lớn đi về phía hai người, cô gái nhỏ đứng lên, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười.

“Papa~”

“Sao con lại chạy từ nhà dì Trần ra đây? Tất cả mọi người đều lo lắng đi tìm con, con có biết không hả?” Người đàn ông bước nhanh đến, trên mặt lộ vẻ giận dữ, vừa mở miệng là quát mắng.

Nửa tiếng trước nhận được điện thoại của người giữ trẻ gọi đến, nói con gái anh tự ý chạy đi đâu mất. Anh lập tức bỏ hết công việc trở về tìm người, tình huống này không chỉ xảy ra một lần, đây đã là lần thứ ba trong tháng này. Lo lắng con gái gặp chuyện không may, trong lòng anh như lửa đốt, lái xe tìm quanh khu vực nhà người giữ trẻ.

Cô gái nhỏ bị cha trách mắng, cúi thấp mặt không dám giải thích.

“Một mình con đến đây nhờ gặp người xấu bắt đi thì sao? Không phải cha đã nói con nhiều lần, không được tự mình chạy ra khỏi nhà dì Trần, sao con lại không hiểu chuyện như thế hả?” Nói xong, anh tóm lấy con gái, đánh mấy cái vào mông cô bé để dạy dỗ.

Cô gái nhỏ quật cường cắn răng không khóc ra tiếng.

“Đợi chút!” Triệu Phù thấy thế lập tức lên tiếng ngăn cản anh lại đánh đứa bé “Anh không hỏi rõ nguyên nhân đã đánh đứa nhỏ, anh làm cha kiểu gì vậy? Sao anh không hỏi vì sao con bé tự tiện chạy đi mà lại trách mắng nó trước.”

“Tôi dạy con tôi liên quan gì đến cô?” Bất mãn cô xen vào việc của người khác, Tiêu Tát giương mắt, nhìn rõ gương mặt cô thì sững sờ, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Không phát hiện vẻ kinh ngạc trong mắt anh, cô lạnh nhạt mở miệng “Nếu đây không phải lần đầu đứa nhỏ chạy đến đây một mình, sao anh không cho rằng không phải do con bé mà là do dì Trần đó có vấn đề? Đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm, ai tốt với chúng, ai không tốt với chúng, có thể bọn chúng không biết cách biểu đạt nhưng thực ra trong lòng đều biết rõ.”

Nghe xong lời của cô, Tiêu Tát suy nghĩ một lúc rồi cúi đầu hỏi con gái.

“Chân Chân, vừa rồi còn ở cùng với dì này à?”

“Dạ.” Cô bé nhìn về phía Triệu Phù nói tiếp “Papa à, dì này còn mua bánh và đồ uống cho con nữa.”

Nghe con gái nói xong, Tiêu Tát rút tiền mặt từ trong ví đưa cho Triệu Phù “Đây là tiền bánh và nước uống.”

“Không cần, tôi đề nghị anh dành nhiều thời gian chăm sóc con gái, nếu không lần sau không thấy cô bé thật thì có hối hận cũng không kịp.”

“Cảm ơn đề nghị của cô.” Anh tức giận bỏ lại một câu, ôm con gái xoay người rời đi.

Triệu Phù đi theo sau lưng họ, cùng đi vào một tòa cao ốc gần đó.

Đang đợi thang máy thì thấy cô vẫn đứng bên cạnh, lông mày Tiêu Tát hơi nhíu lại “Cô không cần thiết phải đi theo chúng tôi như vậy, tôi sẽ không đánh con bé nữa.”

Cô chỉ dùng một câu nói lại khiến anh xấu hổ ngậm miệng.

“Tôi sống ở tòa nhà này.”

“Dì cũng ở đây?” Nghe thấy câu trả lời của cô, mặt Chân Chân lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Nhìn về cô gái nhỏ thì vẻ mặt của Triệu Phù lại nhu hòa đi mấy phần.

“Cô cũng ở đây?” Tiêu Tát không nhịn được hỏi “Sao trước kia tôi chưa từng gặp cô?”

“Tôi mới dọn đến hai ngày trước.”

“Vậy sau này cháu có thể đi tìm dì để chơi không?” Chân Chân chớp mắt mong đợi nhìn Triệu Phù, cô rất thích dì đã cho mình bánh và đồ uống này.

“Đương nhiên có thể, dì ở tầng 11, phòng 58.” Triệu Phù mỉm cười gật đầu, nói số phòng mình.

Ánh mắt Chân Chân sáng lên, hưng phấn nói “Thật tốt quá, nhà cháu cũng ở tầng 11.”

“Thật sao?” Đôi mày thanh tú nhướng lên, không nghĩ tới cô bé này lại là hàng xóm của mình.

Cửa thang máy mở ra, ba người cùng đi vào thang máy.

Rất nhanh, thang máy đã lên tầng 11, sau khi ra khỏi thang máy, rốt cuộc Tiêu Tát không nhịn được nữa nhìn về phía Triệu Phù.

“Cô thật quá đáng.”

“Tôi quá đáng chỗ nào?” Cô thật không hiểu sao tự nhiên anh ta lại chỉ trích mình.

“Cô vẫn không nhận ra tôi.” Anh mang theo hờn giận tố cáo.

Bạn học ba năm cấp ba, anh vừa nhìn đã nhận ra cô, thế mà đến giờ cô vẫn không nhận ra anh, anh không tin gương mặt của mình thay đổi nhiều đến vậy.

Nghe lời anh nói lúc này Triệu Phù mới nhìn kỹ dung mạo của người đàn ông trước mặt này.

Anh có vàng trán đầy đặn, lông mi dài, hai mắt có hồn, sống mũi cao thẳng, chóp mũi có thịt, cánh môi dày và đỏ, mái tóc màu đen cắt ngắn gọn gàng.

Từ sâu trong trí nhớ dần dần hiện lên một bóng dáng, tương tự với người đàn ông trước mắt.

“Anh là bạn học cấp ba của tôi?” Cô nhớ ra, tên của anh hình như là Tiêu Tát.

“Rốt cuộc cô cũng nhớ ra.” Lúc này anh mới hài lòng gật đầu, đang định mở miệng hàn huyên mấy câu thì thấy cô lấy lại chiếc áo khoác đen trên người con gái, sau đó phất tay nói hẹn gặp lại với con gái.

Triệu Phù mở cửa đi vào, hoàn toàn không nói với anh một câu nào.

Nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, Tiêu Tát có chút kinh ngạc, tính cách của cô vẫn lạnh lùng như trước kia.

Liếc mắt nhìn cửa nhà cô, anh ngượng ngùng dắt con gái về nhà.

4. Chương 1-2

Editor: phuogot_93

Gần bảy giờ tối, Triệu Phù đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, liếc mắt thấy trên ghế dài ở công viên đối diện đang có một cô bé khoảng năm, sáu tuổi ngồi một mình.

Cô đứng yên quan sát một lúc lâu thì phát hiện hình như cô bé này chỉ có một mình, không có người lớn đi cùng.

Hai ngày nay gió lạnh tràn về, đêm nay tuy không có mưa nhưng nhiệt độ rất thấp, cô bé này chỉ mặc một cái áo len màu vàng cùng một cái quần dài màu cà phê.

Cô tiến về phía cô bé đó.

“Cháu gái, trời lạnh như vậy, sao không mặc áo khoác lại ngồi một mình ở đây?” Triệu Phù hỏi han nhưng về mặt và giọng nói đều là vẻ lạnh nhạt.

Chỉ có người thân và người quen của cô mới biết, thật ra cô là người ngoài lạnh trong nóng.

Nghe thấy tiếng của cô, cô bé vẫn đang cúi mặt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn cô, mắt to hơi chớp, vẫn không mở miệng.

“Cha mẹ cháu đâu?” Triệu Phù đổi cách hỏi khác, đồng thời cởi áo khoác lông màu đen trên người xuống choàng cho cô bé.

Thời tiết lạnh như vậy mà cô bé này lại mặc ít như thế, cả người đã cuộn tròn thành một cục, trông thật không đành lòng chút nào.

Cô gái nhỏ lại rũ mắt xuống, một lúc sau mới nhỏ giọng nói “Cháu không có mama.”

“Vậy cháu đi ra đây với ai?” Triệu Phù hơi nhíu lông mày.

“Cháu ra đây một mình.” Giọng nói non nớt của cô bé nhỏ như muỗi kêu.

Phát hiện cô gái nhỏ này nhìn chằm chằm vào bánh trong tay mình nuốt nước miếng, cô xé bỏ túi bên ngoài đưa bánh cho cô bé.

Nhìn chiếc bánh bị nhét vào tay, cô gái nhỏ nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cô.

“Cháu có đói bụng không, ăn đi. Ăn xong nói cho dì biết cháu ở đâu, dì đưa cháu về.” Giọng nói Triệu Phù vẫn trong trẻo mà lạnh lùng nhưng đã có chút dịu dàng hơn.

“Cháu không muốn về.” Cô gái nhỏ lại cúi mặt xuống, lắc đầu.

“Sao thế?”

Cô bé không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn chiếc bánh trong tay, “Dì à, cái bánh này là cho cháu ăn thật ạ?”

“Ừ, cháu ăn đi.”

Nói xong, Triệu Phù quay lại cửa hàng tiện lợi, mua cho cô bé một cốc cacao nóng, đưa cho cô bé rồi ngồi xuống bên cạnh, đợi cô bé ăn xong sẽ hỏi rõ mọi chuyện.

Trong lúc đợi cô bé, cô từ từ uống cà phê trong tay.

Cô bé vừa ăn bánh, vừa uống cacao nóng, thỉnh thoảng lại nâng mắt nhìn cô.

Cô bé ăn rất chậm, mỗi một miếng đều nhai thật lâu mới nuốt vào, Triệu Phù cũng không giục cô bé, yên lặng chờ đợi.

Khoảng 20 phút sau, khi cô bé ăn xong, cô mới lên tiếng hỏi thăm “Cháu tên gì?”

“Chân Chân.” Giọng nói non nớt nói ra hai chữ.

“Sao Chân Chân không muốn về nhà?”

“Tại vì papa cháu không ở nhà, không có chìa khóa nên cháu không vào nhà được.”

“Vậy sao cháu lại ở bên ngoài một mình? Không có ai chăm sóc cho cháu à?”

Cô bé mím môi, cúi đầu nghịch ngón tay không nói gì.

Triệu Phù hỏi tiếp “Cháu không đi nhà trẻ à?”

“Có ạ.” Cô bé gật đầu.

“Vậy sao cháu không ở nhà trẻ đợi papa đến đón?”

“Papa rất bận, không rảnh đến đón cháu.”

“Thế bình thường là ai đi đón cháu?”

“... Là dì Trần ạ.” Do dự một lát, cô gái nhỏ mới nơm nớp lo sợ trả lời.

“Hôm nay cô ấy không đến đón cháu à?”

“Có...”

“Vậy cô ấy đâu?”

“Đang ở nhà dì ấy.”

Hỏi một lúc, rốt cuộc Triệu Phù cũng phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào “Cháu chạy từ nhà dì Trần đến đây à?”

Chần chừ một lúc, cái đầu nhỏ khẽ gật.

Cô hỏi tiếp “Sao cháu lại chạy đến đây một mình?”

Khuôn mặt nhỏ nhẩn lại cúi xuống, không mở miệng.

Trầm ngâm một lúc, cô suy đoán ra một khả năng “Có phải cháu không muốn đợi ở nhà dì Trần không?”

Cô bé mím môi không trả lời nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhẩn đã nói rõ đáp án.

Triệu Phù nghĩ ngay đến một khả năng khác, cẩn thận dò xét “Có phải dì Trần đánh cháu không?”

Cái đầu nhỏ lại lắc.

Cô đang muốn hỏi thêm, đột nhiên truyền đến tiếng kêu gấp rút —

“Chân Chân!”

Nhận ra người đàn ông cao lớn đi về phía hai người, cô gái nhỏ đứng lên, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười.

“Papa~”

“Sao con lại chạy từ nhà dì Trần ra đây? Tất cả mọi người đều lo lắng đi tìm con, con có biết không hả?” Người đàn ông bước nhanh đến, trên mặt lộ vẻ giận dữ, vừa mở miệng là quát mắng.

Nửa tiếng trước nhận được điện thoại của người giữ trẻ gọi đến, nói con gái anh tự ý chạy đi đâu mất. Anh lập tức bỏ hết công việc trở về tìm người, tình huống này không chỉ xảy ra một lần, đây đã là lần thứ ba trong tháng này. Lo lắng con gái gặp chuyện không may, trong lòng anh như lửa đốt, lái xe tìm quanh khu vực nhà người giữ trẻ.

Cô gái nhỏ bị cha trách mắng, cúi thấp mặt không dám giải thích.

“Một mình con đến đây nhờ gặp người xấu bắt đi thì sao? Không phải cha đã nói con nhiều lần, không được tự mình chạy ra khỏi nhà dì Trần, sao con lại không hiểu chuyện như thế hả?” Nói xong, anh tóm lấy con gái, đánh mấy cái vào mông cô bé để dạy dỗ.

Cô gái nhỏ quật cường cắn răng không khóc ra tiếng.

“Đợi chút!” Triệu Phù thấy thế lập tức lên tiếng ngăn cản anh lại đánh đứa bé “Anh không hỏi rõ nguyên nhân đã đánh đứa nhỏ, anh làm cha kiểu gì vậy? Sao anh không hỏi vì sao con bé tự tiện chạy đi mà lại trách mắng nó trước.”

“Tôi dạy con tôi liên quan gì đến cô?” Bất mãn cô xen vào việc của người khác, Tiêu Tát giương mắt, nhìn rõ gương mặt cô thì sững sờ, đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Không phát hiện vẻ kinh ngạc trong mắt anh, cô lạnh nhạt mở miệng “Nếu đây không phải lần đầu đứa nhỏ chạy đến đây một mình, sao anh không cho rằng không phải do con bé mà là do dì Trần đó có vấn đề? Đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm, ai tốt với chúng, ai không tốt với chúng, có thể bọn chúng không biết cách biểu đạt nhưng thực ra trong lòng đều biết rõ.”

Nghe xong lời của cô, Tiêu Tát suy nghĩ một lúc rồi cúi đầu hỏi con gái.

“Chân Chân, vừa rồi còn ở cùng với dì này à?”

“Dạ.” Cô bé nhìn về phía Triệu Phù nói tiếp “Papa à, dì này còn mua bánh và đồ uống cho con nữa.”

Nghe con gái nói xong, Tiêu Tát rút tiền mặt từ trong ví đưa cho Triệu Phù “Đây là tiền bánh và nước uống.”

“Không cần, tôi đề nghị anh dành nhiều thời gian chăm sóc con gái, nếu không lần sau không thấy cô bé thật thì có hối hận cũng không kịp.”

“Cảm ơn đề nghị của cô.” Anh tức giận bỏ lại một câu, ôm con gái xoay người rời đi.

Triệu Phù đi theo sau lưng họ, cùng đi vào một tòa cao ốc gần đó.

Đang đợi thang máy thì thấy cô vẫn đứng bên cạnh, lông mày Tiêu Tát hơi nhíu lại “Cô không cần thiết phải đi theo chúng tôi như vậy, tôi sẽ không đánh con bé nữa.”

Cô chỉ dùng một câu nói lại khiến anh xấu hổ ngậm miệng.

“Tôi sống ở tòa nhà này.”

“Dì cũng ở đây?” Nghe thấy câu trả lời của cô, mặt Chân Chân lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Nhìn về cô gái nhỏ thì vẻ mặt của Triệu Phù lại nhu hòa đi mấy phần.

“Cô cũng ở đây?” Tiêu Tát không nhịn được hỏi “Sao trước kia tôi chưa từng gặp cô?”

“Tôi mới dọn đến hai ngày trước.”

“Vậy sau này cháu có thể đi tìm dì để chơi không?” Chân Chân chớp mắt mong đợi nhìn Triệu Phù, cô rất thích dì đã cho mình bánh và đồ uống này.

“Đương nhiên có thể, dì ở tầng 11, phòng 58.” Triệu Phù mỉm cười gật đầu, nói số phòng mình.

Ánh mắt Chân Chân sáng lên, hưng phấn nói “Thật tốt quá, nhà cháu cũng ở tầng 11.”

“Thật sao?” Đôi mày thanh tú nhướng lên, không nghĩ tới cô bé này lại là hàng xóm của mình.

Cửa thang máy mở ra, ba người cùng đi vào thang máy.

Rất nhanh, thang máy đã lên tầng 11, sau khi ra khỏi thang máy, rốt cuộc Tiêu Tát không nhịn được nữa nhìn về phía Triệu Phù.

“Cô thật quá đáng.”

“Tôi quá đáng chỗ nào?” Cô thật không hiểu sao tự nhiên anh ta lại chỉ trích mình.

“Cô vẫn không nhận ra tôi.” Anh mang theo hờn giận tố cáo.

Bạn học ba năm cấp ba, anh vừa nhìn đã nhận ra cô, thế mà đến giờ cô vẫn không nhận ra anh, anh không tin gương mặt của mình thay đổi nhiều đến vậy.

Nghe lời anh nói lúc này Triệu Phù mới nhìn kỹ dung mạo của người đàn ông trước mặt này.

Anh có vầng trán đầy đặn, lông mi dài, hai mắt có hồn, sống mũi cao thẳng, chóp mũi có thịt, cánh môi dày và đỏ, mái tóc màu đen cắt ngắn gọn gàng.

Từ sâu trong trí nhớ dần dần hiện lên một bóng dáng, tương tự với người đàn ông trước mắt.

“Anh là bạn học cấp ba của tôi?” Cô nhớ ra, tên của anh hình như là Tiêu Tát.

“Rất cuộc cô cũng nhớ ra.” Lúc này anh mới hài lòng gật đầu, đang định mở miệng hàn huyên mấy câu thì thấy cô lấy lại chiếc áo khoác đen trên người con gái, sau đó phất tay nói hẹn gặp lại với con gái.

Triệu Phù mở cửa đi vào, hoàn toàn không nói với anh một câu nào.

Nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, Tiêu Tát có chút kinh ngạc, tính cách của cô vẫn lạnh lùng như trước kia.

Liếc mắt nhìn cửa nhà cô, anh ngượng ngùng dắt con gái về nhà.

5. Chương 3: Chương 1.2

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phù ra khỏi cửa thì gặp Tiêu Tát và con gái đi ra.

“Chào buổi sáng, đi.” Giọng nói ngọt ngào non nớt của Chân Chân truyền đến.

“Chào buổi sáng, Chân Chân.” Bên môi cô mang theo nụ cười nhạt đáp lại.

“Chào buổi sáng.” Tiêu Tát cũng lên tiếng chào hỏi, hai mắt không nhịn được nhìn chằm chằm cánh môi cười nhạt của Triệu Phù.

Ở trường cấp ba năm đó, cô có vẻ ngoài thanh lệ nhưng cũng là một trong ba hoa khôi của trường, được nhiều người theo đuổi. Hai hoa khôi còn lại sớm đã có người theo đuổi được, chỉ có cô vẫn chưa qua lại với ai trong ba năm học cấp ba.

Vì vậy, cô là người nổi tiếng nhất trong đám bạn học nam, cũng là người có nhiều người theo đuổi nhất, nhưng mỗi người theo đuổi đều bị cô từ chối một cách vô tình.

Cá tính của cô lạnh nhạt, trên mặt cũng ít khi lộ biểu cảm gì khác, cho nên được đặt danh hiệu người đẹp lạnh lùng. Vì thế, bấy giờ cô chỉ mỉm cười nhẹ cũng khiến anh không nhịn được mà nhìn thêm một chút.

Thành thực mà nói, xa cách mười năm không gặp, tâm tình của anh rất phức tạp. Bởi vì năm đó anh cũng là một trong những người ái mộ cô, trước khi tốt nghiệp, anh còn tỏ tình với cô nữa. Chuyện đấy đến giờ vẫn là một cơn giận trong lòng anh.

Triệu Phù đưa tay ấn thang máy.

Rất nhanh thang máy đến, ba người cùng nhau đi vào thang máy.

“Cậu đi làm à?” Tiêu Tát thuận miệng hỏi.

“Không, tớ đi mua bữa sáng.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Cô là một họa sĩ vẽ truyện tranh, nơi làm việc cũng là ở nhà.

Bởi vì công việc cần sự yên tĩnh nên cô đã chuyển ra khỏi nhà cũ họ Triệu. Mấy năm nay cô vẫn ở Đài Bắc, thời gian trước có người thân chuẩn bị di dân sang Singapore nên để cho cô dọn vào ở tạm căn hộ trong nội thành Đài Trung này.

Nhìn Tiêu Tát một cái, cô nhớ tới trước kia lúc học cấp ba, anh là một người tốt bụng, cho nên nhân duyên rất tốt, là đội trưởng đội bóng rổ, được các bạn nữ rất hoan nghênh.

Mặc dù học cùng lớp nhưng cô cũng không thân với anh. Thực ra mà nói là cô rất ít qua lại với các bạn học, chỉ có một, hai bạn nữ là hơi thân một chút, nhưng sau khi tốt nghiệp cấp ba thì cô không còn liên lạc với bạn học nào nữa.

Bởi vì năm cô tám tuổi, gặp phải một chuyện không hay nên cô rất bài xích những người khác phái, cố ý xa lánh họ, cho dù là bạn học cùng lớp cô cũng rất ít chú ý đến. Vì vậy hôm qua nhìn thấy anh mới có thể không nhận ra anh ngay được.

Sau khi xuống tầng, Tiêu Tát đưa con gái đi nhà trẻ, Triệu Phù đi mua bữa sáng, hai người ai đi đường nấy, không nói thêm câu nào.

Những lời Triệu Phù nhắc nhở anh hôm qua, khi về nhà anh đã tốn không ít thời gian hỏi con gái kỹ càng tại sao lại lén lút chạy ra khỏi nhà đi Trần.

Sau một thời gian dài dò hỏi, anh mới biết được nguyên nhân từ miệng con gái.

Vốn là có một người vú em khác chăm sóc Chân Chân, nhưng vì con dâu của bà ấy mang thai sinh đôi nên phải về Đài Bắc chăm con dâu.

Vì thế, tháng trước anh tìm được người vú bây giờ, nhờ dì ấy sau khi Chân Chân tan học từ nhà trẻ thì chăm sóc con bé; nhưng người này sau khi đón Chân Chân từ nhà trẻ về, thì vội vàng chăm sóc cho con trai chưa đầy năm của mình. Mặc dù không đánh Chân Chân nhưng thường xuyên trách mắng con bé, kể cả con trai mình khóc cũng đổ lên đầu con bé, động một chút là chửi ầm lên với con bé. Chính vì vậy, Chân Chân mới không thích đợi ở nhà người vú em này.

Mà anh thì không biết chuyện này, bởi vì mỗi tối anh đến đón con gái thì người vú này lúc nào cũng tươi cười thân thiện, biểu hiện ân cần.

Nghe xong những lời con gái nói, anh lập tức quyết định đuổi việc người vú em này. Để bù lại sơ sót của mình đã khiến con gái chịu uất ức trong thời gian qua, bốn giờ chiều nay anh tự mình đến nhà trẻ đón con gái tan học.

“Papa, hôm nay không đến nhà dì Trần à?” Chân Chân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hỏi.

“Papa đuổi dì ấy rồi, không chỉ hôm nay mà sau này cũng không cần đến.” Bây giờ anh lại có một vấn đề phiền não rồi.

Hôm nay anh có thời gian rảnh tự đi đón con gái nhưng hai ngày nữa, công việc bận rộn, ai thay anh chăm sóc con bé đây?

Có kinh nghiệm lần này, anh không dám tìm vú em tùy tiện lung tung nữa, chỉ sợ con gái chịu uất ức lần nữa.

Nghe thấy lời anh nói, Chân Chân tròn to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ vui mừng “Có thật không ạ?”

“Thật.” Nhìn thấy vẻ mừng rỡ của con gái, Tiêu Tát vì sự lơ là của mình mà cảm thấy áy náy. “Papa sẽ giúp con tìm một người vú mới, nếu như người đó không tốt với con, con phải nói cho papa biết, được không?” Anh dặn dò con gái lần nữa.

Hai người đi vào trong thang máy, Chân Chân kéo một tay anh “Papa, vậy có thể tìm dì hàng xóm làm vú em không?”

“Con thích dì đó à?” Lời của con gái làm anh có chút ngoài ý muốn.

“Hôm qua dì ấy mua bánh và nước cho Chân Chân ăn, rất tốt với Chân Chân.” Cô bé dùng sức gật đầu.

“Chuyện này... Cũng không biết cô ấy có đồng ý không, nói không chừng cô ấy bận rộn công việc của mình, không có thời gian chăm sóc con.” Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt con gái, anh có chút không đành lòng, trầm ngâm một chút thì sửa lại lời nói “Hay là để chút nữa đi hỏi lại cô ấy.”

Thang máy đến tầng 11, Tiêu Tát dắt con gái ra ngoài thì nhìn thấy Triệu Phù cùng một người đàn ông trung niên đứng ngoài cửa.

“Em không cần đưa anh xuống, anh xuống một mình cũng được.” Người đàn ông cao gầy tươi cười.

Triệu Phù nhẹ nhàng gật đầu.

Trước khi đi, người đàn ông nhớ tới cái gì, lấy chiếc ví từ áo khoác tây trang màu đen rút ra một tờ giấy đưa cho cô “Thiếu chút nữa thì quên đưa chi phiếu này cho em.”

Cô nhận lấy và nói “Cảm ơn anh.”

Giơ một tay nói hẹn gặp lại, người đàn ông kia và Tiêu Tát gặp thoáng qua khi đi vào thang máy.

Tiêu Tát trầm mặt, quay đầu trừng mắt với người đàn ông kia một cái.

“Dì ơi!” Chân Chân nhìn thấy Triệu Phù thì vui vẻ tiến lên gọi cô.

“Cháu tan học rồi à?” Cô dịu dàng sờ đầu cô bé “Dì có bánh ngọt cháu muốn ăn không?”

Cô bé thẹn thùng gật đầu một cái.

“Vậy cháu chờ chút, cô đi lấy cho.” Triệu Phù đi nhanh vào nhà, rồi lại nhanh chóng ra ngoài, trên tay cầm thêm một cái hộp giấy, bên trong có ba chiếc bánh ngọt.

Nhận lấy bánh ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân cười ngọt ngào, nói “Cảm ơn dì.”

“Cậu và người đàn ông kia có quan hệ gì?” Trong lòng càng lúc càng khó chịu, Tiêu Tát trầm mặt lên tiếng hỏi, cũng không ý thức được mình hỏi như vậy thật vô lễ.

“Là đồng nghiệp.” Triệu Phù không cần suy nghĩ gì, trả lời đơn giản.

“Là đồng nghiệp gì?” Anh nhìn chằm chằm tấm chi phiếu trên tay cô, sắc mặt vô cùng khó coi.

“... Chuyện này tớ không cần phải cho cậu biết.” Cô không cảm thấy bắt buộc phải tiết lộ chuyện riêng với người ngoài. Hơn nữa, giọng nói của anh giống như đang chất vấn cô, khiến cô cảm thấy không vui.

Bọn họ chỉ là bạn học cấp ba, cô không hiểu anh có lập trường gì mà chất vấn cô như vậy.

Tiêu Tát nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, biểu lộ vẻ mặt thất vọng “Cậu muốn có tiền thì có thể tự mình cố gắng đi kiếm, nếu không phải chính mình cố gắng, về sau khi có tuổi, nhan sắc không còn thì cậu định làm thế nào?”

Cô hơi ngẩn ra, không rõ lời nói của anh có ý gì “Tớ không biết cậu đang nói gì, mỗi một đồng tớ kiếm được đều là tự tớ cố gắng để kiếm.”

“Có lẽ cậu cho rằng những đồng tiền đó là cậu cố gắng kiếm được nhưng cậu không cảm thấy phương pháp kiếm tiền này có vấn đề sao?”

“Tớ đường đường chính chính kiếm tiền, không chém giết trộm cướp thì có vấn đề gì?” Lòng mày Triệu Phù nhíu lại, không hiểu sự trách cứ trong mắt anh là vì sao.

“Cậu không chém giết trộm cướp nhưng cầm loại tiền đó cậu có thể thanh toán à?”

“Cái gì mà thanh toán?” Cô lạ lùng hỏi lại.

“Tớ hỏi cậu, người đàn ông kia đã kết hôn chưa?”

“Đã kết hôn rồi, thì sao?”

Thấy cô trả lời đúng lý hợp tình như vậy, Tiêu Tát tức giận, giọng nói cũng to hơn “Vậy sao cậu có thể thanh toán mà nhận tiền của anh ta?” Từ bao giờ mà nhân sinh quan của cô trở nên vụn vặt như vậy, cô của năm đó thanh cao lãnh ngạo đâu rồi?

“Tiền đó là tớ cố gắng kiếm được, tại sao không thể lấy tiền của anh ta?” Đối với sự chỉ trích đột ngột của anh, Triệu Phù vẫn chưa hiểu gì.

Thấy cô vẫn không chịu hiểu làm vậy là không đúng, anh vô cùng tức giận, mắng mồm “Triệu Phù, tớ nhớ trước kia cậu không phải người như vậy, sao bây giờ cậu lại trở nên không biết thẹn như vậy chứ?”

Lúc học cấp ba, có không ít người muốn theo đuổi cô, mua những món quà đắt giá để lấy lòng cô nhưng đều bị cô trả lại. Không ngờ, mười năm sau, cô lại vì tiền mà cái gì cũng không để ý đến.

“Rốt cuộc tớ đã làm gì để cậu nói tớ không biết thẹn hả?” Lời nói chê bai nhục nhã của anh là cho người tâm như nước lặn như cô cũng nổi giận.

“Chẳng lẽ cậu còn muốn tớ nói rõ?” Anh đang giữ mặt mũi giùm cô, sợ nói thẳng ra sẽ làm cô khó chịu.

Cô lạnh lùng liếc anh một cái “Mời nói rõ.”

Nếu cô không để ý thì anh cũng không có kỳ gì nữa.

“Cậu được người đàn ông kia bao nuôi đúng không?” Thời niên thiếu đã từng thích một cô gái, sau đó cô ấy trở thành tình phụ của người khác khiến cho anh không thể chấp nhận được.

Nghe vậy, rốt cuộc Triệu Phù đã hiểu chuyện gì xảy ra, gờ tờ chi phiếu đến trước mặt anh để cho anh nhìn rõ trên đó là số tài khoản của công ty.

“Số tiền này là tiền nhuận bút bộ truyện tranh của tớ, người vừa rồi là Tổng biên của Nhà xuất bản. Anh ta có việc xuống Đài Trung nên thuận tiện mang nhuận bút của tớ đến.” Nói xong, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên lần nữa “Thì ra trong đầu cậu chỉ toàn nghĩ đến những thứ xấu xa đó!”

Dứt lời, cô không muốn nhìn anh thêm một chút, dùng sức đóng cửa “sầm” một tiếng.

“Papa, có phải cha chọc dí tức giận rồi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân tràn ngập sự lo lắng. Cô bé không hiểu họ nói gì nhưng có thể cảm thấy được papa nói làm dí không vui.

Khóe miệng Tiêu Tát giật giật “À... Có chút hiểu lầm thôi.”

“Vậy cha mau nói xin lỗi đi đi.” Tay cầm bánh ngọt, cô bé ngửa mặt lên nhìn cha dằn dờ.

“Ừ...” Anh lơ đãng đáp lại một tiếng.

Sờ mũi một cái rồi đưa con gái về nhà, đi vào cửa rồi nhưng vẫn ngoái đầu lại nhìn cánh cửa đối diện đang đóng chặt. Thì ra cô vẽ truyện tranh, không phải là được bao nuôi, cái suy nghĩ này khiến cho khuôn mặt anh hiện ra sự vui mừng.

Anh đã nói mà, trước kia cô kiêu ngạo như vậy sao có thể trở nên tầm thường như thế.

Cô là mối tình đầu của anh... À, trên thực tế là yêu đơn phương.

Lúc học cấp ba, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh thật kinh ngạc, rồi dần dần nảy sinh tình cảm, nhưng tính cô lạnh nhạt, lại thích ở một mình, không quan tâm người khác.

Ba năm cấp ba, anh đợi rất lâu mới có hai cơ hội tỏ tình với cô, chỉ là cả hai lần đó đều để lại cho anh hồi ức đau thương mỗi khi nhớ đến.

Vừa vào cửa, Chân Chân như nhớ ra cái j đó, vội vàng nhắc nhở “Papa, không phải cha muốn hỏi dí có đồng ý làm vú em của con không à?”

“Cái này... Dí còn đang tức papa, đợi hôm nào dí bớt giận thì papa đi hỏi có được không?” Tiêu Tát cố gắng thương lượng với con gái.

“Vậy cha đi xin lỗi đi nhanh lên.” Cô bé vội vã thúc giục.

Anh dụ dỗ con gái “E là dí vẫn đang nổi nóng, giờ không phải lúc thích hợp để nói xin lỗi, lúc khác sẽ nói sau.”

Xảy ra hiểu lầm này, anh thật không có mặt mũi đi xin lỗi. Hơn nữa nghĩ đến câu nói cuối cùng của cô “Thì ra trong đầu cậu chỉ đều nghĩ đến những thứ xấu xa đó!” làm anh có chút không vui.

Nếu không phải năm đó anh từng thăm mền cô thì sao anh lại quan tâm chuyện có phải cô được người đàn ông khác bao nuôi không.

Cá tính của cô vẫn giống hệt năm xưa, không đáng yêu chút nào!

6. Chương 1-3

Editor: phuogot_93

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phù ra khỏi cửa thì gặp Tiêu Tát và con gái đi ra.

“Chào buổi sáng, dì.” Giọng nói ngọt ngào non nớt của Chân Chân truyền đến.

“Chào buổi sáng, Chân Chân.” Bên môi cô mang theo nụ cười nhạt đáp lại.

“Chào buổi sáng.” Tiêu Tát cũng lên tiếng chào hỏi, hai mắt không nhịn được nhìn chằm chằm ánh mắt cười nhạt của Triệu Phù.

Ở trường cấp ba năm đó, cô có vẻ ngoài thanh lệ nhưng cũng là một trong ba hoa khôi của trường, được nhiều người theo đuổi. Hai hoa khôi còn lại sớm đã có người theo đuổi được, chỉ có cô vẫn chưa qua lại với ai trong ba năm học cấp ba.

Vì vậy, cô là người nổi tiếng nhất trong đám bạn học nam, cũng là người có nhiều người theo đuổi nhất, nhưng mỗi người theo đuổi đều bị cô từ chối một cách vô tình.

Cá tính của cô lạnh nhạt, trên mặt cũng ít khi lộ biểu cảm gì khác, cho nên được đặt danh hiệu người đẹp lạnh lùng. Vì thế, bây giờ cô chỉ mỉm cười nhẹ cũng khiến anh không nhịn được mà nhìn thêm một chút.

Thành thực mà nói, xa cách mười năm không gặp, tâm tình của anh rất phức tạp. Bởi vì năm đó anh cũng là một trong những người ái mộ cô, trước khi tốt nghiệp, anh còn tỏ tình với cô nữa. Chuyện đẩy đến giờ vẫn là một cơn giận trong lòng anh.

Triệu Phù đưa tay ấn thang máy.

Rất nhanh thang máy đến, ba người cùng nhau đi vào thang máy.

“Cậu đi làm à?” Tiêu Tát thuận miệng hỏi.

“Không, tớ đi mua bữa sáng.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Cô là một họa sĩ vẽ truyện tranh, nơi làm việc cũng là ở nhà.

Bởi vì công việc cần sự yên tĩnh nên cô đã chuyển ra khỏi nhà cũ họ Triệu. Mấy năm nay cô vẫn ở Đài Bắc, thời gian trước có người thân chuẩn bị di dân sang Singapore nên để cho cô dọn vào ở tạm căn hộ trong nội thành Đài Trung này.

Nhìn Tiêu Tát một cái, cô nhớ tới trước kia lúc học cấp ba, anh là một người tốt bụng, cho nên nhân duyên rất tốt, là đội trưởng đội bóng rổ, được các bạn nữ rất hoan nghênh.

Mặc dù học cùng lớp nhưng cô cũng không thân với anh. Thực ra mà nói là cô rất ít qua lại với các bạn học, chỉ có một, hai bạn nữ là hơi thân một chút, nhưng sau khi tốt nghiệp cấp ba thì cô không còn liên lạc với bạn học nào nữa.

Bởi vì năm cô tám tuổi, gặp phải một chuyện không hay nên cô rất bài xích những người khác phái, cố ý xa lánh họ, cho dù là bạn học cùng lớp cô cũng rất ít chú ý đến. Vì vậy hôm qua nhìn thấy anh mới có thể không nhận ra anh ngay được.

Sau khi xuống tầng, Tiêu Tát đưa con gái đi nhà trẻ, Triệu Phù đi mua bữa sáng, hai người ai đi đường nấy, không nói thêm câu nào.

Những lời Triệu Phù nhắc nhở anh hôm qua, khi về nhà anh đã tốn không ít thời gian hỏi con gái kỹ càng tại sao lại lén lút chạy ra khỏi nhà đi Trần.

Sau một thời gian dài dò hỏi, anh mới biết được nguyên nhân từ miệng con gái.

Vốn là có một người vú em khác chăm sóc Chân Chân, nhưng vì con dâu của bà ấy mang thai sinh đôi nên phải về Đài Bắc chăm con dâu.

Vì thế, tháng trước anh tìm được người vú bây giờ, nhờ dì ấy sau khi Chân Chân tan học từ nhà trẻ thì chăm sóc con bé; nhưng người này sau khi đón Chân Chân từ nhà trẻ về, thì vội vàng chăm sóc cho con trai

chưa đầy năm của mình. Mặc dù không đánh Chân Chân nhưng thường xuyên trách mắng con bé, kể cả con trai mình khóc cũng đổ lên đầu con bé, động một chút là chửi ầm lên với con bé. Chính vì vậy, Chân Chân mới không thích đợi ở nhà người vú em này.

Mà anh thì không biết chuyện này, bởi vì mỗi tối anh đến đón con gái thì người vú em này lúc nào cũng tươi cười thân thiện, biểu hiện ân cần.

Nghe xong những lời con gái nói, anh lập tức quyết định đuổi việc người vú em này. Để bù lại sơ sót của mình đã khiến con gái chịu uất ức trong thời gian qua, bốn giờ chiều nay anh tự mình đến nhà trẻ đón con gái tan học.

“Papa, hôm nay không đến nhà dì Trần à?” Chân Chân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hỏi.

“Papa đuổi dì ấy rồi, không chỉ hôm nay mà sau này cũng không cần đến.” Bây giờ anh lại có một vấn đề phiền não rồi.

Hôm nay anh có thời gian rảnh tự đi đón con gái nhưng hai ngày nữa, công việc bận rộn, ai thay anh chăm sóc con bé đây?

Có kinh nghiệm lần này, anh không dám tìm vú em tùy tiện lung tung nữa, chỉ sợ con gái chịu uất ức lần nữa.

Nghe thấy lời anh nói, Chân Chân tròn to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ vui mừng “Có thật không ạ?”

“Thật.” Nhìn thấy vẻ mừng rỡ của con gái, Tiêu Tát vì sự lơ là của mình mà cảm thấy áy náy. “Papa sẽ giúp con tìm một người vú mới, nếu như người đó không tốt với con, con phải nói cho papa biết, được không?” Anh dặn dò con gái lần nữa.

Hai người đi vào trong thang máy, Chân Chân kéo một tay anh “Papa, vậy có thể tìm dì hàng xóm làm vú em không?”

“Con thích dì đó à?” Lời của con gái làm anh có chút ngoài ý muốn.

“Hôm qua dì ấy mua bánh và nước cho Chân Chân ăn, rất tốt với Chân Chân.” Cô bé dùng sức gật đầu.

“Chuyện này... Cũng không biết cô ấy có đồng ý không, nói không chừng cô ấy bận rộn công việc của mình, không có thời gian chăm sóc con.” Nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt con gái, anh có chút không đành lòng, trầm ngâm một chút thì sửa lại lời nói “Hay là để chút nữa đi hỏi lại cô ấy.”

Thang máy đến tầng 11, Tiêu Tát dắt con gái ra ngoài thì nhìn thấy Triệu Phù cùng một người đàn ông trung niên đứng ngoài cửa.

“Em không cần đưa anh xuống, anh xuống một mình cũng được.” Người đàn ông cao gầy tươi cười.

Triệu Phù nhẹ nhàng gật đầu.

Trước khi đi, người đàn ông nhớ tới cái gì, lấy chiếc ví từ áo khoác tây trang màu đen rút ra một tờ giấy đưa cho cô “Thiếu chút nữa thì quên đưa chi phiếu này cho em.”

Cô nhận lấy và nói “Cảm ơn anh.”

Giơ một tay nói hẹn gặp lại, người đàn ông kia và Tiêu Tát gặp thoáng qua khi đi vào thang máy.

Tiêu Tát trầm mặt, quay đầu trừng mắt với người đàn ông kia một cái.

“Dì ơi!” Chân Chân nhìn thấy Triệu Phù thì vui vẻ tiến lên gọi cô.

“Cháu tan học rồi à?” Cô dịu dàng sờ đầu cô bé “Dì có bánh ngọt cháu muốn ăn không?”

Cô bé thẹn thùng gật đầu một cái.

“Vậy cháu chờ chút, cô đi lấy cho.” Triệu Phù đi nhanh vào nhà, rồi lại nhanh chóng ra ngoài, trên tay cầm thêm một cái hộp giấy, bên trong có ba chiếc bánh ngọt.

Nhận lấy bánh ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân cười ngọt ngào, nói “Cảm ơn dì.”

“Cậu và người đàn ông kia có quan hệ gì?” Trong lòng càng lúc càng khó chịu, Tiêu Tát trầm mặt lên tiếng hỏi, cũng không ý thức được mình hỏi như vậy thật vô lễ.

“Là đồng nghiệp.” Triệu Phù không cần suy nghĩ gì, trả lời đơn giản.

“Là đồng nghiệp gì?” Anh nhìn chằm chằm tấm chi phiếu trên tay cô, sắc mặt vô cùng khó coi.

“... Chuyện này tớ không cần phải cho cậu biết.” Cô không cảm thấy bắt buộc phải tiết lộ chuyện riêng với người ngoài. Hơn nữa, giọng nói của anh giống như đang chất vấn cô, khiến cô cảm thấy không vui.

Bọn họ chỉ là bạn học cấp ba, cô không hiểu anh có lập trường gì mà chất vấn cô như vậy.

Tiêu Tát nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, biểu lộ vẻ mặt thất vọng “Cậu muốn có tiền thì có thể tự mình cố gắng đi kiếm, nếu không phải chính mình cố gắng, về sau khi có tuổi, nhan sắc không còn thì cậu định làm thế nào?”

Cô hơi ngẩn ra, không rõ lời nói của anh có ý gì “Tớ không biết cậu đang nói gì, mỗi một đồng tớ kiếm được đều là tự tớ cố gắng để kiếm.”

“Có lẽ cậu cho rằng những đồng tiền đó là cậu cố gắng kiếm được nhưng cậu không cảm thấy phương pháp kiếm tiền này có vấn đề sao?”

“Tớ đường đường chính chính kiếm tiền, không chém giết trộm cướp thì có vấn đề gì?” Lòng mày Triệu Phù nhíu lại, không hiểu sự trách cứ trong mắt anh là vì sao.

“Cậu không chém giết trộm cướp nhưng cầm loại tiền đó cậu có thể thanh toán à?”

“Cái gì mà thanh toán?” Cô lạ lùng hỏi lại.

“Tớ hỏi cậu, người đàn ông kia đã kết hôn chưa?”

“Đã kết hôn rồi, thì sao?”

Thấy cô trả lời đúng lý hợp tình như vậy, Tiêu Tát tức giận, giọng nói cũng to hơn “Vậy sao cậu có thể thanh toán mà nhận tiền của anh ta?” Từ bao giờ mà nhân sinh quan của cô trở nên vụn vặt như vậy, cô của năm đó thanh cao lãnh ngạo đâu rồi?

“Tiền đó là tớ cố gắng kiếm được, tại sao không thể lấy tiền của anh ta?” Đối với sự chỉ trích đột ngột của anh, Triệu Phù vẫn chưa hiểu gì.

Thấy cô vẫn không chịu hiểu làm vậy là không đúng, anh vô cùng tức giận, mắng mồm “Triệu Phù, tớ nhớ trước kia cậu không phải người như vậy, sao bây giờ cậu lại trở nên không biết thẹn như vậy chứ?”

Lúc học cấp ba, có không ít người muốn theo đuổi cô, mua những món quà đắt giá để lấy lòng cô nhưng đều bị cô trả lại. Không ngờ, mười năm sau, cô lại vì tiền mà cái gì cũng không để ý đến.

“Rốt cuộc tớ đã làm gì để cậu nói tớ không biết thẹn hả?” Lời nói chê bai nhục nhã của anh là cho người tâm như nước lạnh như cô cũng nổi giận.

“Chẳng lẽ cậu còn muốn tớ nói rõ?” Anh đang giữ mặt mũi giùm cô, sợ nói thẳng ra sẽ làm cô khó chịu.

Cô lạnh lùng liếc anh một cái “Mời nói rõ.”

Nếu cô không để ý thì anh cũng không có kỳ gì nữa.

“Cậu được người đàn ông kia bao nuôi đúng không?” Thời niên thiếu đã từng thích một cô gái, sau đó cô ấy trở thành tình phụ của người khác khiến cho anh không thể chấp nhận được.

Nghe vậy, rốt cuộc Triệu Phù đã hiểu chuyện gì xảy ra, giờ tờ chi phiếu đến trước mặt anh để cho anh nhìn rõ trên đó là số tài khoản của công ty.

“Số tiền này là tiền nhuận bút bộ truyện tranh của tớ, người vừa rồi là Tổng biên của Nhà xuất bản. Anh ta có việc xuống Đài Trung nên thuận tiện mang nhuận bút của tớ đến.” Nói xong, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên lần nữa “Thì ra trong đầu cậu chỉ toàn nghĩ đến những thứ xấu xa đó!”

Dứt lời, cô không muốn nhìn anh thêm một chút, dùng sức đóng cửa “sầm” một tiếng.

“Papa, có phải cha chọc dì tức giận rồi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân tràn ngập sự lo lắng. Cô bé không hiểu họ nói gì nhưng có thể cảm thấy được papa nói làm dì không vui.

Khóe miệng Tiêu Tát giật giật “À... Có chút hiểu lầm thôi.”

“Vậy cha mau nói xin lỗi dì đi.” Tay cầm bánh ngọt, cô bé ngửa mặt lên nhìn cha dạn dò.

“Ừ...” Anh lơ đãng đáp lại một tiếng.

Sờ mũi một cái rồi đưa con gái về nhà, đi vào cửa rồi nhưng vẫn ngoái đầu lại nhìn cánh cửa đối diện đang đóng chặt. Thì ra cô vẽ truyện tranh, không phải là được bao nuôi, cái suy nghĩ này khiến cho khuôn mặt anh hiện ra sự vui mừng.

Anh đã nói mà, trước kia cô kiêu ngạo như vậy sao có thể trở nên tầm thường như thế.

Cô là mối tình đầu của anh... À, trên thực tế là yêu đơn phương.

Lúc học cấp ba, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh thật kinh ngạc, rồi dần dần nảy sinh tình cảm, nhưng tính cô lạnh nhạt, lại thích ở một mình, không quan tâm người khác.

Ba năm cấp ba, anh đợi rất lâu mới có hai cơ hội tỏ tình với cô, chỉ là cả hai lần đó đều để lại cho anh hồi ức đau thương mỗi khi nhớ đến.

Vừa vào cửa, Chân Chân như nhớ ra cái j đó, vội vàng nhắc nhở “Papa, không phải cha muốn hỏi dì có đồng ý làm vú em của con không à?”

“Cái này... Dì còn đang tức papa, đợi hôm nào dì bớt giận thì papa đi hỏi có được không?” Tiêu Tát cố gắng thương lượng với con gái.

“Vậy cha đi xin lỗi dì nhanh lên.” Cô bé vội vã thúc giục.

Anh dụ dỗ con gái “E là dì vẫn đang nổi nóng, giờ không phải lúc thích hợp để nói xin lỗi, lúc khác sẽ nói sau.”

Xảy ra hiểu lầm này, anh thật không có mặt mũi đi xin lỗi. Hơn nữa nghĩ đến câu nói cuối cùng của cô “Thì ra trong đầu cậu chỉ đều nghĩ đến những thứ xấu xa đó!” làm anh có chút không vui.

Nếu không phải năm đó anh từng thăm mền cô thì sao anh lại quan tâm chuyện có phải cô được người đàn ông khác bao nuôi không.

Cá tính của cô vẫn giống hệt năm xưa, không đáng yêu chút nào!

7. Chương 4: Chương 2

Ban đêm, Tiêu Tát nằm trên giường nhưng không thấy buồn ngủ, có lẽ bởi vì hôm qua gặp lại Triệu Phù khiến anh nhớ lại những chuyện thời cấp ba.

Ba năm cấp ba, anh đã hai lần tỏ tình với cô.

Lần đầu là vào năm lớp 11, một buổi chiều trời quang gió mát, thừa dịp tan học, anh tính toán thời gian chặn cô lại, ra vẻ không để ý, chuẩn bị nói với cô những lời đã học thuộc từ đêm hôm qua.

“Triệu Phù, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Anh đút hai tay vào túi quần, ra vẻ thờ ơ để che giấu nội tâm khẩn trương của mình.

“Chuyện gì?” Thấy anh ngăn cản đường đi, khuôn mặt thanh lệ của cô hơi nhú, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, đại não anh đột nhiên ngừng hoạt động, những lời đã học thuộc đêm hôm trước đều quên hết sạch.

“Tở... Cái kia, kỳ thật tớ rất...” Ngay khi anh đang cà lăm chuẩn bị nói ra lời tỏ tình thì có một quả bóng chày từ sân thể dục gần đó bay tới, mạnh mẽ đập vào đầu anh.

Cái gáy bị đập mạnh, mắt anh tối sầm, hai hàng máu mũi phun ra ngoài, một giây sau, cả người anh ngã xuống đất bất tỉnh.

Bởi vì sự cố bị quả bóng chày đánh vào đầu làm bất tỉnh khiến cho lần tỏ tình của anh chưa kịp bắt đầu đã kết thúc một cách thê thảm.

Lần thứ hai là trước mấy ngày diễn ra buổi lễ tốt nghiệp cấp ba, anh lấy hết dũng khí, mặc kệ cô sẽ cự tuyệt hay chấp nhận, quyết định phải nói rõ tâm ý của mình với cô.

Hôm đó trời mưa phùn cả ngày, một ngày mưa như vậy thật ra cũng không thích hợp để tỏ tình. Nhưng mà cơn mưa này đã mấy ngày, anh không tìm được thời cơ nào tốt hơn được nữa.

Anh lại đợi cô vào lúc tan học giống lần trước, đứng trước mặt cô, hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt tự cho là đẹp trai nhất, chuẩn bị nói hết những lời trong lòng: “Triệu Phù, tớ có chuyện muốn nói với cậu...”

“Tránh ra, đừng cản đường...” Cô lạnh lùng để lại một câu nói.

Lập tức, anh tỏ ra lãnh khốc “Tớ thật sự có chuyện muốn nói với cậu, năm phút cũng được.”

“Đừng làm phiền tớ.” Cô ngay cả một phút cũng keo kiệt không cho anh, không kiên nhẫn bỏ lại một câu nói rồi lạnh lùng vượt qua anh, đi thẳng không quay đầu.

Anh tràn đầy nhiệt tình cứ như vậy mà bị cô giẫm đạp.

Vì vậy, tình yêu đơn phương ba năm cứ thế bị chôn vùi một cách cực kỳ bi thảm.

Thời trẻ không hiểu chuyện nên mới coi cô là nữ thần trong lòng, giờ cô chỉ là bạn học cấp ba của anh mà thôi, cái gì cũng không phải nữa.

Tình cảm dành cho cô đã sớm tan thành mây khói, chôn vùi ở thanh xuân đã qua. Tiêu Tát nghĩ trong lòng như vậy, dứt khoát nhắm mắt, quyết định trục xuất cô ra khỏi đầu, không nghĩ thêm đến chuyện của cô nữa.

Đêm khuya hôm đó, Triệu Phù ngủ một mạch đến nửa đêm thì đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Cô nằm mơ, là một cơn ác mộng.

Đó là chuyện xảy ra năm cô tám tuổi, đã nhiều năm rồi cô không còn nhớ đến chuyện đó nữa.

Năm ấy khi cô học năm thứ hai tiểu học, trên đường trở về nhà sau khi tan học, đột nhiên bị một thanh niên bịt miệng kéo vào nhà vệ sinh công cộng gần công viên.

Bởi vì nhà vệ sinh công cộng ở chỗ hẻo lánh lại dơ dáy bẩn thỉu cho nên ít người qua đây, cô liều mạng giãy dụa nhưng vì sức lực yếu hơn so với gã kia nên bị kéo mạnh vào nhà vệ sinh, cô bị đè ngã xuống mặt đất một cách thô bạo.

Gã muốn cưỡng bạo cô, cô sợ đến mức liều chết phản kháng, nhưng lại bị đánh hung bạo, gã uy hiếp đe dọa cô “Mày ngoan ngoãn một chút, để cho tao sướng khoái một trận, còn lộn xộn là tao sẽ giết mày!”

Cô hoảng sợ muốn hét, gã dùng miệng chặn miệng cô lại, còn duỗi đầu lưỡi vào miệng cô, dọa cô một trận.

Gã còn đưa tay vào trong váy cô, thô lỗ làm đau cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch nhưng lại không thể kêu ra tiếng.

Giống như cả thế kỷ trôi qua, gã rời khỏi miệng cô, dùng tay kéo phéc-mơ-tuya, gạt quần lót để lộ ra bộ phận sinh dục, rồi tách hai chân của cô ra.

Lúc ấy cô còn nhỏ, không biết rõ gã muốn làm gì, chỉ mơ hồ biết chuyện gã làm không tốt với cô. Cô thừa dịp gã buông ra trong nháy mắt, dùng hết sức cơ thể cắn thật mạnh vào cổ gã.

“A—”

Gã bị đau, dùng tay giữ vào chỗ cổ bị cô cắn chảy máu, cô tranh thủ cơ hội liền chết chạy trốn.

Gã kia đuổi theo phía sau, đúng lúc có người đi qua gần đó, sợ bị phát hiện nên gã mới không tiếp tục đuổi theo cô.

Cô run rẩy chạy một mạch về nhà, sau khi về nhà, cô muốn kể chuyện này với mọi người trong nhà. Nhưng không may mấy ngày đó cha bị bệnh nằm viện, mẹ phải ở lại chăm sóc cha, anh cả và các anh chị cũng như người lớn đều không có ở nhà.

Cô không tìm được người nào để kể lại tình cảnh đáng sợ của mình khi đó.

Lần đó, bệnh của cha rất nặng, phải mấy ngày sau mới xuất viện, cô sợ cha mẹ lo lắng, vì vậy mới giấu giếm không nói chuyện này cho bất kỳ người nào.

Sau đó, mỗi ngày tan học cô sợ gặp lại gã đó nên toàn đi đường vòng về nhà.

Đến giờ cô vẫn nhớ lúc cô cắn cổ gã đó, miệng đầy máu tươi, trong miệng toàn vị của rỉ sắt rất đáng sợ.

Chuyện này khiến cô về sau thường xuyên gặp phải ác mộng. Từ đó, mỗi lần có người đàn ông nào thân cận cô, cô đều cảm thấy bài xích và chán ghét.

Đây cũng là lý do vì sao trước kia cô đã bỏ qua hai cơ hội kết hôn, đến giờ cô vẫn không thể vượt qua nỗi sợ hãi với phái nam, không thể cùng hai người bạn trai trước tiếp xúc thân mật.

Nhìn về phía màn đêm ngoài cửa sổ, cô nhớ đến thời gian trước, mẹ hi vọng cô sẽ kết hôn.

Cô biết ngày đó ở nhà cũ là mẹ già bệnh, mục đích là muốn giục cô kết hôn trong năm nay. Chị ba tình thông bất tự và tử vi, chắc sẽ không xem lầm, nếu bỏ qua năm nay về sau có lẽ cô không còn cơ hội kết hôn.

Cô biết mẹ sợ mình sẽ bỏ lỡ chuyện lớn cả đời mới giả bộ bị bệnh lừa bọn họ.

Là con gái, cô thật sự không nên để cho mẹ già lo lắng như vậy, cho nên trong năm nay chắc chắn cô sẽ tìm người kết hôn để cho mẹ yên tâm.

Cô cố gắng tìm kiếm đối tượng bên cạnh có người thích hợp hay không. Một lát sau, bắt đầu dĩ đành than nhẹ một tiếng.

Thời điểm này, bên cạnh cô cũng không có người nào thích hợp, thật ra cứ coi như gặp được thì sao chứ, nếu cô không thể vượt qua lo lắng trong lòng thì cô vẫn sẽ bỏ lỡ như hai lần trước.

Cần nhắc hai ngày, chàng vạng tối, Tiêu Tát dẫn con gái và quà tặng đã chuẩn bị sẵn đến nhà Triệu Phù.

Ấn chuông cửa, nhìn thấy cô mở cửa, trên mặt anh lập tức tươi cười.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Triệu Phù lạnh nhạt trước sau như một.

“Là như này, ngày đó Chân Chân chạy ra khỏi nhà bảo mẫu, may là có cậu chăm sóc con bé, tớ muốn tới cảm ơn.” Nói đến đây, giọng anh càng trở nên thành khẩn, nói tiếp “Còn cả chuyện hiểu lầm cậu hôm trước, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Mặc dù hôm đó cô không vui nhưng chuyện như vậy cô chưa từng đặt trong lòng.

“Dì ơi, đây là quà cháu muốn tặng dì.” Chân Chân lấy lòng đưa hộp quà trong tay cho cô.

Triệu Phù vốn định từ chối nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của Chân Chân thì không nỡ nhìn cô bé thất vọng. Vì vậy cô tiếp nhận hộp quà, sờ sờ đầu cô bé.

“Cảm ơn cháu, nhà dì có bánh ngọt, cháu có muốn ăn không, dì lấy cho?”

Ánh mắt Chân Chân sáng lên, đang định mở miệng nói muốn, Tiêu Tát đã nhanh hơn một bước thay con gái trả lời.

“Thật tốt, vậy vào nhà cậu ngồi ăn đi, đỡ phải mang ra đây phiền phức.” Anh dắt tay con gái, không đợi Triệu Phù mời đã sải bước đi vào trong nhà.

Nghĩ đến mặt mũi của Chân Chân, cô không đuổi anh ra ngoài, đến chỗ tủ lạnh lấy ra chiếc bánh mua buổi sáng, cắt hai phần để vào khay cho hai người họ.

Tiêu Tát ngồi trên sofa màu xanh thẫm trong phòng khách, bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, anh mới nói mục đích chính đến gặp cô hôm nay.

“Triệu Phù, lần trước cậu nói cậu về truyện tranh, vậy thời gian làm việc của cậu chắc là thoải mái, có thể tự sắp xếp được đúng không?”

“Đúng thế.” Nhìn anh một cái, cô mơ hồ cảm nhận được đằng sau nụ cười quá mức thân thiện này còn có một mục đích khác.

Nhận được câu trả lời, Tiêu Tát lập tức kích động bày tỏ “Tớ nghe theo ý kiến của cậu, hôm đó sau khi đưa Chân Chân về thì hỏi con bé, phát hiện người bảo mẫu đó thường xuyên trách mắng Chân Chân, nên con bé không thích cô ta. Vì vậy, hai ngày trước tớ đã đuổi việc cô ta rồi.”

Anh dừng lại câu chuyện, mở to mắt nhìn cô, giống như đang đợi cô kích lệ.

Triệu Phù có chút không hiểu, cái ánh mắt giống như tranh công này là sao, con gái của anh chứ có phải của cô đâu, anh làm vậy là tốt cho con gái mình chứ cũng chẳng phải vì cô.

Thấy cô không có ý kích lệ, Tiêu Tát có chút thất vọng, lại tiếp tục nói “Chân Chân rất thích cậu.”

“Rất cuộc cậu muốn nói cái gì?” Cô không chịu được kiểu nói chuyện vòng vo này của anh.

“Tớ muốn nhờ cậu đón Chân Chân sau giờ tan học, tiện thể trông con bé hộ tớ.” Cuối cùng anh cũng nói rõ mục đích hôm nay tới gặp cô.

“Mặc dù công việc của tớ có thể sắp xếp thời gian, không cần đi làm giống mọi người, nhưng tớ thường sắp xếp thời gian về vào lúc xế chiều, đó là khoảng thời gian tớ làm việc. Tớ thật sự không thể bớt chút thời gian giúp cậu đón Chân Chân tan học.” Triệu Phù từ chối đề nghị của anh.

“Tớ đảm bảo sẽ không tốn quá nhiều thời gian của cậu đâu, khi tớ hết giờ làm sẽ đón con bé. Dùng một cái muốn tìm một người bảo mẫu thích hợp cũng không dễ dàng, tớ lo là không tìm hiểu kỹ rồi chọn phải một người không thích hợp, lại khiến Chân Chân chịu uất ức.” Tiểu Tát vội vàng giải thích, cúi lưng, giọng nói thành khẩn.

Nói xong, anh lặng lẽ chớp mắt với con gái, nhắc nhở đến lượt con lên sân khấu rồi.

Trước khi đến đây, anh đã có dự cảm Triệu Phù sẽ không dễ dàng đồng ý nên đã giao hẹn với con gái trước, hai cha con sẽ cùng nhau thuyết phục cô.

Lời kịch của con gái anh cũng đã nghĩ xong xuôi.

Nhận được ám hiệu của papa, Chân Chân lôi kéo tay Triệu Phù lắc lắc, giọng nói trẻ con mềm mại mang theo chút năn nỉ “Dì ơi, Chân Chân sẽ ngoan ngoãn đợi, tuyệt đối sẽ không ả ỉ ảnh hưởng đến công việc của dì, dì làm ơn đồng ý với papa có được không?”

Giọng nói mềm nhẹ rót vào tai Triệu Phù khiến cô không đành lòng cự tuyệt, nhưng nếu đồng ý thì có chút khó xử, cô không muốn vì chuyện này mà làm thay đổi thời gian vẽ tranh hàng ngày.

“Dì ơi, có phải dì vẫn còn tức giận papa nên dì cũng không thích Chân Chân nữa không?” Thấy cô không nói lời nào, Chân Chân mở to đôi mắt làm bộ đáng thương nhìn cô.

“Làm gì có, dì không ghét Chân Chân.” Cô vội vàng giải thích.

“Thật không ạ? Vậy tại sao dì không đồng ý với papa?”

“Dì còn phải làm việc.”

Chân Chân nhún mày, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ bé “Vậy sau khi tan học Chân Chân sẽ tự mình đi từ nhà trẻ về, dì không cần đến đón cháu, dì chỉ cần cho Chân Chân vào chờ papa về là được rồi. Chân Chân hứa sẽ thật yên lặng, sẽ không làm ảnh hưởng đến dì.”

Tiêu Tát có chút bất ngờ, câu này anh không hề dạy con gái, nghe con bé nói như vậy làm anh thấy có chút đau lòng.

Đưa mắt nhìn Triệu Phù ngồi đối diện, anh kinh ngạc phát hiện cô đang sờ khuôn mặt con gái, nhẹ thở dài một tiếng rồi nói đồng ý.

“Được rồi, trước khi cha cháu tìm được bảo mẫu mới, dì sẽ tạm thời chăm sóc cháu. Nhưng mà cháu còn nhỏ, không thể tự mình đi từ nhà trẻ về, phải đợi dì đến đón cháu.”

Nghe thấy Triệu Phù đồng ý, Chân Chân hưng phấn giơ hai tay hoan hô nhào vào ngực cô “Dì là tốt nhất.”

Nhìn con gái ở trong lòng cô cười rạng rỡ như vậy, Tiêu Tát nhìn cô, khuôn mặt anh tuần cũng không kìm được nở một nụ cười, trong mắt thoáng qua vẻ nhu hòa mà bản thân không nhận ra.

8. Chương 2

Editor: phuogot_93

Ban đêm, Tiêu Tát nằm trên giường nhưng không thấy buồn ngủ, có lẽ bởi vì hôm qua gặp lại Triệu Phù khiến anh nhớ lại những chuyện thời cấp ba.

Ba năm cấp ba, anh đã hai lần tỏ tình với cô.

Lần đầu là vào năm lớp 11, một buổi chiều trời quang gió mát, thừa dịp tan học, anh tính toán thời gian chặn cô lại, ra vẻ không để ý, chuẩn bị nói với cô những lời đã học thuộc từ đêm hôm qua.

“Triệu Phù, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Anh đút hai tay vào túi quần, ra vẻ thờ ơ để che giấu nội tâm khẩn trương của mình.

“Chuyện gì?” Thấy anh ngăn cản đường đi, khuôn mặt thanh lệ của cô hơi nhúu, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn anh.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, đại não anh đột nhiên ngừng hoạt động, những lời đã học thuộc đêm hôm trước đều quên hết sạch.

“Tớ... Cái kia, kỳ thật tớ rất...” Ngay khi anh đang cà lăm chuẩn bị nói ra lời tỏ tình thì có một quả bóng chày từ sân thể dục gần đó bay tới, mạnh mẽ đập vào đầu anh.

Cái gáy bị đập mạnh, mắt anh tối sầm, hai hàng máu mũi phun ra ngoài, một giây sau, cả người anh ngã xuống đất bất tỉnh.

Bởi vì sự cố bị quả bóng chày đánh vào đầu làm bất tỉnh khiến cho lần tỏ tình của anh chưa kịp bắt đầu đã kết thúc một cách thê thảm.

Lần thứ hai là trước mấy ngày diễn ra buổi lễ tốt nghiệp cấp ba, anh lấy hết dũng khí, mặc kệ cô sẽ cự tuyệt hay chấp nhận, quyết định phải nói rõ tâm ý của mình với cô.

Hôm đó trời mưa phùn cả ngày, một ngày mưa như vậy thật ra cũng không thích hợp để tỏ tình. Nhưng mà cơn mưa này đã mấy ngày, anh không tìm được thời cơ nào tốt hơn được nữa.

Anh lại đợi cô vào lúc tan học giống lần trước, đứng trước mặt cô, hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt tự cho là đẹp trai nhất, chuẩn bị nói hết những lời trong lòng: “Triệu Phù, tớ có chuyện muốn nói với cậu...”

“Tránh ra, đừng cản đường...” Cô lạnh lùng để lại một câu nói.

Lập tức, anh tỏ ra lãnh khốc “Tớ thật sự có chuyện muốn nói với cậu, năm phút cũng được.”

“Đừng làm phiền tớ.” Cô ngay cả một phút cũng keo kiệt không cho anh, không kiên nhẫn bỏ lại một câu nói rồi lạnh lùng vượt qua anh, đi thẳng không quay đầu.

Anh tràn đầy nhiệt tình cứ như vậy mà bị cô giẫm đạp.

Vì vậy, tình yêu đơn phương ba năm cứ thế bị chôn vùi một cách cực kỳ bi thảm.

Thời trẻ không hiểu chuyện nên mới coi cô là nữ thần trong lòng, giờ cô chỉ là bạn học cấp ba của anh mà thôi, cái gì cũng không phải nữa.

Tình cảm dành cho cô đã sớm tan thành mây khói, chôn vùi ở thanh xuân đã qua. Tiêu Tát nghĩ trong lòng như vậy, dứt khoát nhắm mắt, quyết định trực xuất cô ra khỏi đầu, không nghĩ thêm đến chuyện của cô nữa.

Đêm khuya hôm đó, Triệu Phù ngủ một mạch đến nửa đêm thì đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Cô nằm mơ, là một cơn ác mộng.

Đó là chuyện xảy ra năm cô tám tuổi, đã nhiều năm rồi cô không còn nhớ đến chuyện đó nữa.

Năm ấy khi cô học năm thứ hai tiểu học, trên đường trở về nhà sau khi tan học, đột nhiên bị một thanh niên bịt miệng kéo vào nhà vệ sinh công cộng gần công viên.

Bởi vì nhà vệ sinh công cộng ở chỗ hẻo lánh lại dơ dáy bẩn thỉu cho nên ít người qua đây, cô liều mạng giãy dụa nhưng vì sức lực yếu hơn so với gã kia nên bị kéo mạnh vào nhà vệ sinh, cô bị đè ngã xuống mặt đất một cách thô bạo.

Gã muốn cưỡng bạo cô, cô sợ đến mức liều chết phản kháng, nhưng lại bị đánh hung bạo, gã uy hiếp đe dọa cô “Mày ngoan ngoãn một chút, để cho tao sướng khoái một trận, còn lộn xộn là tao sẽ giết mày!”

Cô hoảng sợ muốn hét, gã dùng miệng chặn miệng cô lại, còn duỗi đầu lưỡi vào miệng cô, dọa cô một trận.

Gã còn đưa tay vào trong váy cô, thô lỗ làm đau cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch nhưng lại không thể kêu ra tiếng.

Giống như cả thế kỷ trôi qua, gã rời khỏi miệng cô, dùng tay kéo phéc-mơ-tuya, gạt quần lót để lộ ra bộ phận sinh dục, rồi tách hai chân của cô ra.

Lúc ấy cô còn nhỏ, không biết rõ gã muốn làm gì, chỉ mơ hồ biết chuyện gã làm không tốt với cô. Cô thừa dịp gã buông ra trong nháy mắt, dùng hết sức cơ thể cắn thật mạnh vào cổ gã.

“A—”

Gã bị đau, dùng tay giữ vào chỗ cổ bị cô cắn chảy máu, cô tranh thủ cơ hội liều chết chạy trốn.

Gã kia đuổi theo phía sau, đúng lúc có người đi qua gần đó, sợ bị phát hiện nên gã mới không tiếp tục đuổi theo cô.

Cô run rẩy chạy một mạch về nhà, sau khi về nhà, cô muốn kể chuyện này với mọi người trong nhà. Nhưng không may mấy ngày đó cha bị bệnh nằm viện, mẹ phải ở lại chăm sóc cha, anh cả và các anh chị cũng như người lớn đều không có ở nhà.

Cô không tìm được người nào để kể lại tình cảnh đáng sợ của mình khi đó.

Lần đó, bệnh của cha rất nặng, phải mấy ngày sau mới xuất viện, cô sợ cha mẹ lo lắng, vì vậy mới giấu giếm không nói chuyện này cho bất kỳ người nào.

Sau đó, mỗi ngày tan học cô sợ gặp lại gã đó nên toàn đi đường vòng về nhà.

Đến giờ cô vẫn nhớ lúc cô cắn cổ gã đó, miệng đầy máu tươi, trong miệng toàn vị của rỉ sắt rất đáng sợ.

Chuyện này khiến cô về sau thường xuyên gặp phải ác mộng. Từ đó, mỗi lần có người đàn ông nào thân cận cô, cô đều cảm thấy bực bội và chán ghét.

Đây cũng là lý do vì sao trước kia cô đã bỏ qua hai cơ hội kết hôn, đến giờ cô vẫn không thể vượt qua nỗi sợ hãi với phái nam, không thể cùng hai người bạn trai trước tiếp xúc thân mật.

Nhìn về phía màn đêm ngoài cửa sổ, cô nhớ đến thời gian trước, mẹ hi vọng cô sẽ kết hôn.

Cô biết ngày đó ở nhà cũ là mẹ già bệnh, mục đích là muốn giục cô kết hôn trong năm nay. Chị ba tính thông bát tị và tử vi, chắc sẽ không xem lầm, nếu bỏ qua năm nay về sau có lẽ cô không còn cơ hội kết hôn.

Cô biết mẹ sợ mình sẽ bỏ lỡ chuyện lớn cả đời mới giả bộ bị bệnh lừa bọn họ.

Là con gái, cô thật sự không nên để cho mẹ già lo lắng như vậy, cho nên trong năm nay chắc chắn cô sẽ tìm người kết hôn để cho mẹ yên tâm.

Cô cố gắng tìm kiếm đối tượng bên cạnh có người thích hợp hay không. Một lát sau, bất đắc dĩ đành than nhẹ một tiếng.

Thời điểm này, bên cạnh cô cũng không có người nào thích hợp, thật ra cứ coi như gặp được thì sao chứ, nếu cô không thể vượt qua lo lắng trong lòng thì cô vẫn sẽ bỏ lỡ như hai lần trước.

Cân nhắc hai ngày, chạng vạng tối, Tiêu Tát dẫn con gái và quà tặng đã chuẩn bị sẵn đến nhà Triệu Phù.

Ấn chuông cửa, nhìn thấy cô mở cửa, trên mặt anh lập tức tươi cười.

“Có chuyện gì?” Giọng nói Triệu Phù lạnh nhạt trước sau như một.

“Là như này, ngày đó Chân Chân chạy ra khỏi nhà bảo mẫu, may là có cậu chăm sóc con bé, tớ muốn tới cảm ơn.” Nói đến đây, giọng anh càng trở nên thành khẩn, nói tiếp “Còn cả chuyện hiểu lầm cậu hôm trước, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Mặc dù hôm đó cô không vui nhưng chuyện như vậy cô chưa từng đặt trong lòng.

“Dì ơi, đây là quà cháu muốn tặng dì.” Chân Chân lấy lòng đưa hộp quà trong tay cho cô.

Triệu Phù vốn định từ chối nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của Chân Chân thì không nỡ nhìn cô bé thất vọng. Vì vậy cô tiếp nhận hộp quà, sờ sờ đầu cô bé.

“Cảm ơn cháu, nhà dì có bánh ngọt, cháu có muốn ăn không, dì lấy cho?”

Ánh mắt Chân Chân sáng lên, đang định mở miệng nói muốn, Tiêu Tát đã nhanh hơn một bước thay con gái trả lời.

“Thật tốt, vậy vào nhà cậu ngồi ăn đi, đỡ phải mang ra đây phiền phức.” Anh dắt tay con gái, không đợi Triệu Phù mời đã sải bước đi vào trong nhà.

Nghĩ đến mặt mũi của Chân Chân, cô không đuổi anh ra ngoài, đến chỗ tủ lạnh lấy ra chiếc bánh mua buổi sáng, cắt hai phần để vào khay cho hai người họ.

Tiêu Tát ngồi trên sofa màu xanh thẫm trong phòng khách, bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, anh mới nói mục đích chính đến gặp cô hôm nay.

“Triệu Phù, lần trước cậu nói cậu về truyện tranh, vậy thời gian làm việc của cậu chắc là thoải mái, có thể tự sắp xếp được đúng không?”

“Đúng thế.” Nhìn anh một cái, cô mơ hồ cảm nhận được đằng sau nụ cười quá mức thân thiện này còn có một mục đích khác.

Nhận được câu trả lời, Tiêu Tát lập tức kích động bày tỏ “Tớ nghe theo ý kiến của cậu, hôm đó sau khi đưa Chân Chân về thì hỏi con bé, phát hiện người bảo mẫu đó thường xuyên trách mắng Chân Chân, nên con bé không thích cô ta. Vì vậy, hai ngày trước tớ đã đuổi việc cô ta rồi.”

Anh dừng lại câu chuyện, mở to mắt nhìn cô, giống như đang đợi cô kích lệ.

Triệu Phù có chút không hiểu, cái ánh mắt giống như tranh công này là sao, con gái của anh chứ có phải của cô đâu, anh làm vậy là tốt cho con gái mình chứ cũng chẳng phải vì cô.

Thấy cô không có ý kích lệ, Tiêu Tát có chút thất vọng, lại tiếp tục nói “Chân Chân rất thích cậu.”

“Rất cuộc cậu muốn nói cái gì?” Cô không chịu được kiểu nói chuyện vòng vo này của anh.

“Tớ muốn nhờ cậu đón Chân Chân sau giờ tan học, tiện thể trông con bé hộ tớ.” Cuối cùng anh cũng nói rõ mục đích hôm nay tới gặp cô.

“Mặc dù công việc của tớ có thể sắp xếp thời gian, không cần đi làm giống mọi người, nhưng tớ thường sắp xếp thời gian về vào lúc xế chiều, đó là khoảng thời gian tớ làm việc. Tớ thật sự không thể bớt chút thời gian giúp cậu đón Chân Chân tan học.” Triệu Phù từ chối đề nghị của anh.

“Tớ đảm bảo sẽ không tốn quá nhiều thời gian của cậu đâu, khi tớ hết giờ làm sẽ đón con bé. Dù một cái muốn tìm một người bảo mẫu thích hợp cũng không dễ dàng, tớ lo là không tìm hiểu kỹ rồi chọn phải một người không thích hợp, lại khiến Chân Chân chịu uất ức.” Tiểu Tát vội vàng giải thích, cúi lưng, giọng nói thành khẩn.

Nói xong, anh lặng lẽ chớp mắt với con gái, nhắc nhở đến lượt con lên sân khấu rồi.

Trước khi đến đây, anh đã có dự cảm Triệu Phù sẽ không dễ dàng đồng ý nên đã giao hẹn với con gái trước, hai cha con sẽ cùng nhau thuyết phục cô.

Lời kịch của con gái anh cũng đã nghĩ xong xuôi.

Nhận được ám hiệu của papa, Chân Chân lôi kéo tay Triệu Phù lắc lắc, giọng nói trẻ con mềm mại mang theo chút năn nỉ “Dì ơi, Chân Chân sẽ ngoan ngoãn đợi, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến công việc của dì, dì làm ơn đồng ý với papa có được không?”

Giọng nói mềm nhẹ rót vào tai Triệu Phù khiến cô không đành lòng cự tuyệt, nhưng nếu đồng ý thì có chút khó xử, cô không muốn vì chuyện này mà làm thay đổi thời gian vẽ tranh hàng ngày.

“Dì ơi, có phải dì vẫn còn tức giận papa nên dì cũng không thích Chân Chân nữa không?” Thấy cô không nói lời nào, Chân Chân mở to đôi mắt làm bộ đáng thương nhìn cô.

“Làm gì có, dì không ghét Chân Chân.” Cô vội vàng giải thích.

“Thật không ạ? Vậy tại sao dì không đồng ý với papa?”

“Dì còn phải làm việc.”

Chân Chân nhún mày, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi ngẩng khuôn mặt nhỏ bé “Vậy sau khi tan học Chân Chân sẽ tự mình đi từ nhà trẻ về, dì không cần đến đón cháu, dì chỉ cần cho Chân Chân vào chờ papa về là được rồi. Chân Chân hứa sẽ thật yên lặng, sẽ không làm ảnh hưởng đến dì.”

Tiểu Tát có chút bất ngờ, câu này anh không hề dạy con gái, nghe con bé nói như vậy làm anh thấy có chút đau lòng.

Đưa mắt nhìn Triệu Phù ngồi đối diện, anh kinh ngạc phát hiện cô đang sờ khuôn mặt con gái, nhẹ thở dài một tiếng rồi nói đồng ý.

“Được rồi, trước khi cha cháu tìm được bảo mẫu mới, dì sẽ tạm thời chăm sóc cháu. Nhưng mà cháu còn nhỏ, không thể tự mình đi từ nhà trẻ về, phải đợi dì đến đón cháu.”

Nghe thấy Triệu Phù đồng ý, Chân Chân hưng phấn giơ hai tay hoan hô nhào vào ngực cô “Dì là tốt nhất.”

Nhìn con gái ở trong lòng cô cười rạng rỡ như vậy, Tiểu Tát nhìn cô, khuôn mặt anh tuần cũng không kìm được nở một nụ cười, trong mắt thoáng qua vẻ nhu hòa mà bản thân không nhận ra

9. Chương 5: Chương 2.2

Tiểu Tát là ông chủ giấu mặt của chuỗi nhà hàng “Hương vị ngon”. “Hương vị ngon” được bắt nguồn từ một cửa hàng nhỏ bán các đồ ăn vặt của Đài Loan, phát triển cho đến tận bây giờ đã có mấy trăm cửa hàng.

Các món ăn ở “Hương vị ngon” là những món ăn vặt tương đối nổi tiếng của Đài Loan, như bánh bao, cơm nắm, các món kho, cơm thịt bò, bánh bao chiên, bánh trứng, bánh hành, các loại thịt viên và các loại nước uống đi kèm.

Mỗi một món ăn anh đều nghiên cứu kỹ càng để tạo ra khẩu vị đặc biệt, bởi vì mùi vị thơm ngon, nguyên liệu tươi mới, cho nên mới có thể từ một quán ăn nhỏ ven đường năm đó mà phát triển thành chuỗi nhà hàng như bây giờ.

Anh áp dụng phương pháp kinh doanh theo kiểu cửa hàng ăn nhanh của châu Âu, mặt tiền của cửa hàng rộng rãi sáng sủa, vệ sinh sạch sẽ, được các tầng lớp khách hàng chào đón.

Vì muốn duy trì hương vị thống nhất, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều do phòng bếp chính phân chia rồi mới vận chuyển đến các chi nhánh.

Để giữ cho nguyên liệu tươi mới, anh cũng thiết lập một nhà bếp tổng để thuận tiện cho việc vận chuyển.

Lúc này, trong phòng họp của Tổng Công ty “Hương vị ngon”, Tiêu Tát đang chủ trì hội nghị về việc khuyến mãi quý tiếp theo. Sau hơn hai giờ thảo luận, rốt cuộc đã đưa ra được phương án cuối cùng —

“Hoạt động khuyến mại quý sau sẽ theo kế hoạch của Dương Thù mà làm, nhớ rõ, lần này số lượng quà tặng phải chuẩn bị đủ, đừng giống như lần trước không chuẩn bị đủ quà tặng khiến cho khách đến cửa hàng phàn nàn về dịch vụ. Còn về phần số lượng như nào thì bên marketing và Dương Thù cùng nhau tính toán chi tiết.” Anh trầm giọng phân phó.

“Được.” Dương Thù trả lời.

“Anh Tiêu, đợt đào tạo nhân viên mới bên Hồng Kông này sẽ kết thúc vào ngày hai mươi tháng hai, anh muốn đi đọc diễn văn vào buổi sáng hay buổi chiều?” Nhân viên phụ trách huấn luyện Lam Chiếu Tuyên hỏi. Năm nay bọn họ mở thêm chi nhánh ở nước ngoài, chỉ tính riêng tháng hai, ở Hồng Kông đã có bảy chi nhánh được khai trương.

Tiêu Tát nhìn hành trình, suy nghĩ một chút “Để buổi chiều đi, tôi đi trước, những chuyện khác mọi người bàn bạc chi tiết rồi mai báo cáo lại với tôi.”

Tổng bộ của “Hương vị ngon” chỉ có năm người, đều được anh tuyển dụng khi mở chi nhánh thứ năm. Những người nhỏ tuổi hơn anh đều gọi anh là anh Tiêu, còn những người lớn hơn anh thì gọi thẳng Tiêu Tát.

Anh rất chú trọng huấn luyện nhân viên mới, bất kể là ở chi nhánh hay cửa hàng chính, mỗi một nhóm nhân viên mới đều phải tham gia huấn luyện nửa tháng để bọn họ hiểu rõ các loại nguyên liệu và phương thức nấu ăn. Sau khi kết thúc huấn luyện, anh sẽ tham dự và đọc một đoạn diễn văn ngắn gọn để khích lệ.

Thấy anh nói xong thì vội vã đi ra ngoài, phụ trách tài vụ Hà Phượng Tâm nhắc nhở anh “Tiêu Tát, buổi tối công ty có liên hoan, đừng quên nhé.”

Nghe thế, anh dừng bước quay đầu lại nói “Tôi có việc, lần này không đi được.”

“Hả?” Năm người quản lý có chút kinh ngạc nhìn anh.

Tiêu Tát không có dáng vẻ kiêu ngạo của ông chủ, lại rất biết tạo không khí cho nên đồng nghiệp rất hoan nghênh anh tham gia tụ tập. Anh cũng luôn tham gia các bữa tiệc liên hoan của nhân viên, đây là lần đầu anh nói không tham gia.

Hơn nữa anh làm việc khiêm tốn, quy mô của “Hương vị ngon” ngày càng lớn thì có không ít truyền thông muốn phỏng vấn anh nhưng đều bị anh từ chối khéo, không muốn lộ diện trước truyền thông.

Mặc dù giá trị con người ước chừng đã có vài chục triệu nhưng anh cũng không mua nhà ở những khu cao cấp mà vẫn ở căn hộ mua từ mấy năm trước. Trong nhà cũng không có người giúp việc, chỉ thuê một công ty dọn dẹp một tuần đến hai lần.

“Anh Tiêu, anh có việc gì gấp à?” Người phụ trách mua nguyên liệu Bội Bội hỏi anh.

Cô để ý mấy ngày nay anh đều rời công ty rất sớm, giống như vội vã muốn đi gặp ai đó...

Phượng Bội Bội thầm thích anh nhưng đến giờ vẫn không dám nói ra. Đương nhiên những chuyện của anh cũng đặc biệt chú ý đến, cô mơ hồ cảm nhận được anh vội vã rời đi như vậy giống như đi gặp người yêu.

“Anh đi đón con gái.” Tiêu Tát thuận miệng trả lời.

“Không phải đã có người giữ trẻ à?” Cô có chút kinh ngạc.

“Người đó thường mắng Chân Chân, nên anh đã cho nghỉ việc rồi.”

“Vậy anh đón Chân Chân đến đây cũng được.” Phương Bội Bội đề nghị, rất hi vọng có thể tham gia với anh.

“Con bé vẫn còn nhỏ, không thích hợp đến đó, mọi người đi chơi vui vẻ.” Vẫy vẫy tay, Tiêu Tát không nói thêm nữa, đẩy cửa phòng họp đi ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, mấy đồng nghiệp nhìn về phía Phương Bội Bội, có người lên tiếng khích lệ cô.

“Bội Bội, Tiêu Tát đuổi người giữ trẻ kia, em có thể nhận chăm sóc con gái anh ấy, chỉ cần lấy lòng Chân Chân, thì có cơ hội lấy được lòng anh Tiêu rồi.”

“Đúng vậy, em phải tìm nhiều cơ hội tiếp cận Chân Chân, đồ được nhỏ còn sợ không bắt được lớn à?”

“Anh ấy không có ý gì với em, không phải các anh không biết.” Về mặt Phương Bội Bội cười khổ.

Không phải cô chưa từng ám chỉ mình có cảm tình với anh, nhưng anh vẫn cố làm như không biết, chứng tỏ anh không có ý gì với cô. Vì thế, dù cô có dùng hết tâm cơ cũng không chắc có được sự ưu ái của anh.

Nghe vậy, các đồng nghiệp không thể làm gì khác hơn là vỗ vai cô an ủi.

Tiêu Tát lái ô tô trở về, đi thang máy lên tầng 11, nhấn chuông, không lâu sau Chân Chân ra mở cửa.

“Chân Chân...” Anh vừa mở miệng thì con gái đưa tay lên miệng ý muốn anh im lặng.

“Xuyt, dì đang vẽ truyện, không nên ồn ào làm ảnh hưởng đến dì.”

Anh bước nhẹ vào trong nhà, liếc thấy gần ban công có một gian phòng mở cửa, trong phòng làm việc, cô đang vui đùa trước bàn chăm chú vẽ.

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, tóc đen mới chạm vai bị cô búi sau gáy, lông mi rũ xuống che đi cặp mắt trong suốt lại lạnh lùng kia.

Giờ phút này nhìn cô làm anh nhớ tới hồi lớp mười, anh đi vào phòng học, lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Khi đó cô ngồi cạnh cửa sổ, cúi đầu đọc sách trên tay, vẻ mặt lạnh lùng trong trẻo, giống như đỉnh núi cao U Lan, khoảng khắc đó, tìm anh vì cô mà đập thành thịch.

Hình ảnh kia hơn mười năm trước và tình cảnh hôm nay hợp lại một chỗ, làm cho anh không nhận được thấy say mê, hốt hoảng rơi vào hồi ức năm đó rung động vì cô. Mãi cho đến khi Chân Chân kéo tay anh nhỏ tiếng gọi.

“Papa...”

“Sao thế?” Lúc này anh mới hồi hồn nhìn con gái.

“Papa, dì nấu súp ngô, cha có muốn ăn không?” Chân Chân nhỏ giọng hỏi.

“Có.” Anh gật đầu, vừa lúc hơi đói bụng.

Lập tức cô bé đi vào phòng bếp, múc cho anh một bát.

“Chân Chân thật giỏi, biết đi lấy súp cho papa.” Anh nhận lấy bát, khen ngợi con gái một câu.

Cô bé cười ngọt ngào “Là dì dạy con đó...”

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con gái, Tiêu Tát thấy rất vui. Từ sau ngày anh nhờ Triệu Phù chăm sóc Chân Chân, con bé trở nên vui vẻ hơn, ăn cơm xong còn giúp anh dọn dẹp, cảm giác hiểu chuyện hơn trước rất nhiều.

Có thể nhận thấy, Triệu Phù rất có khả năng dạy dỗ trẻ nhỏ.

Ánh mắt anh không nhận được lại nhìn về phía Triệu Phù đang ngồi trước bàn làm việc, trên mặt là vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Người con gái anh thích thuở thiếu niên tưởng chừng như xa không thể với, xa cách mười năm, vậy mà họ lại sống đối diện nhà nhau, bây giờ anh lại đang ngồi ở phòng khách nhà cô, ăn đồ cô tự nấu làm cho anh có chút không ngờ được.

Mười năm trước đến cơ hội tỏ tình cô cũng không cho anh, vậy mười năm sau liệu cô có khả năng thay đổi suy nghĩ không?

Nếu như bây giờ theo đuổi cô lần nữa, liệu có được hay không...

Ý nghĩ thoáng qua này khiến anh giật mình, mau chóng dừng lại.

Anh không khỏi tự giễu, thái độ của cô với anh không khác biệt lắm so với mười năm trước. Nếu không phải để ý mặt mũi của Chân Chân, có lẽ cô cũng không cho anh bước vào nhà cô một bước.

Có thể ăn đồ cô nấu cũng là nhờ phúc của Chân Chân.

Thu lại ánh mắt quyến luyến, anh xoa mi tâm, muốn mình không suy nghĩ lung tung nữa, ăn xong, anh lấy những món ăn vặt mang về từ công ty để ở trong phòng khách nhà cô, viết một tờ giấy rồi dẫn con gái về.

Hơn 12 giờ đêm, Tiêu Tát đứng hút thuốc ngoài ban công.

Từ sau khi gặp lại Triệu Phù, anh phát hiện mình bắt đầu có khuynh hướng mất ngủ. Mỗi đêm nằm trên giường đều không tránh khỏi việc nhớ đến cô, tình huống này làm cho anh cảm thấy phiền não.

Giống như cảm giác thăm mền cô năm đó lại trở về.

Rít một hơi thuốc rồi từ từ phun ra một làn khói trắng, ánh mắt không tự chủ mà hướng sang ban công bên cạnh. Đột nhiên, ở ban công bên cạnh lộ ra một gương mặt, sau đó là giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Tắt thuốc đi.”

“Tớ...” Tiêu Tát sững sốt một chút mới phản bác “Tớ hút thuốc ở nhà mình, không phải nhà cậu, sao lại bắt tớ tắt?”

Nếu như mười năm trước cô nói vậy, chắc chắn anh sẽ không nói hai lời mà lập tức dập thuốc. Nhưng bây giờ anh đã không phải là chàng trai Tiêu Tát thăm mền cô của mười năm trước rồi.

“Khói bay vào ban công nhà tớ, rất khó ngủ.” Nhíu đôi mày thanh tú, giọng nói của cô lộ vẻ chán ghét.

Sau hai giây, anh yên lặng cầm điếu thuốc vừa mới hút được vài hơi, ấn vào đất ở bồn hoa bên cạnh để dập, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ.

“Đã trễ thế này sao cậu còn chưa ngủ?” Anh giống như không có việc gì hỏi thăm.

“Vừa mới hoàn thành bản thảo truyện, vẫn chưa muốn đi ngủ...” Đêm khuya, gió lạnh thổi, cô hơi co rúm người.

“Cậu bắt đầu vẽ truyện tranh từ khi nào?” Tiêu Tát tò mò hỏi.

Lúc ngồi ở nhà cô, anh có xem qua một tập truyện cô vẽ, tranh vẽ theo phong cách tưởng tượng, toàn là những hình thù kỳ quái. Sau đó anh lên mạng tìm kiếm mới biết truyện cô vẽ bán rất chạy, là một tác giả khá nổi tiếng.

“Bảy năm trước.” Cô bắt đầu vẽ lúc đang học đại học, nhưng lúc đó chỉ là vẽ những đoạn truyện ngắn, mãi đến năm năm trước mới bắt đầu vẽ những truyện dài.

Nhưng thực sự khiến cô nổi tiếng là vào khoảng hai năm trước, nhờ bộ sách cũ “Sơn hải kinh”, lấy bối cảnh về thần tiên ma quỷ. Bộ truyện tranh cũng để tên “Sơn hải kinh”, vừa xuất bản đã được đông đảo độc giả yêu thích. Hai năm qua, vẫn được bình chọn là bộ truyện tranh bán chạy nhất, thậm chí còn được xuất bản cả ở Đại Lục, Hồng Kông, Hàn Quốc và Nhật Bản.

Thậm chí, đã có một công ty trò chơi muốn chuyển thể thành game online, trước mắt đã ở trong giai đoạn chế tác.

“Tại sao cậu lại đặt bút danh là A Phúc?” Tiêu Tát hỏi tiếp, cái tên này giống như là gọi sủng vật vậy.

Lần này mãi mà cô vẫn không trả lời, anh đang nghĩ là cô không muốn nói thì cô mới chậm rãi trả lời “Tớ lười phải nghĩ bút danh, dùng luôn tên gọi lúc nhỏ.”

Cô tên Triệu Phù, cho nên dùng luôn bút danh là A Phúc, biết được lí do này, anh không nhin được mà cười ra tiếng.

“Cậu vẽ tranh giỏi như vậy mà lại không nghĩ được cái bút danh nào hay.”

“Hôm nay ở nhà trẻ, cô giáo để các bạn nhỏ vẽ một bức tranh về mẹ, con bé chưa từng nhìn thấy mẹ nên không biết vẽ như nào, cho nên chưa vẽ gì.” Cô nhìn anh một cái rồi nhàn nhạt mở miệng.

Hôm nay cô đi đón Chân Chân thì nghe cô giáo nói chuyện này, hi vọng cô có thể nói lại với cha của Chân Chân, kể cho Chân Chân những chuyện về mẹ của cô bé, tránh để cho đứa nhỏ không biết gì về mẹ của mình.

Tự dưng nghe cô nói đến mẹ của Chân Chân, Tiêu Tát có chút trầm mặc.

“Cứ cho mẹ của bé đã mất, cậu cũng nên cho nó xem hình của mẹ để nó biết hình dáng mẹ ra sao.” Cô không có ý muốn tìm hiểu về chuyện riêng tư của anh, nhưng vì Chân Chân, cô cảm thấy cần phải cho anh biết vì vậy mới nói tiếp.

“Tớ không có ảnh của mẹ con bé, cho nên không thể cho con bé xem.” Tiêu Tát lộ ra vẻ mặt cười khổ, giọng nói có chút trầm thấp.

“Sao cậu không có ảnh của mẹ con bé?” Triệu Phù có chút kinh ngạc, không lẽ họ tổ chức đám cưới cũng không chụp ảnh à?

“Bọn tớ không kết hôn, sau khi sinh Chân Chân được mấy tháng, cô ấy bỏ lại con gái cho tớ rồi đi, ảnh chụp trước kia quen nhau đều là cô ấy giữ. Mấy năm nay cô ấy và tớ cũng không liên lạc gì, bây giờ cô ấy ở đâu tớ cũng không biết.” Nhắc đến mẹ của con gái, giọng điệu của anh thật bình tĩnh.

Hồi đó, Chân Chân đến không nằm trong kế hoạch của bọn họ, anh và bạn gái cũ vẫn luôn làm các biện pháp tránh thai, ai ngờ bao cao su cũng không đáng tin, vẫn là trúng thưởng rồi.

Bởi vì kinh nguyệt của bạn gái thường không ổn định, có khi hai, ba tháng mới đến, cho nên mới chậm chạp không phát hiện mình mang thai. Mãi cho đến khi thai nhi được hơn bốn tháng mới biết, nhưng khi đó thai đã lớn, nếu phá sẽ gặp nguy hiểm, đành phải để lại sinh.

Khi đó anh vẫn chưa gây dựng sự nghiệp, cha mẹ mất sớm, nhà cũng không có tài sản gì, chỉ là một thanh niên nghèo, vì vấn đề nuôi dưỡng đứa bé mà hai người thường xuyên cãi vã. Hơn ba tháng sau, cô ta để lại một lá thư chia tay, rồi đi, mấy năm nay cũng không có tin tức gì, cũng chẳng quan tâm gì đến con gái.

Chỉ là anh nghe bạn bè nói, sau khi cô bỏ anh không lâu đã gả cho một thương nhân Hồng Kông.

Triệu Phù nghe Chân Chân kể không có mẹ, cô vẫn nghĩ là mẹ con bé đã qua đời, không ngờ mọi chuyện là như vậy.

Nghe xong lời anh nói, cô không biết nên biểu lộ vẻ đồng tình hay là nên an ủi anh mấy câu.

Không biết nói sao cho đúng, cuối cùng cô cũng không nói gì hết.

“Còn cậu, sao không nhìn thấy bạn trai đâu?” Thật ra Tiêu Tát quanh co muốn biết cô có đang kết giao với người nào chưa.

“Tớ không có bạn trai.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại vang lên lần nữa.

Nghe thấy chính miệng cô nói không có bạn trai, khóe miệng anh hơi nâng lên, tâm tình tự dưng tốt lạ thường, cười đùa nói “Là do ánh mắt quá cao hay vẫn là vì tính cách lạnh lùng mà không có bạn trai?”

“Tớ đã từng qua lại với hai người.” Cô liếc anh một cái.

Nghe vậy, nụ cười của anh có chút cứng đờ.

“Tớ hỏi cậu, đàn ông rất coi trọng chuyện làm tình à? Có thể có người nào đồng ý sau khi kết hôn sẽ không quan hệ không?” Trầm ngâm một lúc, Triệu Phù lên tiếng hỏi.

“Kết hôn không phải là vì đảm bảo quyền lợi lên giường một cách hợp pháp à? Nếu không làm tình thì kết hôn làm gì? Cậu đừng dùng ánh mắt đó nhìn tớ, tớ nói thật.”

“Kể cả không kết hôn thì lên giường cũng không phạm pháp mà.” Cô không thể tán thành lời nói của anh.

“Vậy cũng đúng. Kết hôn là vì bảo đảm người kia chỉ lên giường cùng mình, không có người thứ ba.” Thấy cô hình như không chấp nhận những lời của mình, Tiêu Tát tiếp tục nói “Tớ biết cậu muốn nói dù kết hôn, cũng không thể ngăn cản người đó lên giường với người khác, nhưng ít nhất hôn nhân là một sự đảm bảo hợp pháp của vợ chồng, chỉ cần có chứng cứ có thể chứng minh vợ hoặc chồng thông dâm với người khác là có thể đi kiện đối phương, bảo vệ hôn nhân của mình.”

Cô nghe lời anh nói, rốt cuộc nhận ra một điều quan trọng “Cho nên ý cậu là, không có chuyện đàn ông chấp nhận sau khi kết hôn mà không làm tình?”

“Không có khả năng, trừ khi hai người kết hôn giả hoặc đối phương là gay.”

Nghe vậy, Triệu Phù nhìn về bầu trời đêm, trầm mặc.

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi tớ chuyện này?” Tiêu Tát nghi ngờ nhìn cô.

“Không có gì.” Cô xoay người đi vào nhà.

Bởi vì chuyện năm tám tuổi gặp phải, khiến cho cô cảm thấy làm tình là một chuyện ghê tởm bẩn thỉu, cũng không thể chịu được người khác phải có hành vi thân mật, chỉ cần đối phương có ý định muốn làm ra những cử chỉ thân mật, cô sẽ phản kháng theo bản năng.

Hai người bạn trai cũ đều vì nguyên nhân này mà chia tay cô.

Một người trong đó đột nhiên ôm cô muốn hôn cô, trong nháy mắt đó, cơ thể cô tự động phản ứng phản kích, sử dụng chiêu ném qua vai trong Judo. Anh ta thẹn quá hóa giận đến nỗi chửi ầm cô ngay tại chỗ; người còn lại thì khá hơn một chút, sau mấy lần bị cô từ chối thì nói chia tay trong hòa bình.

Cô biết rõ đây là chương ngại tâm lý không thể vượt qua, cho dù kết hôn cũng chỉ sợ không duy trì được quá lâu, vì theo như lời Tiêu Tát, không có người đàn ông nào chấp nhận chuyện không làm tình.

Đi tìm một người bị gay kết hôn cũng tốt, dù sao mẹ cũng chỉ muốn cô lập gia đình, chỉ cần cô kết hôn là mẹ có thể yên tâm rồi.

Cô có một người bạn là gay nhưng vấn đề là người ta đã có cặp, phải tìm ai đây?

Triệu Phù nghiêm túc tự hỏi.

10. Chương 2-2

Editor: phuogot_93

Tiêu Tát là ông chủ giấu mặt của chuỗi nhà hàng “Hương vị ngon”. “Hương vị ngon” được bắt nguồn từ một cửa hàng nhỏ bán các đồ ăn vặt của Đài Loan, phát triển cho đến tận bây giờ đã có mấy trăm cửa hàng.

Các món ăn ở “Hương vị ngon” là những món ăn vặt tương đối nổi tiếng của Đài Loan, như bánh bao, cơm nắm, các món kho, cơm thịt bò, bánh bao chiên, bánh trứng, bánh hành, các loại thịt viên và các loại nước uống đi kèm.

Mỗi một món ăn anh đều nghiên cứu kỹ càng để tạo ra khẩu vị đặc biệt, bởi vì mùi vị thơm ngon, nguyên liệu tươi mới, cho nên mới có thể từ một quán ăn nhỏ ven đường năm đó mà phát triển thành chuỗi nhà hàng như bây giờ.

Anh áp dụng phương pháp kinh doanh theo kiểu cửa hàng ăn nhanh của châu Âu, mặt tiền của cửa hàng rộng rãi sáng sủa, vệ sinh sạch sẽ, được các tầng lớp khách hàng chào đón.

Vì muốn duy trì hương vị thống nhất, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều do phòng bếp chính phân chia rồi mới vận chuyển đến các chi nhánh.

Để giữ cho nguyên liệu tươi mới, anh cũng thiết lập một nhà bếp tổng để thuận tiện cho việc vận chuyển.

Lúc này, trong phòng họp của Tổng Công ty “Hương vị ngon”, Tiêu Tát đang chủ trì hội nghị về việc khuyến mãi quý tiếp theo. Sau hơn hai giờ thảo luận, rốt cuộc đã đưa ra được phương án cuối cùng —

“Hoạt động khuyến mại quý sau sẽ theo kế hoạch của Dương Thù mà làm, nhớ rõ, lần này số lượng quà tặng phải chuẩn bị đủ, đừng giống như lần trước không chuẩn bị đủ quà tặng khiến cho khách đến cửa hàng phàn nàn về dịch vụ. Còn về phần số lượng như nào thì bên marketing và Dương Thù cùng nhau tính toán chi tiết.” Anh trầm giọng phân phó.

“Được.” Dương Thù trả lời.

“Anh Tiêu, đợt đào tạo nhân viên mới bên Hồng Kông này sẽ kết thúc vào ngày hai mươi tháng hai, anh muốn đi đọc diễn văn vào buổi sáng hay buổi chiều?” Nhân viên phụ trách huấn luyện Lam Chiêu Tuyên hỏi. Năm nay bọn họ mở thêm chi nhánh ở nước ngoài, chỉ tính riêng tháng hai, ở Hồng Kông đã có bảy chi nhánh được khai trương.

Tiêu Tát nhìn hành trình, suy nghĩ một chút “Để buổi chiều đi, tôi đi trước, những chuyện khác mọi người bàn bạc chi tiết rồi mai báo cáo lại với tôi.”

Tổng bộ của “Hương vị ngon” chỉ có năm người, đều được anh tuyển dụng khi mở chi nhánh thứ năm. Những người nhỏ tuổi hơn anh đều gọi anh là anh Tiêu, còn những người lớn hơn anh thì gọi thẳng Tiêu Tát.

Anh rất chú trọng huấn luyện nhân viên mới, bất kể là ở chi nhánh hay cửa hàng chính, mỗi một nhóm nhân viên mới đều phải tham gia huấn luyện nửa tháng để bọn họ hiểu rõ các loại nguyên liệu và phương thức nấu ăn. Sau khi kết thúc huấn luyện, anh sẽ tham dự và đọc một đoạn diễn văn ngắn gọn để khích lệ.

Thấy anh nói xong thì vội vã đi ra ngoài, phụ trách tài vụ Hà Phượng Tâm nhắc nhở anh “Tiêu Tát, buổi tối công ty có liên hoan, đừng quên nhé.”

Nghe thế, anh dừng bước quay đầu lại nói “Tôi có việc, lần này không đi được.”

“Hả?” Năm người quản lý có chút kinh ngạc nhìn anh.

Tiêu Tát không có dáng vẻ kiêu ngạo của ông chủ, lại rất biết tạo không khí cho nên đồng nghiệp rất hoan nghênh anh tham gia tụ tập. Anh cũng luôn tham gia các bữa tiệc liên hoan của nhân viên, đây là lần đầu anh nói không tham gia.

Hơn nữa anh làm việc khiêm tốn, quy mô của “Hương vị ngon” ngày càng lớn thì có không ít truyền thông muốn phỏng vấn anh nhưng đều bị anh từ chối khéo, không muốn lộ diện trước truyền thông.

Mặc dù giá trị con người ước chừng đã có vài chục triệu nhưng anh cũng không mua nhà ở những khu cao cấp mà vẫn ở căn hộ mua từ mấy năm trước. Trong nhà cũng không có người giúp việc, chỉ thuê một công ty dọn dẹp một tuần đến hai lần.

“Anh Tiêu, anh có việc gì gấp à?” Người phụ trách mua nguyên liệu Bội Bội hỏi anh.

Cô để ý mấy ngày nay anh đều rời công ty rất sớm, giống như vội vã muốn đi gặp ai đó...

Phượng Bội Bội thầm thích anh nhưng đến giờ vẫn không dám nói ra. Dương nhiên những chuyện của anh cũng đặc biệt chú ý đến, cô mơ hồ cảm nhận được anh vội vã rời đi như vậy giống như đi gặp người yêu.

“Anh đi đón con gái.” Tiêu Tát thuận miệng trả lời.

“Không phải đã có người giữ trẻ à?” Cô có chút kinh ngạc.

“Người đó thường mắng Chân Chân, nên anh đã cho nghỉ việc rồi.”

“Vậy anh đón Chân Chân đến đây cũng được.” Phương Bội Bội đề nghị, rất hi vọng có thể tham gia với anh.

“Con bé vẫn còn nhỏ, không thích hợp đến đó, mọi người đi chơi vui vẻ.” Vẫy vẫy tay, Tiêu Tát không nói thêm nữa, đẩy cửa phòng họp đi ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, mấy đồng nghiệp nhìn về phía Phương Bội Bội, có người lên tiếng khích lệ cô.

“Bội Bội, Tiêu Tát đuổi người giữ trẻ kia, em có thể nhận chăm sóc con gái anh ấy, chỉ cần lấy lòng Chân Chân, thì có cơ hội lấy được lòng anh Tiêu rồi.”

“Đúng vậy, em phải tìm nhiều cơ hội tiếp cận Chân Chân, đồ được nhỏ còn sợ không bắt được lớn à?”

“Anh ấy không có ý gì với em, không phải các anh không biết.” Về mặt Phương Bội Bội cười khổ.

Không phải cô chưa từng ám chỉ mình có cảm tình với anh, nhưng anh vẫn cố làm như không biết, chứng tỏ anh không có ý gì với cô. Vì thế, dù cô có dùng hết tâm cơ cũng không chắc có được sự ưu ái của anh.

Nghe vậy, các đồng nghiệp không thể làm gì khác hơn là vỗ vai cô an ủi.

Tiêu Tát lái ô tô trở về, đi thang máy lên tầng 11, nhấn chuông, không lâu sau Chân Chân ra mở cửa.

“Chân Chân...” Anh vừa mở miệng thì con gái đưa tay lên miệng ý muốn anh im lặng.

“Xuyt, dì đang vẽ truyện, không nên ồn ào làm ảnh hưởng đến dì.”

Anh bước nhẹ vào trong nhà, liếc thấy gần ban công có một gian phòng mở cửa, trong phòng làm việc, cô đang vui đùa trước bàn chăm chú vẽ.

Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt cô, tóc đen mới chạm vai bị cô búi sau gáy, lông mi rũ xuống che đi cặp mắt trong suốt lại lạnh lùng kia.

Giờ phút này nhìn cô làm anh nhớ tới hồi lớp mười, anh đi vào phòng học, lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Khi đó cô ngồi cạnh cửa sổ, cúi đầu đọc sách trên tay, vẻ mặt lạnh lùng trong trẻo, giống như đỉnh núi cao U Lan, khoảnh khắc đó, tìm anh vì cô mà đập thành thịch.

Hình ảnh kia hơn mười năm trước và tình cảnh hôm này hợp lại một chỗ, làm cho anh không nhận được thấy say mê, hốt hoảng rơi vào hồi ức năm đó rung động vì cô. Mãi cho đến khi Chân Chân kéo tay anh nhỏ tiếng gọi.

“Papa...”

“Sao thế?” Lúc này anh mới hồi hồn nhìn con gái.

“Papa, dì nấu súp ngô, cha có muốn ăn không?” Chân Chân nhỏ giọng hỏi.

“Có.” Anh gật đầu, vừa lúc hơi đói bụng.

Lập tức cô bé đi vào phòng bếp, múc cho anh một bát.

“Chân Chân thật giỏi, biết đi lấy súp cho papa.” Anh nhận lấy bát, khen ngợi con gái một câu.

Cô bé cười ngọt ngào “Là dì dạy con đó...”

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con gái, Tiêu Tát thấy rất vui. Từ sau ngày anh nhờ Triệu Phù chăm sóc Chân Chân, con bé trở nên vui vẻ hơn, ăn cơm xong còn giúp anh dọn dẹp, cảm giác hiểu chuyện hơn trước rất nhiều.

Có thể nhận thấy, Triệu Phù rất có khả năng dạy dỗ trẻ nhỏ.

Ánh mắt anh không nhận được lại nhìn về phía Triệu Phù đang ngồi trước bàn làm việc, trên mặt là vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Người con gái anh thích thuở thiếu niên tưởng chừng như xa không thể với, xa cách mười năm, vậy mà họ lại sống đối diện nhà nhau, bây giờ anh lại đang ngồi ở phòng khách nhà cô, ăn đồ cô tự nấu làm cho anh có chút không ngờ được.

Mười năm trước đến cơ hội tỏ tình cô cũng không cho anh, vậy mười năm sau liệu cô có khả năng thay đổi suy nghĩ không?

Nếu như bây giờ theo đuổi cô lần nữa, liệu có được hay không...

Ý nghĩ thoáng qua này khiến anh giật mình, mau chóng dừng lại.

Anh không khỏi tự giễu, thái độ của cô với anh không khác biệt lắm so với mười năm trước. Nếu không phải để ý mặt mũi của Chân Chân, có lẽ cô cũng không cho anh bước vào nhà cô một bước.

Có thể ăn đồ cô nấu cũng là nhờ phúc của Chân Chân.

Thu lại ánh mắt quyến luyến, anh xoa mi tâm, muốn mình không suy nghĩ lung tung nữa, ăn xong, anh lấy những món ăn vặt mang về từ công ty để ở trong phòng khách nhà cô, viết một tờ giấy rồi dẫn con gái về.

Hơn 12 giờ đêm, Tiêu Tát đứng hút thuốc ngoài ban công.

Từ sau khi gặp lại Triệu Phù, anh phát hiện mình bắt đầu có khuynh hướng mất ngủ. Mỗi đêm nằm trên giường đều không tránh khỏi việc nhớ đến cô, tình huống này làm cho anh cảm thấy phiền não.

Giống như cảm giác thăm mền cô năm đó lại trở về.

Rít một hơi thuốc rồi từ từ phun ra một làn khói trắng, ánh mắt không tự chủ mà hướng sang ban công bên cạnh. Đột nhiên, ở ban công bên cạnh lộ ra một gương mặt, sau đó là giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Tắt thuốc đi.”

“Tớ...” Tiêu Tát sững sốt một chút mới phản bác “Tớ hút thuốc ở nhà mình, không phải nhà cậu, sao lại bắt tớ tắt?”

Nếu như mười năm trước cô nói vậy, chắc chắn anh sẽ không nói hai lời mà lập tức dập thuốc. Nhưng bây giờ anh đã không phải là chàng trai Tiêu Tát thăm mền cô của mười năm trước rồi.

“Khói bay vào ban công nhà tớ, rất khó ngủ.” Nhíu đôi mày thanh tú, giọng nói của cô lộ vẻ chán ghét.

Sau hai giây, anh yên lặng cầm điếu thuốc vừa mới hút được vài hơi, ấn vào đất ở bồn hoa bên cạnh để dập, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ.

“Đã trễ thế này sao cậu còn chưa ngủ?” Anh giống như không có việc gì hỏi thăm.

“Vừa mới hoàn thành bản thảo truyện, vẫn chưa muốn đi ngủ...” Đêm khuya, gió lạnh thổi, cô hơi co rúm người.

“Cậu bắt đầu vẽ truyện tranh từ khi nào?” Tiêu Tát tò mò hỏi.

Lúc ngồi ở nhà cô, anh có xem qua một tập truyện cô vẽ, tranh vẽ theo phong cách tưởng tượng, toàn là những hình thù kỳ quái. Sau đó anh lên mạng tìm kiếm mới biết truyện cô vẽ bán rất chạy, là một tác giả khá nổi tiếng.

“Bảy năm trước.” Cô bắt đầu vẽ lúc đang học đại học, nhưng lúc đó chỉ là vẽ những đoạn truyện ngắn, mãi đến năm năm trước mới bắt đầu vẽ những truyện dài.

Nhưng thực sự khiến cô nổi tiếng là vào khoảng hai năm trước, nhờ bộ sách cũ “Sơn hải kinh”, lấy bối cảnh về thần tiên ma quỷ. Bộ truyện tranh cũng để tên “Sơn hải kinh”, vừa xuất bản đã được đông đảo độc giả yêu thích. Hai năm qua, vẫn được bình chọn là bộ truyện tranh bán chạy nhất, thậm chí còn được xuất bản cả ở Đại Lục, Hồng Kông, Hàn Quốc và Nhật Bản.

Thậm chí, đã có một công ty trò chơi muốn chuyển thể thành game online, trước mắt đã ở trong giai đoạn chế tác.

“Tại sao cậu lại đặt bút danh là A Phúc?” Tiêu Tát hỏi tiếp, cái tên này giống như là gọi sủng vật vậy.

Lần này mãi mà cô vẫn không trả lời, anh đang nghĩ là cô không muốn nói thì cô mới chậm rãi trả lời “Tớ lười phải nghĩ bút danh, dùng luôn tên gọi lúc nhỏ.”

Cô tên Triệu Phù, cho nên dùng luôn bút danh là A Phúc, biết được lí do này, anh không nhin được mà cười ra tiếng.

“Cậu vẽ tranh giỏi như vậy mà lại không nghĩ được cái bút danh nào hay.”

“Hôm nay ở nhà trẻ, cô giáo để các bạn nhỏ vẽ một bức tranh về mẹ, con bé chưa từng nhìn thấy mẹ nên không biết vẽ như nào, cho nên chưa vẽ gì.” Cô nhìn anh một cái rồi nhàn nhạt mở miệng.

Hôm nay cô đi đón Chân Chân thì nghe cô giáo nói chuyện này, hi vọng cô có thể nói lại với cha của Chân Chân, kể cho Chân Chân những chuyện về mẹ của cô bé, tránh để cho đứa nhỏ không biết gì về mẹ của mình.

Tự dưng nghe cô nói đến mẹ của Chân Chân, Tiêu Tát có chút trầm mặc.

“Cứ cho mẹ của bé đã mất, cậu cũng nên cho nó xem hình của mẹ để nó biết hình dáng mẹ ra sao.” Cô không có ý muốn tìm hiểu về chuyện riêng tư của anh, nhưng vì Chân Chân, cô cảm thấy cần phải cho anh biết vì vậy mới nói tiếp.

“Tớ không có ảnh của mẹ con bé, cho nên không thể cho con bé xem.” Tiêu Tát lộ ra vẻ mặt cười khổ, giọng nói có chút trầm thấp.

“Sao cậu không có ảnh của mẹ con bé?” Triệu Phù có chút kinh ngạc, không lẽ họ tổ chức đám cưới cũng không chụp ảnh à?

“Bọn tớ không kết hôn, sau khi sinh Chân Chân được mấy tháng, cô ấy bỏ lại con gái cho tớ rồi đi, ảnh chụp trước kia quen nhau đều là cô ấy giữ. Mấy năm nay cô ấy và tớ cũng không liên lạc gì, bây giờ cô ấy ở đâu tớ cũng không biết.” Nhắc đến mẹ của con gái, giọng điệu của anh thật bình tĩnh.

Hồi đó, Chân Chân đến không nằm trong kế hoạch của bọn họ, anh và bạn gái cũ vẫn luôn làm các biện pháp tránh thai, ai ngờ bao cao su cũng không đáng tin, vẫn là trúng thưởng rồi.

Bởi vì kinh nguyệt của bạn gái thường không ổn định, có khi hai, ba tháng mới đến, cho nên mới chậm chạp không phát hiện mình mang thai. Mãi cho đến khi thai nhi được hơn bốn tháng mới biết, nhưng khi đó thai đã lớn, nếu phá sẽ gặp nguy hiểm, đành phải để lại sinh.

Khi đó anh vẫn chưa gây dựng sự nghiệp, cha mẹ mất sớm, nhà cũng không có tài sản gì, chỉ là một thanh niên nghèo, vì vấn đề nuôi dưỡng đứa bé mà hai người thường xuyên cãi vã. Hơn ba tháng sau, cô ta để lại một lá thư chia tay, rồi đi, mấy năm nay cũng không có tin tức gì, cũng chẳng quan tâm gì đến con gái.

Chỉ là anh nghe bạn bè nói, sau khi cô bỏ anh không lâu đã gả cho một thương nhân Hồng Kông.

Triệu Phù nghe Chân Chân kể không có mẹ, cô vẫn nghĩ là mẹ con bé đã qua đời, không ngờ mọi chuyện là như vậy.

Nghe xong lời anh nói, cô không biết nên biểu lộ vẻ đồng tình hay là nên an ủi anh mấy câu.

Không biết nói sao cho đúng, cuối cùng cô cũng không nói gì hết.

“Còn cậu, sao không nhìn thấy bạn trai đâu?” Thật ra Tiêu Tát quanh co muốn biết cô có đang kết giao với người nào chưa.

“Tớ không có bạn trai.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại vang lên lần nữa.

Nghe thấy chính miệng cô nói không có bạn trai, khóe miệng anh hơi nâng lên, tâm tình tự dưng tốt lạ thường, cười đùa nói “Là do ánh mắt quá cao hay vẫn là vì tính cách lạnh lùng mà không có bạn trai?”

“Tớ đã từng qua lại với hai người.” Cô liếc anh một cái.

Nghe vậy, nụ cười của anh có chút cứng đờ.

“Tớ hỏi cậu, đàn ông rất coi trọng chuyện làm tình à? Có thể có người nào đồng ý sau khi kết hôn sẽ không quan hệ không?” Trầm ngâm một lúc, Triệu Phù lên tiếng hỏi.

“Kết hôn không phải là vì đảm bảo quyền lợi lên giường một cách hợp pháp à? Nếu không làm tình thì kết hôn làm gì? Cậu đừng dùng ánh mắt đó nhìn tớ, tớ nói thật.”

“Kể cả không kết hôn thì lên giường cũng không phạm pháp mà.” Cô không thể tán thành lời nói của anh.

“Vậy cũng đúng. Kết hôn là vì bảo đảm người kia chỉ lên giường cùng mình, không có người thứ ba.” Thấy cô hình như không chấp nhận những lời của mình, Tiêu Tát tiếp tục nói “Tớ biết cậu muốn nói dù kết hôn, cũng không thể ngăn cản người đó lên giường với người khác, nhưng ít nhất hôn nhân là một sự đảm bảo hợp pháp của vợ chồng, chỉ cần có chứng cứ có thể chứng minh vợ hoặc chồng thông dâm với người khác là có thể đi kiện đối phương, bảo vệ hôn nhân của mình.”

Cô nghe lời anh nói, rốt cuộc nhận ra một điều quan trọng “Cho nên ý cậu là, không có chuyện đàn ông chấp nhận sau khi kết hôn mà không làm tình?”

“Không có khả năng, trừ khi hai người kết hôn giả hoặc đối phương là gay.”

Nghe vậy, Triệu Phù nhìn về bầu trời đêm, trầm mặc.

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi tớ chuyện này?” Tiêu Tát nghi ngờ nhìn cô.

“Không có gì.” Cô xoay người đi vào nhà.

Bởi vì chuyện năm tám tuổi gặp phải, khiến cho cô cảm thấy làm tình là một chuyện ghê tởm bẩn thỉu, cũng không thể chịu được người khác phải có hành vi thân mật, chỉ cần đối phương có ý định muốn làm ra những cử chỉ thân mật, cô sẽ phản kháng theo bản năng.

Hai người bạn trai cũ đều vì nguyên nhân này mà chia tay cô.

Một người trong đó đột nhiên ôm cô muốn hôn cô, trong nháy mắt đó, cơ thể cô tự động phản ứng phản kích, sử dụng chiêu ném qua vai trong Judo. Anh ta thẹn quá hóa giận đến nổi chửi ầm cô ngay tại chỗ; người còn lại thì khá hơn một chút, sau mấy lần bị cô từ chối thì nói chia tay trong hòa bình.

Cô biết rõ đây là chứng ngại tâm lý không thể vượt qua, cho dù kết hôn cũng chỉ sợ không duy trì được quá lâu, vì theo như lời Tiêu Tát, không có người đàn ông nào chấp nhận chuyện không làm tình.

Đi tìm một người bị gay kết hôn cũng tốt, dù sao mẹ cũng chỉ muốn cô lập gia đình, chỉ cần cô kết hôn là mẹ có thể yên tâm rồi.

Cô có một người bạn là gay nhưng vấn đề là người ta đã có cặp, phải tìm ai đây?

Triệu Phù nghiêm túc tự hỏi.

11. Chương 6: Chương 3

Hôm nay hết giờ làm, Tiêu Tát mua một đồng thức ăn nhét vào tủ lạnh nhà Triệu Phù, sau đó anh xắn tay áo chuẩn bị trở tay nấu nướng, làm một bàn thức ăn thật phong phú cho cô, coi như thay lời cảm ơn thời gian này cô đã giúp anh chăm sóc Chân Chân.

Anh thích nấu nướng, cũng có nghiên cứu về đồ ăn nên hương vị những món ăn vật anh làm mới có thể ngon như vậy, hấp dẫn không ít khách ghé thăm, cuối cùng có thể phát triển một quán ăn ven đường trở thành một tập đoàn có mấy trăm cửa hàng.

Tiêu Tát cực kỳ tự tin vào tài nấu nướng của mình, đảm bảo Triệu Phù ăn một lần rồi về sau sẽ yêu thích những món ăn anh nấu.

“Cháu nói với dì, papa nấu ăn là ngon nhất.” Nhìn thấy papa chuẩn bị xuống bếp, vẻ mặt Chân Chân kiêu ngạo nói với Triệu Phù.

“Thật à?” Cô chỉ thích ăn đồ ngọt, những món khác cũng không yêu cầu cao.

“Có ngon hay không đợi cậu ăn xong sẽ biết.” Tiêu Tát tràn đầy tự tin cười.

“Vậy cậu cứ nấu đi.”

Thấy cô xoay người định ra khỏi phòng bếp, anh gọi cô lại “Triệu Phù, nếu cậu không bận gì thì có thể rửa rau giúp tớ không?”

“Rửa rau?”

“Đúng, như vậy sẽ nhanh hơn, cậu sẽ giúp chứ?”

Triệu Phù không trả lời, dắt Chân Chân vào phòng khách, lấy một quyển sách dành cho trẻ con để cô bé xem, rồi trở lại phòng bếp, xắn tay áo đến khuỷu tay.

“Cần rửa những cái gì?”

“Những cái này, cải trắng, bắp cải, cả đậu bắp nữa.” Thấy cô đồng ý giúp đỡ, anh lấy nguyên liệu thả vào bồn rửa.

Cô mở vòi nước rửa rau, Tiêu Tát đứng ở bên cạnh gọt vỏ khoai tây và cà rốt, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô, khóe miệng nở một nụ cười đáng nghi.

Đứng trong phòng bếp cùng cô như này, thật giống như là một cặp vợ chồng.

Sau mấy ngày đấu tranh, rốt cuộc anh phải thừa nhận rằng mình trúng độc của cô rất nặng, từ mười năm trước đến giờ vẫn chưa thể hóa giải, gặp lại cô lần nữa độc tính lại phát tác.

Tình cảm bị anh chôn sâu trong lòng lại thức tỉnh, anh quyết định hoàn thành ước mơ mười năm trước, bây giờ - anh sẽ theo đuổi cô, khiến cô động lòng.

“Này, vì sao cậu và hai người bạn trai cũ chia tay? Tính cách không hợp hay họ làm gì khiến cậu tức giận?” Anh muốn thăm dò tình hình để tránh cho mình phạm phải sai lầm giống họ rồi bị cô cho knock-out.

“Không phải do họ mà là bản thân tớ có vấn đề.” Mắt cũng không buồn nâng, cô nhẹ nhàng trả lời.

“Cậu có vấn đề?” Tiêu Tát không ngờ cô sẽ nói vậy, suy nghĩ một chút thì gật đầu “Nói cũng đúng, cá tính của cậu thực sự có vấn đề, suốt ngày bày ra bộ mặt lạnh lùng không để ý người khác, giọng điệu lạnh nhạt giống như băng vậy, ánh mắt cũng lạnh khiến người ta không thoải mái, đối xử với mọi người cũng không mấy nhiệt tình...”

Anh thẳng thắn nói ra cảm tưởng về cô.

“Thì ra tớ có nhiều khuyết điểm đến thế.” Triệu Phù nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình thản nghe không ra cảm xúc gì.

Thôi xong, anh thuận miệng nói, không cẩn thận ở trước mặt cô nói ra những lời trong lòng.

“Khụ, đây chỉ là ấn tượng ban đầu thôi, chứ tớ biết thật ra cậu là người ngoài lạnh trong nóng, chỉ bằng việc cậu đồng ý giúp tớ chăm sóc Chân Chân là có thể nhận thấy.” Anh vội vàng bổ sung.

“Tớ không quan tâm người khác nghĩ sao về mình.” Chỉ là không biết vì sao, vừa rồi anh nói cô như vậy, cô lại có chút để ý.

Cảm thấy không khí có chút bế tắc, Tiêu Tát muốn nói thêm gì đó để hòa hoãn không khí, lúc này, Chân Chân cầm điện thoại của Triệu Phù đi vào phòng bếp.

“Dì ơi, điện thoại của dì kêu này.”

“Cám ơn.” Triệu Phù lau tay, nhận lấy điện thoại.

“Alo... Ừ, buổi sáng tớ có gọi điện cho cậu, muốn hỏi cậu có biết người bạn nào bị gay vì áp lực từ người nhà mà tìm một người phụ nữ để kết hôn, giấu giếm tính hướng của bản thân không?”

Cô dừng lại, người bạn kia hỏi cô tìm đối tượng như vậy làm gì, cô suy nghĩ một chút, quyết định thành thật trả lời.

“Mẹ tớ đang thúc giục tớ kết hôn... Ừ, nếu cậu có người bạn nào như thế, có thể giới thiệu cho tớ, tớ nghĩ tớ và người đó có thể hỗ trợ giúp đỡ nhau.”

Người ở đầu dây bên kia nói vài câu, cô chỉ nhẹ nhàng trả lời.

“Tớ hiểu ý của cậu... Thế nên tớ mới muốn tìm một người bị gay để kết hôn, anh ta không yêu tớ, tớ cũng không thương anh ta, như vậy là tốt nhất, không cần can thiệp vào chuyện của nhau, về sau nếu không còn áp lực từ gia đình, lúc thích hợp có thể ly hôn... Có, tớ sẽ gặp đối phương trước, xem nhân phẩm của anh ta như nào... Được, cậu giúp tớ tìm xem.”

Cô tắt điện thoại, quay ra thấy Tiêu Tát mở to mắt nhìn mình.

Cô hoàn toàn quên mất anh vẫn đang ở nhà cô, không có tránh anh ra chỗ khác nghe điện thoại.

Biết những chuyện vừa rồi anh đều đã nghe thấy, cô làm bộ như không có chuyện gì, tiếp tục rửa rau.

“Cậu muốn tìm một người gay để kết hôn?” Tiêu Tát không thể trấn định như cô được, giọng nói tỏ vẻ khiếp sợ.

“Đây là việc riêng của tớ.” Cô chỉ nói một câu.

“Sao cậu có thể như vậy, tùy tiện tìm một người gay kết hôn để ứng phó với mẹ, đây là hành vi lừa gạt.”

Anh không cho là đúng, trách mắng cô.

“Đây là việc của tớ, không cần cậu lo.” Cô không vui mở miệng.

“Nếu cậu thật sự muốn kết hôn, tớ có thể giúp cậu, không cần đi tìm người khác.” Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Tát không cần suy nghĩ đã bật thốt lên.

Lời vừa nói khỏi miệng khiến anh ngẩn người, Triệu Phù cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ mình lại nhanh mồm nhanh miệng nói ra như vậy, anh lúng túng giải thích.

“Cái đó... Ý của tớ là, tớ cũng muốn tìm người chăm sóc Chân Chân, nếu cậu thật sự muốn tìm người kết hôn, tớ có thể giúp cậu.” Chưa xong, anh lại bổ sung thêm “Dù sao chúng ta cũng là bạn học cũ, vẫn hơn kết hôn với người xa lạ.”

“Cậu muốn giúp tớ?” Triệu Phù cũng thấy bất ngờ với đề nghị của anh, im lặng một lúc mới hỏi.

“Đúng.” Về mặt anh nghiêm nghị.

“Tớ sẽ suy nghĩ lại một chút.” Cô vẫn phải nghiêm túc ngẫm nghĩ lại.

Suy nghĩ lại? Anh đã chủ động nói muốn giúp cô, vậy mà cô vẫn nói muốn cân nhắc.

“Cậu còn muốn suy nghĩ cái gì? Cậu có biết phụ nữ muốn gả cho tớ làm mẹ Chân Chân rất nhiều, cậu suy nghĩ quá lâu, nhờ tớ thay đổi ý định thì cậu có khóc lóc cầu xin tớ cũng vô dụng.” Tiêu Tát có chút bất mãn.

“Nếu nhiều người muốn gả cho cậu làm mẹ Chân Chân, sao cậu không cưới họ đi?” Triệu Phù nhếch đôi lông mày thanh tú. “Là vì... Chân Chân không thích họ mà chỉ thích cậu thôi.” Anh tìm một lý do qua loa nhưng điều này cũng là sự thật.

“Chuyện này, tớ vẫn phải suy nghĩ lại, ngày mai sẽ cho cậu một câu trả lời.” Cô cũng rất thích Chân Chân, nhưng dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, cho dù chỉ là muốn ứng phó với mẹ thì cũng không thể tìm đối tượng một cách qua loa được.

Thật giống như đang cầu hôn cô, Tiêu Tát bắt đầu khẩn trương, mong đợi câu trả lời của cô.

Trong phòng họp của “Hương vị ngon”, tất cả mọi người đều phát hiện lúc họp Tiêu Tát liên tục để ý thời gian, dáng vẻ thấp thỏm không yên.

“Anh Tiêu, anh Tiêu.” Không biết đây đã là lần mất hồn thứ bao nhiêu của anh, Dương Thù hươ hươ trước mặt, kéo anh về thực tại.

“Hả?” Anh hoàn hồn, nhìn đồng hồ, đã sắp năm giờ, quyết định kết thúc hội nghị “Mọi chuyện cứ theo những gì chúng ta vừa thảo luận mà làm, tan họp.”

“Chờ chút, anh Tiêu, không phải anh bảo hôm nay còn phải thảo luận chuyện sáu tháng cuối năm mở thêm chi nhánh ở Đại lục à?” Phương Bội Bội vội vàng nhắc nhở anh.

Các vị quản lý còn lại cũng nhìn anh kỳ quái. Hôm nay anh sao vậy? Lúc họp hoàn toàn ở trạng thái không tập trung, cả người như trên mây.

“Chuyện này để đến sáng mai bàn lại, hôm nay tôi có chuyện phải về trước.” Nói xong, anh đứng lên đi ra ngoài.

“Anh Tiêu, có phải anh khó chịu ở đâu không?” Phương Bội Bội đuổi theo, quan tâm hỏi.

“Anh vẫn khỏe, chỉ là có chút việc phải làm.” Anh không dừng bước, vội vàng đi ra khỏi phòng họp.

Triệu Phù nói hôm nay sẽ cho anh câu trả lời chính xác, vì vậy anh vội vàng muốn trở về nghe cô trả lời.

Anh biết giờ phút này mình vội vàng hấp tấp, tâm trạng như một thằng nhóc chưa trưởng thành, nhưng anh không cách nào bình tĩnh được.

Anh không nhịn được mà tự giễu, anh trúng độc của cô so với tưởng tượng của bản thân còn nặng hơn, dù biết chỉ là vì giúp cô ứng phó với áp lực kết hôn từ người nhà nhưng vẫn khiến cho anh tràn đầy mong đợi.

Đến trước cửa nhà Triệu Phù, anh hít sâu một hơi mới nhấn chuông cửa.

“Papa!”

Chạy tới mở cửa đương nhiên là Chân Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé cười xán lạn.

“Ngoan.” Anh sờ đầu con gái, đi vào trong nhà, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Triệu Phù “Dì đâu rồi?”

“Dì đang phơi quần áo.”

Tiêu Tát ngồi trên sofa đợi cô, cố gắng để vẻ mặt của mình tự nhiên một chút, trong thời gian đợi cô, anh nhìn thấy con gái ngồi vẽ ở một cái bàn nhỏ mà Triệu Phù chuẩn bị cho.

Anh nhìn một chút, thấy trên giấy vẽ ba người.

“Chân Chân, con đang vẽ ai vậy?” Anh tò mò hỏi.

Chân Chân ngửa mặt, cười tí mắt chỉ vào ba người trên giấy vẽ “Đây là papa, đây là con còn đây là dì.”

Nghe con gái nói vậy, anh lại nhìn bức tranh kia thêm mấy lần, trong bức tranh con gái nắm tay anh và Triệu Phù, có lẽ trong lòng con gái, Triệu Phù đã trở thành một thành viên trong gia đình họ rồi.

Anh không nhịn được mở miệng hỏi “Chân Chân, nếu dì làm mẹ của con, con có đồng ý không?”

“Dì muốn làm mama của Chân Chân sao, có thật vậy không?” Cô bé vui mừng hỏi.

“Nhưng mà chúng ta phải cùng nhau cố gắng mới có thể làm cho dì biến thành mẹ Chân Chân được.” Nhìn vẻ mặt vui sướng của con gái làm anh quyết định biến cách nghĩ thoáng qua trong đầu trở thành sự thật.

“Được ạ.” Cô bé khéo léo đáp lại.

“Vậy con phải nghe lời papa nói nhé.”

“Vâng, chắc chắn Chân Chân sẽ nghe lời papa nói.” Cô bé dùng sức gật đầu.

Lập tức, Tiêu Tát nhỏ giọng dặn dò con gái.

Khi Triệu Phù phơi quần áo xong, đi vào phòng khách thì nhìn thấy hai cha con họ Tiêu này đang trò chuyện to nhỏ với nhau.

“Hai người đang làm gì thế?” Cô không hiểu chuyện gì lên tiếng hỏi.

“Tớ đang nói chuyện với Chân Chân thôi.” Tiêu Tát cười nói.

Cô cũng không hỏi lại, nhớ đến hôm nay phải cho anh một câu trả lời thì nói với anh “Cậu theo tớ vào phòng làm việc, tớ có chuyện muốn nói.”

“Được.” Tiêu Tát đứng dậy đi theo cô vào phòng làm việc.

“Tớ đã cân nhắc kỹ, tớ đồng ý đề nghị của cậu.” Trầm ngâm một lát, Triệu Phù nói ra quyết định của mình.

Thời gian này tiếp xúc, cô cảm thấy mình không ghét Tiêu Tát, nhìn anh cũng coi như thuận mắt, con gái cũng đáng yêu, mà đúng như anh từng khoe, tài nấu ăn của anh quả thật rất ngon, hơn nữa, hai người là người quen cũ. Từ những điểm này, cô quyết định đồng ý lời đề nghị của anh, kết hôn với anh.

Tiêu Tát lộ vẻ mặt vui mừng, lại nghe cô nói tiếp.

“Chỉ là, tớ có một điều kiện.”

“Tớ cũng có điều kiện.” Anh nói đồng thời với cô, nhưng vẫn có phong độ cười nhẹ một cái “Cậu nói điều kiện của cậu trước đi?”

“Trước khi kết hôn tớ và cậu sẽ hẹn hò trước để hiểu biết tính cách của nhau, nếu thích hợp thì kết hôn, còn không thì chấm dứt. Và sau khi kết hôn, chúng ta sẽ chia phòng ngủ, tớ sẽ không lên giường với cậu, nếu cậu không đồng ý, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, tớ sẽ tìm người khác kết hôn.” Triệu Phù dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng trước sau như một nói ra yêu cầu của mình.

Nghe được nửa đoạn trước cô nói, khoe miệng anh cười toét, nhưng nghe đến đoạn sau thì ý cười đã không còn.

“Điều kiện của tớ cũng giống với của cậu, hy vọng có thể qua lại trước, điểm này chúng ta nhất trí. Chỉ là điều kiện thứ hai của cậu, tớ có thể hỏi tại sao không?”

Yên lặng một lát, Triệu Phù mới chậm rãi mở miệng “Vì có chút nguyên nhân, tớ không cách nào chịu đựng được người khác phải đụng chạm vào, nếu cậu không thể đồng ý yêu cầu này, những lời chúng ta vừa nói coi như cho qua đi.”

Cô biết yêu cầu này rất vô lý, nhưng cô không thể chấp nhận cùng người khác phải có hành động thân mật, cho nên phải nói rõ ràng trước, tránh sau này phát sinh rắc rối. Nếu anh có thể chấp nhận là chuyện tốt, không thể thì coi như thôi, cô sẽ làm theo ý định ban đầu, tìm một người gay để kết hôn.

“Có thể nói nguyên nhân cho tớ không?” Tiêu Tát hơi nhíu mày.

“Không thể.” Cô không có ý định nói cho người khác biết sự cố lúc nhỏ “Tớ chỉ muốn ứng phó với người nhà, cũng không có ý định tiến thêm một bước với đối tượng kết hôn. Cậu có thể suy nghĩ kỹ, nếu không thể đồng ý tớ cũng không trách cậu, trong khoảng thời gian này tớ vẫn sẽ giúp cậu chăm sóc Chân Chân, đến khi tìm được bảo mẫu thích hợp.”

Ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt thanh lệ của cô, người trước mặt anh là người mười năm trước anh toàn tâm toàn ý yêu thích, mười năm sau anh vẫn không chống đỡ được sức quyến rũ của cô, dù cô không đồng ý cùng anh đi tiếp, anh vẫn không thể nhả tâm từ chối được.

Một lát sau, anh gật đầu đồng ý.

“Được, tớ đồng ý.”

12. Chương 3

Editor: phuogot_93

Hôm nay hết giờ làm, Tiêu Tát mua một đồng thức ăn nhét vào tủ lạnh nhà Triệu Phù, sau đó anh xắn tay áo chuẩn bị trở tài nấu nướng, làm một bàn thức ăn thật phong phú cho cô, coi như thay lời cảm ơn thời gian này cô đã giúp anh chăm sóc Chân Chân.

Anh thích nấu nướng, cũng có nghiên cứu về đồ ăn nên hương vị những món ăn vặt anh làm mới có thể ngon như vậy, hấp dẫn không ít khách ghé thăm, cuối cùng có thể phát triển một quán ăn ven đường trở thành một tập đoàn có mấy trăm cửa hàng.

Tiêu Tát cực kỳ tự tin vào tài nấu nướng của mình, đảm bảo Triệu Phù ăn một lần rồi về sau sẽ yêu thích những món ăn anh nấu.

“Cháu nói với dì, papa nấu ăn là ngon nhất.” Nhìn thấy papa chuẩn bị xuống bếp, vẻ mặt Chân Chân kiêu ngạo nói với Triệu Phù.

“Thật à?” Cô chỉ thích ăn đồ ngọt, những món khác cũng không yêu cầu cao.

“Có ngon hay không đợi cậu ăn xong sẽ biết.” Tiêu Tát tràn đầy tự tin cười.

“Vậy cậu cứ nấu đi.”

Thấy cô xoay người định ra khỏi phòng bếp, anh gọi cô lại “Triệu Phù, nếu cậu không bận gì thì có thể rửa rau giúp tớ không?”

“Rửa rau?”

“Đúng, như vậy sẽ nhanh hơn, cậu sẽ giúp chứ?”

Triệu Phù không trả lời, dắt Chân Chân vào phòng khách, lấy một quyển sách dành cho trẻ con để cô bé xem, rồi trở lại phòng bếp, xắn tay áo đến khuỷu tay.

“Cần rửa những cái gì?”

“Những cái này, cải trắng, bắp cải, cả đậu bắp nữa.” Thấy cô đồng ý giúp đỡ, anh lấy nguyên liệu thả vào bồn rửa.

Cô mở vòi nước rửa rau, Tiêu Tát đứng ở bên cạnh gọt vỏ khoai tây và cà rốt, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô, khóe miệng nở một nụ cười đáng nghi.

Đứng trong phòng bếp cùng cô như này, thật giống như là một cặp vợ chồng.

Sau mấy ngày đấu tranh, rốt cuộc anh phải thừa nhận rằng mình trúng độc của cô rất nặng, từ mười năm trước đến giờ vẫn chưa thể hóa giải, gặp lại cô lần nữa độc tính lại phát tác.

Tình cảm bị anh chôn sâu trong lòng lại thức tỉnh, anh quyết định hoàn thành ước mơ mười năm trước, bây giờ - anh sẽ theo đuổi cô, khiến cô động lòng.

“Này, vì sao cậu và hai người bạn trai cũ chia tay? Tính cách không hợp hay họ làm gì khiến cậu tức giận?” Anh muốn thăm dò tình hình để tránh cho mình phạm phải sai lầm giống họ rồi bị cô cho knock-out.

“Không phải do họ mà là bản thân tớ có vấn đề.” Mắt cũng không buồn nâng, cô nhẹ nhàng trả lời.

“Cậu có vấn đề?” Tiêu Tát không ngờ cô sẽ nói vậy, suy nghĩ một chút thì gật đầu “Nói cũng đúng, cá tính của cậu thực sự có vấn đề, suốt ngày bày ra bộ mặt lạnh lùng không để ý người khác, giọng điệu lạnh nhạt giống như băng vậy, ánh mắt cũng lạnh khiến người ta không thoải mái, đối xử với mọi người cũng không mấy nhiệt tình...”

Anh thẳng thắn nói ra cảm tưởng về cô.

“Thì ra tớ có nhiều khuyết điểm đến thế.” Triệu Phù nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình thản nghe không ra cảm xúc gì.

Thôi xong, anh thuận miệng nói, không cẩn thận ở trước mặt cô nói ra những lời trong lòng.

“Khụ, đây chỉ là ấn tượng ban đầu thôi, chứ tớ biết thật ra cậu là người ngoài lạnh trong nóng, chỉ bằng việc cậu đồng ý giúp tớ chăm sóc Chân Chân là có thể nhận thấy.” Anh vội vàng bổ sung.

“Tớ không quan tâm người khác nghĩ sao về mình.” Chỉ là không biết vì sao, vừa rồi anh nói cô như vậy, cô lại có chút để ý.

Cảm thấy không khí có chút bế tắc, Tiêu Tát muốn nói thêm gì đó để hòa hoãn không khí, lúc này, Chân Chân cầm điện thoại của Triệu Phù đi vào phòng bếp.

“Dì ơi, điện thoại của dì kêu này.”

“Cám ơn.” Triệu Phù lau tay, nhận lấy điện thoại.

“Alo... Ừ, buổi sáng tớ có gọi điện cho cậu, muốn hỏi cậu có biết người bạn nào bị gay vì áp lực từ người nhà mà tìm một người phụ nữ để kết hôn, giấu giếm tính hướng của bản thân không?”

Cô dừng lại, người bạn kia hỏi cô tìm đối tượng như vậy làm gì, cô suy nghĩ một chút, quyết định thành thật trả lời.

“Mẹ tớ đang thúc giục tớ kết hôn... Ừ, nếu cậu có người bạn nào như thế, có thể giới thiệu cho tớ, tớ nghĩ tớ và người đó có thể hỗ trợ giúp đỡ nhau.”

Người ở đầu dây bên kia nói vài câu, cô chỉ nhẹ nhàng trả lời.

“Tớ hiểu ý của cậu... Thế nên tớ mới muốn tìm một người bị gay để kết hôn, anh ta không yêu tớ, tớ cũng không thương anh ta, như vậy là tốt nhất, không cần can thiệp vào chuyện của nhau, về sau nếu không còn áp lực từ gia đình, lúc thích hợp có thể ly hôn... Có, tớ sẽ gặp đối phương trước, xem nhân phẩm của anh ta như nào... Được, cậu giúp tớ tìm xem.”

Cô tắt điện thoại, quay ra thấy Tiêu Tát mở to mắt nhìn mình.

Cô hoàn toàn quên mất anh vẫn đang ở nhà cô, không có tránh anh ra chỗ khác nghe điện thoại.

Biết những chuyện vừa rồi anh đều đã nghe thấy, cô làm bộ như không có chuyện gì, tiếp tục rửa rau.

“Cậu muốn tìm một người gay để kết hôn?” Tiêu Tát không thể trấn định như cô được, giọng nói tỏ vẻ khiếp sợ.

“Đây là việc riêng của tớ.” Cô chỉ nói một câu.

“Sao cậu có thể như vậy, tùy tiện tìm một người gay kết hôn để ứng phó với mẹ, đây là hành vi lừa gạt.”

Anh không cho là đúng, trách mắng cô.

“Đây là việc của tớ, không cần cậu lo.” Cô không vui mở miệng.

“Nếu cậu thật sự muốn kết hôn, tớ có thể giúp cậu, không cần đi tìm người khác.” Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Tát không cần suy nghĩ đã bật thốt lên.

Lời vừa nói khỏi miệng khiến anh ngẩn người, Triệu Phù cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ mình lại nhanh mồm nhanh miệng nói ra như vậy, anh lúng túng giải thích.

“Cái đó... Ý của tớ là, tớ cũng muốn tìm người chăm sóc Chân Chân, nếu cậu thật sự muốn tìm người kết hôn, tớ có thể giúp cậu.” Chưa xong, anh lại bổ sung thêm “Dù sao chúng ta cũng là bạn học cũ, vẫn hơn kết hôn với người xa lạ.”

“Cậu muốn giúp tớ?” Triệu Phù cũng thấy bất ngờ với đề nghị của anh, im lặng một lúc mới hỏi.

“Đúng.” Về mặt anh nghiêm nghị.

“Tớ sẽ suy nghĩ lại một chút.” Cô vẫn phải nghiêm túc đắn đo lại.

Suy nghĩ lại? Anh đã chủ động nói muốn giúp cô, vậy mà cô vẫn nói muốn cân nhắc.

“Cậu còn muốn suy nghĩ cái gì? Cậu có biết phụ nữ muốn gả cho tớ làm mẹ Chân Chân rất nhiều, cậu suy nghĩ quá lâu, nhờ tớ thay đổi ý định thì cậu có khóc lóc cầu xin tớ cũng vô dụng.” Tiêu Tát có chút bất mãn.

“Nếu nhiều người muốn gả cho cậu làm mẹ Chân Chân, sao cậu không cưới họ đi?” Triệu Phù nhếch đôi lông mày thanh tú.

“Là vì... Chân Chân không thích họ mà chỉ thích cậu thôi.” Anh tìm một lý do qua loa nhưng điều này cũng là sự thật.

“Chuyện này, tớ vẫn phải suy nghĩ lại, ngày mai sẽ cho cậu một câu trả lời.” Cô cũng rất thích Chân Chân, nhưng dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, cho dù chỉ là muốn ứng phó với mẹ thì cũng không thể tìm đối tượng một cách qua loa được.

Thật giống như đang cầu hôn cô, Tiêu Tát bắt đầu khẩn trương, mong đợi câu trả lời của cô.

Trong phòng họp của “Hương vị ngon”, tất cả mọi người đều phát hiện lúc họp Tiêu Tát liên tục để ý thời gian, dáng vẻ thấp thỏm không yên.

“Anh Tiêu, anh Tiêu.” Không biết đây đã là lần mất hồn thứ bao nhiêu của anh, Dương Thù huơ huơ trước mặt, kéo anh về thực tại.

“Hả?” Anh hoàn hồn, nhìn đồng hồ, đã sắp năm giờ, quyết định kết thúc hội nghị “Mọi chuyện cứ theo những gì chúng ta vừa thảo luận mà làm, tan họp.”

“Chờ chút, anh Tiêu, không phải anh bảo hôm nay còn phải thảo luận chuyện sáu tháng cuối năm mở thêm chi nhánh ở Đại lục à?” Phương Bội Bội vội vàng nhắc nhở anh.

Các vị quản lý còn lại cũng nhìn anh kỳ quái. Hôm nay anh sao vậy? Lúc họp hoàn toàn ở trạng thái không tập trung, cả người như trên mây.

“Chuyện này để đến sáng mai bàn lại, hôm nay tôi có chuyện phải về trước.” Nói xong, anh đứng lên đi ra ngoài.

“Anh Tiêu, có phải anh khó chịu ở đâu không?” Phương Bội Bội đuổi theo, quan tâm hỏi.

“Anh vẫn khỏe, chỉ là có chút việc phải làm.” Anh không dừng bước, vội vàng đi ra khỏi phòng họp.

Triệu Phù nói hôm nay sẽ cho anh câu trả lời chính xác, vì vậy anh vội vàng muốn trở về nghe cô trả lời.

Anh biết giờ phút này mình vội vàng hấp tấp, tâm trạng như một thằng nhóc chưa trưởng thành, nhưng anh không cách nào bình tĩnh được.

Anh không nhịn được mà tự giễu, anh trúng độc của cô so với tưởng tượng của bản thân còn nặng hơn, dù biết chỉ là vì giúp cô ứng phó với áp lực kết hôn từ người nhà nhưng vẫn khiến cho anh tràn đầy mong đợi.

Đến trước cửa nhà Triệu Phù, anh hít sâu một hơi mới nhấn chuông cửa.

“Papa!”

Chạy tới mở cửa đương nhiên là Chân Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé cười xán lạn.

“Ngoan.” Anh sờ đầu con gái, đi vào trong nhà, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Triệu Phù “Đi đâu rồi?”

“Đi đang phơi quần áo.”

Tiêu Tát ngồi trên sofa đợi cô, cố gắng để vẻ mặt của mình tự nhiên một chút, trong thời gian đợi cô, anh nhìn thấy con gái ngồi vẽ ở một cái bàn nhỏ mà Triệu Phù chuẩn bị cho.

Anh nhìn một chút, thấy trên giấy vẽ ba người.

“Chân Chân, con đang vẽ ai vậy?” Anh tò mò hỏi.

Chân Chân ngửa mặt, cười tí mắt chỉ vào ba người trên giấy vẽ “Đây là papa, đây là con còn đây là dì.”

Nghe con gái nói vậy, anh lại nhìn bức tranh kia thêm mấy lần, trong bức tranh con gái nắm tay anh và Triệu Phù, có lẽ trong lòng con gái, Triệu Phù đã trở thành một thành viên trong gia đình họ rồi.

Anh không nhịn được mở miệng hỏi “Chân Chân, nếu dì làm mẹ của con, con có đồng ý không?”

“Dì muốn làm mama của Chân Chân sao, có thật vậy không?” Cô bé vui mừng hỏi.

“Nhưng mà chúng ta phải cùng nhau cố gắng mới có thể làm cho dì biến thành mẹ Chân Chân được.” Nhìn vẻ mặt vui sướng của con gái làm anh quyết định biến cách nghĩ thoáng qua trong đầu trở thành sự thật.

“Được ạ.” Cô bé khéo léo đáp lại.

“Vậy con phải nghe lời papa nói nhé.”

“Vâng, chắc chắn Chân Chân sẽ nghe lời papa nói.” Cô bé dùng sức gật đầu.

Lập tức, Tiêu Tát nhỏ giọng dặn dò con gái.

Khi Triệu Phù phơi quần áo xong, đi vào phòng khách thì nhìn thấy hai cha con họ Tiêu này đang trò chuyện to nhỏ với nhau.

“Hai người đang làm gì thế?” Cô không hiểu chuyện gì lên tiếng hỏi.

“Tớ đang nói chuyện với Chân Chân thôi.” Tiêu Tát cười nói.

Cô cũng không hỏi lại, nhớ đến hôm nay phải cho anh một câu trả lời thì nói với anh “Cậu theo tớ vào phòng làm việc, tớ có chuyện muốn nói.”

“Được.” Tiêu Tát đứng dậy đi theo cô vào phòng làm việc.

“Tớ đã cân nhắc kỹ, tớ đồng ý đề nghị của cậu.” Trầm ngâm một lát, Triệu Phù nói ra quyết định của mình.

Thời gian này tiếp xúc, cô cảm thấy mình không ghét Tiêu Tát, nhìn anh cũng coi như thuận mắt, con gái cũng đáng yêu, mà đúng như anh từng khoe, tài nấu ăn của anh quả thật rất ngon, hơn nữa, hai người là người quen cũ. Từ những điểm này, cô quyết định đồng ý lời đề nghị của anh, kết hôn với anh.

Tiêu Tát lộ vẻ mặt vui mừng, lại nghe cô nói tiếp.

“Chỉ là, tớ có một điều kiện.”

“Tớ cũng có điều kiện.” Anh nói đồng thời với cô, nhưng vẫn có phong độ cười nhẹ một cái “Cậu nói điều kiện của cậu trước đi?”

“Trước khi kết hôn tớ và cậu sẽ hẹn hò trước để hiểu biết tính cách của nhau, nếu thích hợp thì kết hôn, còn không thì chấm dứt. Và sau khi kết hôn, chúng ta sẽ chia phòng ngủ, tớ sẽ không lên giường với cậu, nếu cậu không đồng ý, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, tớ sẽ tìm người khác kết hôn.” Triệu Phù dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng trước sau như một nói ra yêu cầu của mình.

Nghe được nửa đoạn trước cô nói, khóe miệng anh cười toét, nhưng nghe đến đoạn sau thì ý cười đã không còn.

“Điều kiện của tớ cũng giống với của cậu, hy vọng có thể qua lại trước, điểm này chúng ta nhất trí. Chỉ là điều kiện thứ hai của cậu, tớ có thể hỏi tại sao không?”

Yên lặng một lát, Triệu Phù mới chậm rãi mở miệng “Vì có chút nguyên nhân, tớ không cách nào chịu đựng được người khác phẩy dụng chạm vào, nếu cậu không thể đồng ý yêu cầu này, những lời chúng ta vừa nói coi như cho qua đi.”

Cô biết yêu cầu này rất vô lý, nhưng cô không thể chấp nhận cùng người khác phẩy có hành động thân mật, cho nên phải nói rõ ràng trước, tránh sau này phát sinh rắc rối. Nếu anh có thể chấp nhận là chuyện tốt, không thể thì coi như thôi, cô sẽ làm theo ý định ban đầu, tìm một người gay để kết hôn.

“Có thể nói nguyên nhân cho tớ không?” Tiêu Tát hơi nhú mày.

“Không thể.” Cô không có ý định nói cho người khác biết sự cố lúc nhỏ “Tớ chỉ muốn ứng phó với người nhà, cũng không có ý định tiến thêm một bước với đối tượng kết hôn. Cậu có thể suy nghĩ kỹ, nếu không thể đồng ý tớ cũng không trách cậu, trong khoảng thời gian này tớ vẫn sẽ giúp cậu chăm sóc Chân Chân, đến khi tìm được bảo mẫu thích hợp.”

Ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt thanh lệ của cô, người trước mặt anh là người mười năm trước anh toàn tâm toàn ý yêu thích, mười năm sau anh vẫn không chống đỡ được sức quyến rũ của cô, dù cô không đồng ý cùng anh đi tiếp, anh vẫn không thể nhẫn tâm từ chối được.

Một lát sau, anh gật đầu đồng ý.

“Được, tớ đồng ý.”

13. Chương 7: Chương 4

Từ sau khi hai người đạt thành hiệp nghị, Tiêu Tát tan việc sẽ cùng con gái danh chính ngôn thuận ở trong nhà Triệu Phù.

Mỗi ngày anh đều nấu ăn, hôm nay nấu súp bí đỏ, cà tím hấp, bào ngư om nấm, bún xào bắp cải, đậu phụ kho dầu hào.

Sau khi ba người ăn no bụng, anh ngồi ở ghế salon uống trà hoa cúc tự tay Triệu Phù pha, thở dài thỏa mãn một tiếng.

“Triệu Phù, chúng ta đi dạo phố được không?” Anh phát hiện cô cực kỳ không thích ra cửa, cho nên mới đề nghị dẫn cô ra ngoài đi dạo.

“Em không thích đi dạo phố.” Triệu Phù từ chối thẳng, cô không thích kiểu đi dạo phố không có mục đích, cảm thấy rất lãng phí thời gian.

“Anh muốn mua ít quần áo cho Chân Chân, hi vọng em đi cùng chọn giúp vài bộ hợp với con bé. Em cũng biết anh là đàn ông, thật không biết chọn quần áo cho con gái, mỗi lần mua quần áo cho Chân Chân, con bé đều không vui.” Tiêu Tát đổi lại cách mời cô.

“Papa rất ngốc, mua quần áo thật xấu xí.” Chân Chân linh hoạt phụ họa theo cha.

“Được rồi.” Bị hai cha con liên thủ khuyên nhủ, Triệu Phù suy nghĩ một chút rồi cuộc cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng ngay lúc hai người chuẩn bị dẫn Chân Chân ra ngoài, cô nhận được điện thoại của chú hai gọi đến, nghe điện thoại xong cô nhìn Tiêu Tát.

“Anh dẫn Chân Chân đi đi, em có chút việc phải làm.”

“Chuyện gì thế?” Anh quan tâm hỏi.

“Em đi chiêu hồn.” Cô lấy từ trong ngăn kéo trên giá sách mấy tờ giấy trông như bùa chú bỏ vào trong túi.

“Chiêu hồn?” Tiêu Tát sững sốt một chút. “Không ngờ em còn làm đạo sĩ nữa?”

“Không phải làm mà chỉ hỗ trợ thôi.” Tổ tiên nhà họ Triệu đã có quy định, không cho phép con cháu đời sau dùng năm thuật để kiếm tiền, cho nên cô hỗ trợ chiêu hồn không bao giờ thu bất kỳ khoản tiền gì.

Nghe cô nói xong, anh nghi hoặc hỏi “Vậy em học cả thuật chiêu hồn?”

“Vâng.”

“Em đã học bao lâu rồi?” Anh kinh ngạc hỏi tiếp.

“Từ nhỏ em đã học theo chú hai.” Con cháu Triệu gia đối với năm thuật đều có thiên phú không giống nhau, người lớn trong nhà sẽ sắp xếp con cháu học tập dựa theo thiên phú của từng người. Thiên phú của cô nghiêng về thuật “Sơn”, cũng chính là bùa chú, làm phép, các loại đạo tu hành, vì vậy, từ khi sáu tuổi cô đã theo chú hai học tập.

Nhiều năm trôi qua, cô cố định mỗi sáng năm giờ ngồi thiền một giờ, rồi tiếp tục một giờ ngồi suy nghĩ, buổi tối trước khi ngủ cô cũng luyện hít thở.

Nếu còn thời gian cô sẽ tập cả Judo và khí công.

Sau khi xảy ra sự việc vào năm tám tuổi kia, cô đã chủ động đòi đi học Judo, hi vọng về sau nếu xảy ra chuyện tương tự như vậy, mình vẫn có khả năng tự vệ.

Đây cũng là lý do bạn trai cũ đầu tiên đột nhiên ôm cô mà cô dễ dàng ném anh ta qua vai.

“Người nhà em đều biết làm cái này?” Đột nhiên Tiêu Tát phát hiện mình không hiểu rõ lắm về bối cảnh nhà cô.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phải giải thích chuyện nhà mình như nào cho anh, “Theo gia nghiêm nhà em mà nói, cũng không phải chỉ có chuyện này, mỗi người trong gia tộc đều am hiểu một chút về năm thuật, nhưng không ai được kiếm lợi từ việc sử dụng năm thuật cả.”

Tiêu Tát đột nhiên nhớ đến một người bạn đã từng nói đến chuyện này, vẻ mặt kinh ngạc.

“Không lẽ em chính là người của Triệu gia nổi danh trong giới năm thuật? Anh nghe bạn bè nói nhà họ Triệu tinh thông bùa chú, xem tướng, bói toán...” Nhưng người nhà họ Triệu rất kỳ lạ, không chỉ không thu tiền, cũng không lộ diện trước giới truyền thông, chỉ giúp người có duyên hợp mệnh bói toán, xua đuổi tà ma.

“Ừ.” Triệu Phù gật đầu.

“Vậy bây giờ em định đi bắt ma.” Anh không ngờ cô lại là người nhà họ Triệu thần bí kia.

Anh cũng không tin trên đời có cái gọi là quỷ thần, bởi vì anh lớn như vậy cũng chưa từng thấy bao giờ, nhưng một người bạn của anh được bạn giới thiệu đến xin người nhà họ Triệu bốc cho một quẻ, người đó nói chính xác đến không ngờ.

Nhưng mà xem bói và bùa chú là hai việc hoàn toàn khác nhau, cho dù xem bói rất chính xác cũng không có nghĩa là trên đời thật sự có quỷ thần.

“Không phải đi bắt ma, là người gặp chuyện muốn nhờ em đi chiêu hồn.”

“Anh có thể chở em đến đó.” Tiêu Tát chủ động nói.

“Không cần, nơi đó không thích hợp dẫn trẻ nhỏ đến, anh đưa Chân Chân đi mua quần áo đi.”

“Nhưng cháu muốn đi mua quần áo cùng dì.” Chân Chân lôi kéo tay cô làm nũng.

“Vậy chờ dì về thì chúng ta cùng đi mua.” Triệu Phù xoa đầu cô bé dễ dàng, “Chân Chân ngoan, về nhà với papa trước, dì phải ra ngoài làm việc.”

“Anh chở em qua đó, anh và Chân Chân ngồi trên xe chờ em, em chiêu hồn xong thì chúng ta cùng đi dạo phố.”

Tiêu Tát suy nghĩ biện pháp trung hòa nhất, thấy cô có ý từ chối, anh lại nói thêm “Anh muốn nhìn xem em chiêu hồn như nào, hiểu thêm về em một chút, không phải em cũng hi vọng hai chúng ta có thể hiểu đối phương hơn hay sao?”

Bọn họ đã nói thử hẹn hò mấy tháng, nếu thấy hợp nhau sẽ kết hôn, cho nên hai bên tiếp xúc để hiểu thêm là cần thiết.

Trầm ngâm một lúc, Triệu Phù cảm thấy anh nói có lý, gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Tiêu Tát lái xe chở cô và con gái đi đến nơi chiêu hồn.

“Em nhìn được ma không?” Trên đường đi, anh nhân cơ hội hỏi thử cô.

“Có.” Cô trả lời đơn giản, bởi vì từ nhỏ đã có mắt âm dương, cho nên cô mới được học đạo thuật. Chỉ là càng lớn dần thì cô bắt đầu không chế được mắt âm dương của mình, lúc bình thường không cần thì sẽ không nhìn thấy vong hồn.

“Em thật sự đã nhìn thấy? Vậy hồn ma có hình dạng gì?” Nghe cô nói, Tiêu Tát có chút hoài nghi. “Giống con người, đáng vẻ gì cũng có.” Thấy anh giống như không quá tin tưởng, cô dò xét hỏi “Nếu anh không tin cũng không cần hỏi lại em nữa.”

“Anh không có ý đó, em đừng tức giận—”

Anh muốn giải thích nhưng bị cô chặn lại.

“Em không giận, trên thế giới chỉ có ít người nhìn thấy linh thể, cho nên anh không tin em cũng không trách anh, bởi vì em cũng không thể lấy ra chứng cứ, gọi họ hiện ra để anh thấy, chuyện này mỗi người một ý, em không cần thiết bắt anh phải tin tưởng.”

“Quả thật anh rất khó tin tưởng trên thế gian tồn tại ma quỷ, chỉ là vừa rồi nghe em nói vậy, có lẽ anh sẽ từ từ thay đổi cách nhìn.” Tiêu Tát nói.

Anh biết cô không phải loại người ăn nói bịa đặt, thổi phồng, cô nói đã nhìn thấy có lẽ là có việc đấy.

“Anh không cần vì em mà thay đổi cái gì, em cũng vậy, không muốn thay đổi suy nghĩ của anh.” Cô nói với giọng điệu bình thản.

“Em nói vậy làm anh cảm thấy em không coi trọng anh, anh nghĩ như thế nào cũng không ảnh hưởng gì.” Cảm giác như cô không thêm chú ý đến thật khiến người ta cảm thấy buồn chán.

“Chúng ta đang trong giai đoạn hẹn hò, sao em lại không coi trọng anh được?” Không hiểu sao anh lại có nghĩ vậy nữa?

Từ sau khi hai người bắt đầu thử hẹn hò, cô đối đãi rất nghiêm túc với anh, cũng không có coi nhẹ ý tứ của anh.

“Nhưng vừa rồi em nói như vậy làm anh cảm thấy em không quan tâm anh, cho nên mới không quan tâm anh nghĩ như nào.”

“Vừa rồi em nói thế chỉ là không hi vọng anh vì lời nói của em mà thay đổi giá trị quan vốn có của anh, mỗi người là một cá thể độc lập, có suy nghĩ riêng, không cần cố ý vì bất kỳ người nào mà thay đổi suy nghĩ và cách làm của mình, trừ khi chính anh phải thay đổi.” Cô không biết lời nói của mình lại tạo cho anh cảm giác này, vì vậy thử sửa lại cách nói của mình cho rõ ràng.

“Suy nghĩ của em rất tốt, là anh hiểu lầm.” Không ngờ ý của cô là vậy, Tiêu Tát gật đầu nhận sai.

Cô nghiêng đầu nhìn chăm chú vào nụ cười trên mặt anh, chợt phát hiện thật ra anh cũng rất đẹp trai, lúc khuôn mặt anh tuần mím cười mang theo cảm giác hiền ngang phóng khoáng.

Tiêu Tát quay đầu lại nhìn cô. Triệu Phù nhìn vào mắt anh, hơi run lên, ánh mắt tươi cười của anh rất dịu dàng, không hiểu sao lại làm cô rung động, một nơi nào đó trong lòng hơi chấn động, cảm xúc khác thường và ấm áp này dọc theo ngực lan tràn khắp cơ thể.

Phát hiện ánh mắt cô vẫn dừng trên người mình, Tiêu Tát cười hỏi “Sao thế, sao lại nhìn anh vậy?”

“Không sao.” Cô thu hồi tầm mắt, nhẹ lắc đầu.

Quay đầu lại nhìn Chân Chân ở ghế sau, thấy cô bé đã nhắm hai mắt ngủ thiếp đi, Triệu Phù cởi áo khoác màu đen trên người xuống, nhẹ nhàng đắp lên người cô bé để tránh bị cảm lạnh.

Nhìn cô thương yêu con gái, khoe môi anh không che giấu được nụ cười.

Không lâu sau, bọn họ đi tới nơi chiêu hồn, khi cô chuẩn bị xuống xe thì bị Tiêu Tát gọi lại.

“Mặc áo khoác vào, bên ngoài rất lạnh.” Anh cởi áo khoác của mình, đưa cho cô.

Cô chần chừ một lúc mới nhận cái áo khác màu xám tro mặc vào, giống như nhớ tới cái gì, sau khi mở cửa xe, cô quay lại lấy mấy tờ bùa chú trong túi áo khoác của mình nhét vào áo khoác của anh rồi cất bước đi về phía trước.

Nơi này là một vùng núi hẻo lánh thuộc núi Tatu của Đài Trung, ven đường có một chiếc xe bị cháy.

Có ba người đứng bên đường, một người con trai trẻ tuổi, một cô gái trẻ tuổi và một người phụ nữ trung niên khoảng hơn 50 tuổi, vừa nhìn thấy cô đi đến, ba người vội vàng tiến lên.

“Xin hỏi, cô là cô Triệu tới giúp chúng tôi chiêu hồn em trai phải không?” Người con trai trẻ tuổi đang cầm bài vị hỏi.

“Ừ.”

Trong điện thoại, chú hai đã nói sơ lược qua, người này mất tích đã mấy ngày, hôm qua mới được phát hiện là bị chết cháy trong xe, người nhà thông qua quan hệ mà liên lạc được với chú hai, nhưng vì cô đang ở Đài Trung nên chú hai gọi cô đến chiêu hồn người chết.

“Cô Triệu, hôm qua chúng tôi có mời đạo sĩ chiêu hồn, làm thử mọi cách nhưng vẫn không thể gọi hồn phách con tôi về, cầu xin cô, nhất định phải giúp con tôi trở về cùng chúng tôi, không thể để nó lưu lạc ở bên ngoài được.” Người phụ nữ trung niên vành mắt đỏ, cổ nén bị ai tiến lên.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, từ trong túi áo lấy ra một lá bùa đốt, rồi đứng trước chiếc xe bị cháy niệm chú.

Một lát sau, hai mắt cô nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhìn cái gì, đứng yên bất động.

“Vừa rồi con trai bà nói cho tôi biết, anh ấy không phải bị chết cháy mà là bị người ta hại, cho nên hôm qua mới không rời đi cùng mọi người, anh ấy nói muốn tìm hung thủ giết mình.” Cô quay đầu nhìn về phía người mẹ nói.

“Sao có thể như vậy? Là ai hại chết nó?” Người mẹ nghe vậy khiếp sợ, bởi vì con trai mới chết mà buồn bã, cộng thêm thi thể và xe đều bị cháy, căn bản bọn họ không nghĩ tới là bị giết hại.

“Anh ấy nói không thấy rõ, chỉ nhớ ngày đó có một chiếc xe đụng vào xe của anh ấy, anh ấy xuống xe muốn nói chuyện với người ta, đột nhiên có tiếng súng nổ rồi cả người anh ấy ngã xuống.”

“Con đã nói rồi, sao anh hai có thể lái xe đến đây tự thiêu? Nhưng tại sao lại có người muốn giết anh hai?”

“Có phải bọn người A Xương làm không? Kể từ khi nó rút khỏi hội của bọn họ, gần đây họ thường tìm nó gây phiền toái, cho nên tâm tình anh con vẫn không tốt lắm.” Người mẹ kinh sợ suy đoán.

“Nhưng em ấy lại không thấy rõ, chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh bọn chúng làm.” Người con trai trẻ tuổi cầm bài vị nhíu mày.

Ba người thân bắt đầu thảo luận, lại nói ra mấy người khả nghi.

“Thi thể của người này đã hỏa táng chưa?” Nghe một lát, Triệu Phù lên tiếng hỏi.

“Vẫn chưa, giờ vẫn đang được lưu giữ trong nhà tang lễ.” Người con trai trả lời.

“Vậy sau khi trở về, có thể báo pháp y khám nghiệm lại thi thể, nếu thấy trên cơ thể có đạn hoặc dấu vết của vết đạn có thể chứng minh người chết là bị bắn chết sau đó có người cố ý phóng hỏa đốt xe để che giấu nguyên nhân cái chết, cảnh sát sẽ tự tra xét hung thủ giết người, còn bây giờ tôi phải giúp anh ấy dẫn hồn vào bài vị rồi.” Triệu Phù đề nghị.

Nói xong, cô để người con trai cầm bài vị đứng ở phía trước, cô niệm chú, dẫn hồn vào trong bài vị.

“Được rồi.” Cô hướng về phía người nhà nói.

Ba người thân nói cảm tạ cô, người mẹ cầm một bao lì xì muốn kín đáo đưa cho cô bị cô cự tuyệt, cô đi thẳng về phía xe hơi màu bạc của Tiêu Tát.

14. Chương 4-1

Editor: phuogot_93

Từ sau khi hai người đạt thành hiệp nghị, Tiêu Tát tan việc sẽ cùng con gái danh chính ngôn thuận ở trong nhà Triệu Phù.

Mỗi ngày anh đều nấu ăn, hôm nay nấu súp bí đỏ, cà tím hấp, bào ngư om nấm, bún xào bắp cải, đậu phụ kho dầu hào.

Sau khi ba người ăn no bụng, anh ngồi ở ghế salon uống trà hoa cúc tự tay Triệu Phù pha, thở dài thỏa mãn một tiếng.

“Triệu Phù, chúng ta đi dạo phố được không?” Anh phát hiện cô cực kỳ không thích ra cửa, cho nên mới đề nghị dẫn cô ra ngoài đi dạo.

“Em không thích đi dạo phố.” Triệu Phù từ chối thẳng, cô không thích kiểu đi dạo phố không có mục đích, cảm thấy rất lãng phí thời gian.

“Anh muốn mua ít quần áo cho Chân Chân, hi vọng em đi cùng chọn giúp vài bộ hợp với con bé. Em cũng biết anh là đàn ông, thật không biết chọn quần áo cho con gái, mỗi lần mua quần áo cho Chân Chân, con bé đều không vui.” Tiêu Tát đổi lại cách mời cô.

“Papa rất ngốc, mua quần áo thật xấu xí.” Chân Chân linh hoạt phụ họa theo cha.

“Được rồi.” Bị hai cha con liên thủ khuyên nhủ, Triệu Phù suy nghĩ một chút rồi cuộc cũng gật đầu đồng ý. Nhưng ngay lúc hai người chuẩn bị dẫn Chân Chân ra ngoài, cô nhận được điện thoại của chú hai gọi đến, nghe điện thoại xong cô nhìn Tiêu Tát.

“Anh dẫn Chân Chân đi đi, em có chút việc phải làm.”

“Chuyện gì thế?” Anh quan tâm hỏi.

“Em đi chiêu hồn.” Cô lấy từ trong ngăn kéo trên giá sách mấy tờ giấy trông như bùa chú bỏ vào trong túi.

“Chiêu hồn?” Tiêu Tát sửng sốt một chút. “Không ngờ em còn làm đạo sĩ nữa?”

“Không phải làm mà chỉ hỗ trợ thôi.” Tổ tiên nhà họ Triệu đã có quy định, không cho phép con cháu đời sau dùng năm thuật để kiếm tiền, cho nên cô hỗ trợ chiêu hồn không bao giờ thu bất kỳ khoản tiền gì.

Nghe cô nói xong, anh nghi hoặc hỏi “Vậy em học cả thuật chiêu hồn?”

“Vâng.”

“Em đã học bao lâu rồi?” Anh kinh ngạc hỏi tiếp.

“Từ nhỏ em đã học theo chú hai.” Con cháu Triệu gia đối với năm thuật đều có thiên phú không giống nhau, người lớn trong nhà sẽ sắp xếp con cháu học tập dựa theo thiên phú của từng người. Thiên phú của cô nghiêng về thuật “Sơn”, cũng chính là bùa chú, làm phép, các loại đạo tu hành, vì vậy, từ khi sáu tuổi cô đã theo chú hai học tập.

Nhiều năm trôi qua, cô cố định mỗi sáng năm giờ ngồi thiền một giờ, rồi tiếp tục một giờ ngồi suy nghĩ, buổi tối trước khi ngủ cô cũng luyện hít thở.

Nếu còn thời gian cô sẽ tập cả Judo và khí công.

Sau khi xảy ra sự việc vào năm tám tuổi kia, cô đã chủ động đòi đi học Judo, hi vọng về sau nếu xảy ra chuyện tương tự như vậy, mình vẫn có khả năng tự vệ.

Đây cũng là lý do bạn trai cũ đầu tiên đột nhiên ôm cô mà cô dễ dàng ném anh ta qua vai.

“Người nhà em đều biết làm cái này?” Đột nhiên Tiêu Tát phát hiện mình không hiểu rõ lắm về bối cảnh nhà cô.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phải giải thích chuyện nhà mình như nào cho anh, “Theo gia nghiêm nhà em mà nói, cũng không phải chỉ có chuyện này, mỗi người trong gia tộc đều am hiểu một chút về năm thuật, nhưng không ai được kiếm lợi từ việc sử dụng năm thuật cả.”

Tiêu Tát đột nhiên nhớ đến một người bạn đã từng nói đến chuyện này, về mặt kinh ngạc.

“Không lẽ em chính là người của Triệu gia nổi danh trong giới năm thuật? Anh nghe bạn bè nói nhà họ Triệu tinh thông bùa chú, xem tướng, bói toán...” Nhưng người nhà họ Triệu rất kỳ lạ, không chỉ không thu tiền, cũng không lộ diện trước giới truyền thông, chỉ giúp người có duyên hợp mệnh bói toán, xua đuổi tà ma.

“Ừ.” Triệu Phù gật đầu.

“Vậy bây giờ em định đi bắt ma.” Anh không ngờ cô lại là người nhà họ Triệu thần bí kia.

Anh cũng không tin trên đời có cái gọi là quỷ thần, bởi vì anh lớn như vậy cũng chưa từng thấy bao giờ, nhưng một người bạn của anh được bạn giới thiệu đến xin người nhà họ Triệu bốc cho một quẻ, người đó nói chính xác đến không ngờ.

Nhưng mà xem bói và bùa chú là hai việc hoàn toàn khác nhau, cho dù xem bói rất chính xác cũng không có nghĩa là trên đời thật sự có quỷ thần.

“Không phải đi bắt ma, là người gặp chuyện muốn nhờ em đi chiêu hồn.”

“Anh có thể chở em đến đó.” Tiêu Tát chủ động nói.

“Không cần, nơi đó không thích hợp dẫn trẻ nhỏ đến, anh đưa Chân Chân đi mua quần áo đi.”

“Nhưng cháu muốn đi mua quần áo cùng dì.” Chân Chân lôi kéo tay cô làm nũng.

“Vậy chờ dì về thì chúng ta cùng đi mua.” Triệu Phù xoa đầu cô bé dễ dàng, “Chân Chân ngoan, về nhà với papa trước, dì phải ra ngoài làm việc.”

“Anh chở em qua đó, anh và Chân Chân ngồi trên xe chờ em, em chiêu hồn xong thì chúng ta cùng đi dạo phố.”

Tiêu Tát suy nghĩ biện pháp trung hòa nhất, thấy cô có ý từ chối, anh lại nói thêm “Anh muốn nhìn xem em chiêu hồn như nào, hiểu thêm về em một chút, không phải em cũng hi vọng hai chúng ta có thể hiểu đối phương hơn hay sao?”

Bọn họ đã nói thử hẹn hò mấy tháng, nếu thấy hợp nhau sẽ kết hôn, cho nên hai bên tiếp xúc để hiểu thêm là cần thiết.

Trầm ngâm một lúc, Triệu Phù cảm thấy anh nói có lý, gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Tiêu Tát lái xe chở cô và con gái đi đến nơi chiêu hồn.

“Em nhìn được ma không?” Trên đường đi, anh nhân cơ hội hỏi thử cô.

“Có.” Cô trả lời đơn giản, bởi vì từ nhỏ đã có mắt âm dương, cho nên cô mới được học đạo thuật. Chỉ là càng lớn dần thì cô bắt đầu không chế được mắt âm dương của mình, lúc bình thường không cần thì sẽ không nhìn thấy vong hồn.

“Em thật sự đã nhìn thấy? Vậy hồn ma có hình dạng gì?” Nghe cô nói, Tiêu Tát có chút hoài nghi.

“Giống con người, dáng vẻ gì cũng có.” Thấy anh giống như không quá tin tưởng, cô dò xét hỏi “Nếu anh không tin cũng không cần hỏi lại em nữa.”

“Anh không có ý đó, em đừng tức giận—”

Anh muốn giải thích nhưng bị cô chặn lại.

“Em không giận, trên thế giới chỉ có ít người nhìn thấy linh thể, cho nên anh không tin em cũng không trách anh, bởi vì em cũng không thể lấy ra chứng cứ, gọi họ hiện ra để anh thấy, chuyện này mỗi người một ý, em không cần thiết bắt anh phải tin tưởng.”

“Quả thật anh rất khó tin tưởng trên thế gian tồn tại ma quỷ, chỉ là vừa rồi nghe em nói vậy, có lẽ anh sẽ từ từ thay đổi cách nhìn.” Tiêu Tát nói.

Anh biết cô không phải loại người ăn nói bịa đặt, thoải phồng, cô nói đã nhìn thấy có lẽ là có việc đấy.

“Anh không cần vì em mà thay đổi cái gì, em cũng vậy, không muốn thay đổi suy nghĩ của anh.” Cô nói với giọng điệu bình thản.

“Em nói vậy làm anh cảm thấy em không coi trọng anh, anh nghĩ như thế nào cũng không ảnh hưởng gì.” Cảm giác như cô không thèm chú ý đến thật khiến người ta cảm thấy buồn chán.

“Chúng ta đang trong giai đoạn hẹn hò, sao em lại không coi trọng anh được?” Không hiểu sao anh lại có nghĩ vậy nữa?

Từ sau khi hai người bắt đầu thử hẹn hò, cô đối đãi rất nghiêm túc với anh, cũng không có coi nhẹ ý tứ của anh.

“Nhưng vừa rồi em nói như vậy làm anh cảm thấy em không quan tâm anh, cho nên mới không quan tâm anh nghĩ như nào.”

“Vừa rồi em nói thế chỉ là không hi vọng anh vì lời nói của em mà thay đổi giá trị quan vốn có của anh, mỗi người là một cá thể độc lập, có suy nghĩ riêng, không cần cố ý vì bất kỳ người nào mà thay đổi suy nghĩ và cách làm của mình, trừ khi chính anh phải thay đổi.” Cô không biết lời nói của mình lại tạo cho anh cảm giác này, vì vậy thử sửa lại cách nói của mình cho rõ ràng.

“Suy nghĩ của em rất tốt, là anh hiểu lầm.” Không ngờ ý của cô là vậy, Tiêu Tát gật đầu nhận sai.

Cô nghiêng đầu nhìn chăm chú vào nụ cười trên mặt anh, chợt phát hiện thật ra anh cũng rất đẹp trai, lúc khuôn mặt anh tuần mím cười mang theo cảm giác hiên ngang phóng khoáng.

Tiêu Tát quay đầu lại nhìn cô. Triệu Phù nhìn vào mắt anh, hơi run lên, ánh mắt tươi cười của anh rất dịu dàng, không hiểu sao lại làm cô rung động, một nơi nào đó trong lòng hơi chấn động, cảm xúc khác thường và ấm áp này dọc theo ngực lan tràn khắp cơ thể.

Phát hiện ánh mắt cô vẫn dừng trên người mình, Tiêu Tát cười hỏi “Sao thế, sao lại nhìn anh vậy?”

“Không sao.” Cô thu hồi tầm mắt, nhẹ lắc đầu.

Quay đầu lại nhìn Chân Chân ở ghế sau, thấy cô bé đã nhắm hai mắt ngủ thiếp đi, Triệu Phù cởi áo khoác màu đen trên người xuống, nhẹ nhàng đắp lên người cô bé để tránh bị cảm lạnh.

Nhìn cô thương yêu con gái, khỏe môi anh không che giấu được nụ cười.

Không lâu sau, bọn họ đi tới nơi chiêu hồn, khi cô chuẩn bị xuống xe thì bị Tiêu Tát gọi lại.

“Mặc áo khoác vào, bên ngoài rất lạnh.” Anh cởi áo khoác của mình, đưa cho cô.

Cô chần chừ một lúc mới nhận cái áo khác màu xám tro mặc vào, giống như nhớ tới cái gì, sau khi mở cửa xe, cô quay lại lấy mấy tờ bùa chú trong túi áo khoác của mình nhét vào áo khoác của anh rồi cất bước đi về phía trước.

Nơi này là một vùng núi hẻo lánh thuộc núi Tatu của Đài Trung, ven đường có một chiếc xe bị cháy.

Có ba người đứng bên đường, một người con trai trẻ tuổi, một cô gái trẻ tuổi và một người phụ nữ trung niên khoảng hơn 50 tuổi, vừa nhìn thấy cô đi đến, ba người vội vàng tiến lên.

“Xin hỏi, cô là cô Triệu tới giúp chúng tôi chiêu hồn em trai phải không?” Người con trai trẻ tuổi đang cầm bài vị hỏi.

“Ừ.”

Trong điện thoại, chú hai đã nói sơ lược qua, người này mất tích đã mấy ngày, hôm qua mới được phát hiện là bị chết cháy trong xe, người nhà thông qua quan hệ mà liên lạc được với chú hai, nhưng vì cô đang ở Đài Trung nên chú hai gọi cô đến chiêu hồn người chết.

“Cô Triệu, hôm qua chúng tôi có mời đạo sĩ chiêu hồn, làm thử mọi cách nhưng vẫn không thể gọi hồn phách con tôi về, cầu xin cô, nhất định phải giúp con tôi trở về cùng chúng tôi, không thể để nó lưu lạc ở bên ngoài được.” Người phụ nữ trung niên vành mắt đỏ, cổ nín bị ai tiến lên.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, từ trong túi áo lấy ra một lá bùa đốt, rồi đứng trước chiếc xe bị cháy niệm chú.

Một lát sau, hai mắt cô nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhìn cái gì, đứng yên bất động.

“Vừa rồi con trai bà nói cho tôi biết, anh ấy không phải bị chết cháy mà là bị người ta hại, cho nên hôm qua mới không rời đi cùng mọi người, anh ấy nói muốn tìm hung thủ giết mình.” Cô quay đầu nhìn về phía người mẹ nói.

“Sao có thể như vậy? Là ai hại chết nó?” Người mẹ nghe vậy khiếp sợ, bởi vì con trai mới chết mà buồn bã, cộng thêm thi thể và xe đều bị cháy, căn bản bọn họ không nghĩ tới là bị giết hại.

“Anh ấy nói không thấy rõ, chỉ nhớ ngày đó có một chiếc xe đụng vào xe của anh ấy, anh ấy xuống xe muốn nói chuyện với người ta, đột nhiên có tiếng súng nổ rồi cả người anh ấy ngã xuống.”

“Con đã nói rồi, sao anh hai có thể lái xe đến đây tự thiêu? Nhưng tại sao lại có người muốn giết anh hai?”

“Có phải bọn người A Xương làm không? Kể từ khi nó rút khỏi hội của bọn họ, gần đây họ thường tìm nó gây phiền toái, cho nên tâm tình anh con vẫn không tốt lắm.” Người mẹ kinh sợ suy đoán.

“Nhưng em ấy lại không thấy rõ, chúng ta cũng không có chứng cứ chứng minh bọn chúng làm.” Người con trai trẻ tuổi cầm bài vị nhíu mày.

Ba người thân bắt đầu thảo luận, lại nói ra mấy người khả nghi.

“Thi thể của người này đã hỏa táng chưa?” Nghe một lát, Triệu Phù lên tiếng hỏi.

“Vẫn chưa, giờ vẫn đang được lưu giữ trong nhà tang lễ.” Người con trai trả lời.

“Vậy sau khi trở về, có thể báo pháp y khám nghiệm lại thi thể, nếu thấy trên cơ thể có đạn hoặc dấu vết của vết đạn có thể chứng minh người chết là bị bắn chết sau đó có người cố ý phóng hỏa đốt xe để che giấu nguyên nhân cái chết, cảnh sát sẽ tự tra xét hung thủ giết người, còn bây giờ tôi phải giúp anh ấy dẫn hồn vào bài vị rồi.” Triệu Phù đề nghị.

Nói xong, cô để người con trai cầm bài vị đứng ở phía trước, cô niệm chú, dẫn hồn vào trong bài vị.

“Được rồi.” Cô hướng về phía người nhà nói.

Ba người thân nói cảm tạ cô, người mẹ cầm một bao lì xì muốn kín đáo đưa cho cô bị cô cự tuyệt, cô đi thẳng về phía xe hơi màu bạc của Tiêu Tát.

15. Chương 8: Chương 4.2

“Nhanh như vậy mà em đã chiêu hồn xong rồi à?” Tiêu Tát kỳ quái hỏi, anh không thấy cô lấy pháp khí gì để làm phép, chỉ dùng lá bùa đốt, sau đó đưa tay vãi cái là xong, giống như có đơn giản quá.

“Ừ, đi mua quần áo cho Chân Chân thôi.”

“Anh thấy đạo sĩ làm phép toàn chuẩn bị pháp khí gì đó, em không cần dùng à?” Anh hiếu kỳ hỏi.

“Chỉ cần tu vi cao, không cần dựa vào những pháp khí kia, bây giờ nhiều người cầm những pháp khí kia cũng chỉ là để đẹp mắt thôi, thật ra nó chẳng có pháp thuật gì.”

“Nói vậy pháp thuật của em rất lợi hại?” Anh cười hỏi.

“Chú hai em nói, năng lực của em đã không kém chú bao nhiêu.” Mà ở Đài Loan, có rất ít người có pháp thuật lợi hại hơn chú hai.

“Nghe vậy chứng tỏ em rất giỏi.”

“Chú hai nói em rất có thiên phú.” Cô không có ý khoe khoang, chỉ là giải thích đơn giản.

Tiêu Tát mang theo nụ cười khởi động xe chạy đi, giống như nghĩ đến gì đó mà quay đầu nhìn cô.

“Vừa rồi em nói gì với họ mà họ có vẻ kích động vậy?” Anh không xuống xe nên không nghe được họ nói chuyện gì.

“Em nói với họ, người chết không phải bị chết cháy mà là bị bắn chết.”

“Sao em biết?”

“Vong hồn anh ta nói cho em biết.”

“Chính miệng anh ta nói cho em là anh ta bị bắn chết?” Nghe vậy, anh nghi ngờ quay đầu lại.

“Anh không tin cũng không sao.” Nhìn thấy trên mặt anh lộ vẻ mặt khó tin, Triệu Phù nhàn nhạt nói, cô biết chuyện như vậy người bình thường rất khó tin tưởng, bởi vì bọn họ không nhìn thấy cũng không nghe được.

“Anh thấy chúng ta nên nói rõ lại một chút, có một số việc em có thể để anh giải thích một chút, không cần ngay lập tức đã nói anh có thể không tin, thật ra anh muốn hiểu thêm về chuyện của em, cũng hi vọng em có thể cho anh cơ hội đó.” Lời của cô khiến Tiêu Tát thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm nghị nhìn về phía cô.

Cảm nhận được sự quan tâm từ giọng nói của anh, loại quan tâm này không giống người bình thường sau khi biết cô có thể nói chuyện với linh hồn nảy sinh hiếu kỳ, mà xuất phát từ nội tâm muốn biết chuyện của cô.

“Vậy anh muốn biết cái gì?” Vì thế Triệu Phù hỏi lại.

“Ví dụ như em nói chuyện với người chết như nào? Còn có, tình hình anh ta ra sao? Những cái này em đều có thể nói cho anh biết.”

“Em dùng ý thức nói chuyện với vong hồn, lời nói của họ đều vang lên trong đầu em. Vừa rồi vong hồn kia nói với em anh ta bị giết hại nhưng không thấy rõ mặt hung thủ, chỉ nhớ rõ mình xuống xe xong thì bị trúng một phát đạn, cứ như vậy là đã chết. Anh ta hi vọng người nhà có thể tìm ra hung thủ, báo thù cho anh ta.” Cô sắp xếp lại suy nghĩ, thử giải thích cho anh nghe.

“Vậy người thân của anh ta nghe em nói vậy thì phản ứng thế nào?”

“Bọn họ lập tức thảo luận người nào có thể là hung thủ giết anh ta.”

“Bọn họ không hoài nghi lời em, cứ thế tin tưởng?” Tiêu Tát bật thốt lên hỏi.

Triệu Phù liếc anh một cái, nói như không vậy, anh vẫn không tin tưởng lời cô nói thôi.

“Em chỉ là một người không liên quan, không cần thiết lừa họ, huống chi có phải bị súng bắn không chỉ cần chờ pháp y khám nghiệm xong là biết.”

Sợ chọc giận cô, Tiêu Tát vội vàng gật đầu phụ họa.

“Nói cũng phải.” Anh vội vàng đổi đề tài “Đúng rồi, anh muốn dùng nhân vật trong truyện tranh của em làm thành thú nhồi bông làm quà tặng của cửa hàng anh, em cảm thấy có được không?”

“Tại sao đột nhiên lại muốn dùng nhân vật trong truyện của em làm quà tặng?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì nhân vật em vẽ đều rất đặc sắc, hơn nữa truyện tranh của em rất được hoan nghênh, nếu có thể làm thành thú nhồi bông để marketing chắc chắn sẽ có nhiều người thích hơn nữa. Chuyện này đối với công việc của anh và em đều có lợi.” Anh nói thêm một câu “Em yên tâm, tiền bản quyền nhất định anh sẽ đưa không ít đâu.”

“Em có thể cho anh bản quyền, những vấn đề khác thì anh phải nói chuyện với nhà xuất bản.” Cô nhận lời, cảm thấy chủ ý này không tồi, những cái khác thì phải dựa vào anh tự đi bàn bạc rồi.

“Được.” Tiêu Tát cười, trải qua chiều nay, anh mơ hồ cảm giác hai người giống như đã tiếp cận đối phương gần thêm một bước rồi.

Anh biết thêm về cô, quan trọng nhất là cô đồng ý cho anh cơ hội hiểu cô hơn, đây là một hiện tượng tốt.

Vài ngày sau khi chiều hồn, một cuộc điện thoại khiến Tiêu Tát tin Triệu Phù chiều hồn hôm đó, thật sự nhìn thấy vong hồn người chết.

Lúc ấy, Triệu Phù đang gọi đầu cho Chân Chân, điện thoại của cô vang lên, anh thay cô nhận.

Hóa ra là người nhà của nhờ cô chiều hồn hôm đó gọi tới cảm tạ cô, bởi vì sau khi pháp y khám nghiệm tử thi xong, phát hiện ở ngực anh ta có một viên đạn, chứng thực anh ta chết vì đạn bắn, sau đó thi thể mới bị thiêu cháy cùng chiếc xe.

Cảnh sát căn cứ vào manh mối người nhà cung cấp, thuận lợi tóm được hung thủ.

“Triệu Phù, anh phải đi Hồng Kông hai ngày, nhờ em chăm sóc Chân Chân.”

“Ừ.” Cô gật đầu, gương mặt vẫn có chút lạnh lùng.

“Chân Chân, hai ngày này con phải ngoan ngoãn nghe lời dì nói nhé.” Không nhìn thấy vẻ mặt không nỡ của cô bé, Tiêu Tát có chút mất mát, cúi đầu xoa mặt con gái dạn dò.

“Chân Chân sẽ nghe lời dì, hẹn gặp lại papa.” Cô bé khéo léo gật đầu, cười títt mắt vẫy tay chào tạm biệt papa.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái, không nhận thấy một chút nào quyến luyến, anh có chút u oán, sao con gái xa anh hai ngày cũng không có cảm giác gì.

“Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh... Điện thoại của anh mở máy 24 giờ.” Anh lại dặn dò Triệu Phù.

“Ừ.” Cô đáp nhẹ một tiếng chứng tỏ đã biết.

“Số điện thoại của anh em có nhớ không?” Anh có chút lo lắng hỏi lại.

“Nhớ.”

“Vậy buổi tối phải nhớ khóa kỹ cửa sổ...”

“Người trong công ty không phải đang đợi anh ở dưới à? Đừng để họ chờ lâu.” Thấy anh lải nhải mãi không yên, rốt cuộc Triệu Phù không nhịn được, cô thật sự không hiểu, hôm nay anh đi trưa mai sẽ trả lại, làm gì mà giống như đi rất lâu, nói mãi không dứt.

“Được rồi, anh đi đây.” Nhìn thấy một lớn một nhỏ không có chút tình cảm lưu luyến nào, Tiêu Tát có chút cô đơn đi vào thang máy.

Anh không nhịn được bắt đầu hoài nghi, bản thân mình ở trong lòng con gái và Triệu Phù không có chút phân lượng nào, nếu không tại sao anh đi hai ngày mà họ đều không thêm để ý.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên từ sau khi anh và Triệu Phù hẹn hò cách xa nhau, ít nhất cô cũng nên bày tỏ chút gì đó, vậy mà cô lại không kiên nhẫn thúc giục anh đi.

Xem ra trong lòng cô căn bản không có anh, quả nhiên yêu trước là thua.

Tiêu Tát thở dài một tiếng, vì bản thân mình thâm tình mà thương tiếc.

Ở trong phòng, Triệu Phù không hề hay biết người nào đó đang oán niệm. Chân Chân ngồi trên ghế salon xem hoạt hình, Triệu Phù đang tết tóc cho cô bé.

Trong lúc quảng cáo, đột nhiên Chân Chân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thần bí cười hì hì mở miệng nói “Dì ơi, cháu nói cho dì một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Papa cháu rất thích dì.”

“A... Sao cháu biết?” Cô lộ vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ được bình thường anh nói chuyện với cô, vậy mà có nhiều tâm tình như thế.

“Là papa nói cho cháu biết, cha nói cháu thích dì, cha cũng thích dì, cho nên muốn dì làm mama của cháu.” Chân Chân khát vọng nhìn cô hỏi “Dì ơi, dì sẽ làm mama của cháu thật sao?”

Cái đầu nhỏ đã quên ước định cùng với papa, nói ra bí mật giữa hai người.

Cho nên mới nói, miệng của trẻ nhỏ không thể giữ được.

Buộc lại tóc cho Chân Chân, Triệu Phù rất nghiêm túc trả lời cô bé, không bởi vì cô bé còn nhỏ mà trả lời qua loa.

“Nếu dì và cha cháu tính cách hợp nhau, mấy tháng nữa dì sẽ thành mẹ của cháu nhưng nếu không hợp thì dì không thể làm mẹ cháu rồi.”

Chân Chân không hiểu cái gì là hợp hay không hợp, có chút lo lắng hỏi.

“Thế dì và papa có hợp nhau không?”

Cô bé rất thích dì, hi vọng dì trở thành mama, như vậy cô bé sẽ có mama, về sau cô giáo muốn cả lớp về mẹ, cô bé cũng biết về như nào.

“Trước mắt mà nói thì không tồi, chỉ là vẫn phải chờ một thời gian nữa mới có thể xác định hợp hay không.” Triệu Phù nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tình hình của cô và Tiêu Tát cũng không tệ lắm, nhưng bọn họ vừa mới hẹn hò không lâu, vẫn chưa thể có kết luận, phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể xác định được.

Nghĩ đến vẻ mặt lưu luyến, liên tục dặn dò của anh lúc trước khi đi, môi cô không tự chủ được nở một nụ cười, trong lòng có cảm giác ngọt ngào ầm ập tràn ra.

“Dì ơi, dì cũng thích papa có được không?” Chân Chân lôi kéo tay cô năn nỉ.

“Ừ, dì sẽ thử xem.” Đối với yêu cầu của Chân Chân, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc dù trước kia có hẹn hò với hai người bạn trai, nhưng thật ra cô cũng không chắc chắn mình có thật sự thích họ hay không.

Sở dĩ hẹn hò với họ đều bởi vì họ theo đuổi cô, cô thấy họ cũng thuận mắt nên đồng ý, sau đó thì chia tay. Người bạn trai thứ hai của cô từng nói –

“Anh cảm thấy trong khoảng thời gian quen nhau, dường như chỉ có anh cố gắng còn em thì như một người đứng xem, lạnh lùng nhìn anh nỗ lực ra sao, Triệu Phù à, yêu là phải có sự cố gắng của cả hai bên mới có ý nghĩa, nếu như chỉ có một bên bỏ ra thì tình cảm sớm muộn cũng sẽ hết.”

“Còn nữa, tình dục và tình yêu là đi liền với nhau, không người đàn ông nào có thể chấp nhận tình yêu không có tình dục, tình yêu tinh thần giống như Plato nói căn bản chỉ là thần thoại mà thôi, không có người đàn ông nào có thể làm được.” Đây là những lời cuối cùng anh ta nói.

Bạn trai cũ nói không người đàn ông nào chấp nhận, nhưng Tiêu Tát lại đồng ý với cô sau khi kết hôn thì chia phòng ngủ, không lên giường.

Cô đoán có lẽ anh cũng không yêu cô, cho nên mới đáp ứng điều kiện đó.

Cô cảm thấy như vậy không có gì không tốt cả, anh không yêu cô, cô cũng không thương anh, không ai nợ ai.

Nghĩ như vậy, Triệu Phù đưa tay đặt lên ngực, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát.

Buổi tối, Tiêu Tát gọi điện thoại cho Triệu Phù, cô nói rất ít, vì vậy phần lớn thời gian là nghe anh nói. Anh kể lại hôm nay đọc diễn văn kết thúc khóa huấn luyện cho nhân viên ở Hồng Kông, sau đó nói về chính sách kinh doanh, rồi nhắc đến những nơi định mở thêm chi nhánh, cuối cùng là hi vọng khắp nơi trên thế giới đều có chi nhánh của “Hương vị ngon”.

Anh càng nói càng cao hứng, nói được một lúc, đột nhiên phát hiện không nghe thấy tiếng của cô.

“Này, Triệu Phù, em có nghe anh nói không?” Anh hỏi thử.

“Có.” Cô lập tức trả lời.

“Có phải em không thích đề tài này không?” Vừa rồi đều là một mình anh nói, anh lo lắng cô cảm thấy đề tài này không thú vị.

“Không phải, anh có thể nói nhiều chuyện về bản thân vì em cũng muốn hiểu anh thêm.”

Lời nói của cô nhất thời làm Tiêu Tát cảm động đến rơi nước mắt, anh cảm thấy công sức mình bỏ ra rốt cuộc đã có hồi báo, cô muốn biết thêm về anh là một hiện tượng tốt, anh hưng phấn bắt đầu nói suy nghĩ của mình, hoài bão và các kế hoạch trong cuộc sống của mình.

Cứ như vậy nói mãi không dừng, chỉ muốn cho cô hiểu thêm về anh.

Tối nay anh nói hơn ba tiếng đồng hồ, cho đến rạng sáng cúp điện thoại nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Triệu Phù nằm trên giường, trước khi nhắm mắt chuẩn bị ngủ, nghĩ đến tối nay anh nói về khát vọng cùng lý tưởng của anh, cô không khỏi cười khẽ một tiếng.

Trải qua một buổi tối nói chuyện, cô cảm thấy mình như đã hiểu thêm về anh một chút.

Có lẽ kết hôn với anh là một lựa chọn không tồi.

Hôm sau, cô ở nhà chờ Tiêu Tát, tối qua anh nói buổi trưa trở về sẽ tìm cô trước, vì vậy cô ở nhà đợi. Nhưng cô đợi đến chiều rồi mà vẫn chưa thấy anh về.

Cô nghĩ có lẽ anh về công ty trước để xử lý công việc, đã đến bốn giờ, cô đi bộ đến nhà trẻ đón Chân Chân về thì cô giáo lại nói với cô –

“Chân Chân được cha mẹ đón về rồi.”

“Cô nói Chân Chân đi cùng cha mẹ, mẹ của cô bé cũng đến à?” Cô không nghe cô giáo nói nhầm chứ.

“Đúng vậy, Chân Chân học ở nhà trẻ này hai năm, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy mẹ của cô bé.”

Triệu Phù có chút mất hồn đi về nhà.

Cô có chút không hiểu, tại sao Tiêu Tát lại đi cùng mẹ Chân Chân đón cô bé. Cô nhớ anh đã từng kể mẹ Chân Chân đã bỏ lại cô bé lúc cô bé mới được hơn ba tháng, hoàn toàn không có tin tức gì.

Có lẽ người mẹ nhớ nhung Chân Chân nên cố tình đến gặp Chân Chân. Cô thầm nghĩ.

Trở lại chỗ ở, đi thang máy lên tầng 11, cửa thang máy vừa mở, Triệu Phù đã nhìn thấy Tiêu Tát và một người phụ nữ xinh đẹp dắt Chân Chân đứng ở cửa chính nhà họ Tiêu.

“Dì ơi...” Chân Chân thấy cô thì muốn chạy tới, nhưng tay lại bị mẹ giữ thật chặt không đi được.

“Triệu Phù, chút nữa anh tìm em...” Vừa nhìn thấy cô, Tiêu Tát vội vàng lên tiếng.

Anh còn chưa nói hết đã bị cô gái bên cạnh lên tiếng cắt ngang.

“Cô chính là cô Triệu mà Chân Chân nhắc đến à? Thời gian qua làm phiền cô chăm sóc Chân Chân, cảm ơn cô, giờ tôi đã trở về, sau này tôi sẽ chăm sóc Chân Chân, không làm phiền cô nữa.” Vương Tư Lệ khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười lễ phép.

Nói xong, cô ta dắt con gái, tay kia kéo tay Tiêu Tát giống như đang khoe khoang, đi vào thang máy.

Nhìn thấy cửa thang máy đang chậm rãi khép lại trước mặt mình, Triệu Phù có chút cảm giác mất mát.

Một cảm giác không diễn tả được đang lan tỏa khắp lồng ngực, loại cảm giác này như kiểu có cái gì mắc kẹt trong cổ họng làm cô nuốt không được mà nhổ cũng không ra.

16. Chương 4-2

Editor: phuogot_93

“Nhanh như vậy mà em đã chiêu hồn xong rồi à?” Tiêu Tát kỳ quái hỏi, anh không thấy cô lấy pháp khí gì để làm phép, chỉ dùng lá bùa đốt, sau đó đưa tay vài cái là xong, giống như có đơn giản quá.

“Ừ, đi mua quần áo cho Chân Chân thôi.”

“Anh thấy đạo sĩ làm phép toàn chuẩn bị pháp khí gì đó, em không cần dùng à?” Anh hiểu kỳ hỏi.

“Chỉ cần tu vi cao, không cần dựa vào những pháp khí kia, bây giờ nhiều người cầm những pháp khí kia cũng chỉ là để đẹp mắt thôi, thật ra nó chẳng có pháp thuật gì.”

“Nói vậy pháp thuật của em rất lợi hại?” Anh cười hỏi.

“Chú hai em nói, năng lực của em đã không kém chú bao nhiêu.” Mà ở Đài Loan, có rất ít người có pháp thuật lợi hại hơn chú hai.

“Nghe vậy chứng tỏ em rất giỏi.”

“Chú hai nói em rất có thiên phú.” Cô không có ý khoe khoang, chỉ là giải thích đơn giản.

Tiêu Tát mang theo nụ cười khởi động xe chạy đi, giống như nghĩ đến gì đó mà quay đầu nhìn cô.

“Vừa rồi em nói gì với họ mà họ có vẻ kích động vậy?” Anh không xuống xe nên không nghe được họ nói chuyện gì.

“Em nói với họ, người chết không phải bị chết cháy mà là bị bắn chết.”

“Sao em biết?”

“Vong hồn anh ta nói cho em biết.”

“Chính miệng anh ta nói cho em là anh ta bị bắn chết?” Nghe vậy, anh nghi ngờ quay đầu lại.

“Anh không tin cũng không sao.” Nhìn thấy trên mặt anh lộ vẻ mặt khó tin, Triệu Phù nhàn nhạt nói, cô biết chuyện như vậy người bình thường rất khó tin tưởng, bởi vì bọn họ không nhìn thấy cũng không nghe được.

“Anh thấy chúng ta nên nói rõ lại một chút, có một số việc em có thể để anh giải thích một chút, không cần ngay lập tức đã nói anh có thể không tin, thật ra anh muốn hiểu thêm về chuyện của em, cũng hi vọng em có thể cho anh cơ hội đó.” Lời của cô khiến Tiêu Tát thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm nghị nhìn về phía cô.

Cảm nhận được sự quan tâm từ giọng nói của anh, loại quan tâm này không giống người bình thường sau khi biết cô có thể nói chuyện với linh hồn nảy sinh hiếu kỳ, mà xuất phát từ nội tâm muốn biết chuyện của cô.

“Vậy anh muốn biết cái gì?” Vì thế Triệu Phù hỏi lại.

“Ví dụ như em nói chuyện với người chết như nào? Còn có, tình hình anh ta ra sao? Những cái này em đều có thể nói cho anh biết.”

“Em dùng ý thức nói chuyện với vong hồn, lời nói của họ đều vang lên trong đầu em. Vừa rồi vong hồn kia nói với em anh ta bị giết hại nhưng không thấy rõ mặt hung thủ, chỉ nhớ rõ mình xuống xe xong thì bị trúng một phát đạn, cứ như vậy là đã chết. Anh ta hi vọng người nhà có thể tìm ra hung thủ, báo thù cho anh ta.” Cô sắp xếp lại suy nghĩ, thử giải thích cho anh nghe.

“Vậy người thân của anh ta nghe em nói vậy thì phản ứng thế nào?”

“Bọn họ lập tức thảo luận người nào có thể là hung thủ giết anh ta.”

“Bọn họ không hoài nghi lời em, cứ thế tin tưởng?” Tiêu Tát bật thốt lên hỏi.

Triệu Phù liếc anh một cái, nói như không vậy, anh vẫn không tin tưởng lời cô nói thôi.

“Em chỉ là một người không liên quan, không cần thiết lừa họ, huống chi có phải bị súng bắn không chỉ cần chờ pháp y khám nghiệm xong là biết.”

Sợ chọc giận cô, Tiêu Tát vội vàng gạt đầu phụ họa.

“Nói cũng phải.” Anh vội vàng đổi đề tài “Đúng rồi, anh muốn dùng nhân vật trong truyện tranh của em làm thành thú nhồi bông làm quà tặng của cửa hàng anh, em cảm thấy có được không?”

“Tại sao đột nhiên lại muốn dùng nhân vật trong truyện của em làm quà tặng?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì nhân vật em vẽ đều rất đặc sắc, hơn nữa truyện tranh của em rất được hoan nghênh, nếu có thể làm thành thú nhồi bông để marketing chắc chắn sẽ có nhiều người thích hơn nữa. Chuyện này đối với công việc của anh và em đều có lợi.” Anh nói thêm một câu “Em yên tâm, tiền bản quyền nhất định anh sẽ đưa không ít đâu.”

“Em có thể cho anh bản quyền, những vấn đề khác thì anh phải nói chuyện với nhà xuất bản.” Cô nhận lời, cảm thấy chủ ý này không tồi, những cái khác thì phải dựa vào anh tự đi bàn bạc rồi.

“Được.” Tiêu Tát cười, trải qua chiều nay, anh mơ hồ cảm giác hai người giống như đã tiếp cận đối phương gần thêm một bước rồi.

Anh biết thêm về cô, quan trọng nhất là cô đồng ý cho anh cơ hội hiểu cô hơn, đây là một hiện tượng tốt.

Vài ngày sau khi chiêu hồn, một cuộc điện thoại khiến Tiêu Tát tin Triệu Phù chiêu hồn hôm đó, thật sự nhìn thấy vong hồn người chết.

Lúc ấy, Triệu Phù đang gọi đầu cho Chân Chân, điện thoại của cô vang lên, anh thay cô nhận.

Hóa ra là người nhà của nhờ cô chiêu hồn hôm đó gọi tới cảm tạ cô, bởi vì sau khi pháp y khám nghiệm tử thi xong, phát hiện ở ngực anh ta có một viên đạn, chứng thực anh ta chết vì đạn bắn, sau đó thi thể mới bị thiêu cháy cùng chiếc xe.

Cảnh sát căn cứ vào manh mối người nhà cung cấp, thuận lợi tóm được hung thủ.

“Triệu Phù, anh phải đi Hồng Kông hai ngày, nhờ em chăm sóc Chân Chân.”

“Ừ.” Cô gật đầu, gương mặt vẫn có chút lạnh lùng.

“Chân Chân, hai ngày này con phải ngoan ngoãn nghe lời dì nói nhé.” Không nhìn thấy vẻ mặt không nỡ của cô bé, Tiêu Tát có chút mất mát, cúi đầu xoa mặt con gái dặn dò.

“Chân Chân sẽ nghe lời dì, hẹn gặp lại papa.” Cô bé khéo léo gật đầu, cười tí mắt vẫy tay chào tạm biệt papa.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái, không nhận thấy một chút nào quyến luyến, anh có chút u oán, sao con gái xa anh hai ngày cũng không có cảm giác gì.

“Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh... Điện thoại của anh mở máy 24 giờ.” Anh lại dặn dò Triệu Phù.

“Ừ.” Cô đáp nhẹ một tiếng chứng tỏ đã biết.

“Số điện thoại của anh em có nhớ không?” Anh có chút lo lắng hỏi lại.

“Nhớ.”

“Vậy buổi tối phải nhớ khóa kỹ cửa sổ...”

“Người trong công ty không phải đang đợi anh ở dưới à? Đừng để họ chờ lâu.” Thấy anh lải nhải mãi không yên, rốt cuộc Triệu Phù không nhịn được, cô thật sự không hiểu, hôm nay anh đi trưa mai sẽ trả lại, làm gì mà giống như đi rất lâu, nói mãi không dứt.

“Được rồi, anh đi đây.” Nhìn thấy một lớn một nhỏ không có chút tình cảm lưu luyến nào, Tiêu Tát có chút cô đơn đi vào thang máy.

Anh không nhận được bắt đầu hoài nghi, bản thân mình ở trong lòng con gái và Triệu Phù không có chút phân lượng nào, nếu không tại sao anh đi hai ngày mà họ đều không thêm để ý.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên từ sau khi anh và Triệu Phù hẹn hò cách xa nhau, ít nhất cô cũng nên bày tỏ chút gì đó, vậy mà cô lại không kiên nhẫn thúc giục anh đi.

Xem ra trong lòng cô căn bản không có anh, quả nhiên yêu trước là thua.

Tiêu Tát thở dài một tiếng, vì bản thân mình thâm tình mà thương tiếc.

Ở trong phòng, Triệu Phù không hề hay biết người nào đó đang oán niệm. Chân Chân ngồi trên ghế salon xem hoạt hình, Triệu Phù đang tết tóc cho cô bé.

Trong lúc quảng cáo, đột nhiên Chân Chân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thần bí cười hì hì mở miệng nói “Dì ơi, cháu nói cho dì một bí mật.”

“Bí mật gì?”

“Papa cháu rất thích dì.”

“A... Sao cháu biết?” Cô lộ vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ được bình thường anh nói chuyện với cô, vậy mà có nhiều tâm tình như thế.

“Là papa nói cho cháu biết, cha nói cháu thích dì, cha cũng thích dì, cho nên muốn dì làm mama của cháu.” Chân Chân khát vọng nhìn cô hỏi “Dì ơi, dì sẽ làm mama của cháu thật sao?”

Cái đầu nhỏ đã quên ước định cùng với papa, nói ra bí mật giữa hai người.

Cho nên mới nói, miệng của trẻ nhỏ không thể giữ được.

Buộc lại tóc cho Chân Chân, Triệu Phù rất nghiêm túc trả lời cô bé, không bởi vì cô bé còn nhỏ mà trả lời qua loa.

“Nếu dì và cha cháu tính cách hợp nhau, mấy tháng nữa dì sẽ thành mẹ của cháu nhưng nếu không hợp thì dì không thể làm mẹ cháu rồi.”

Chân Chân không hiểu cái gì là hợp hay không hợp, có chút lo lắng hỏi.

“Thế dì và papa có hợp nhau không?”

Cô bé rất thích dì, hi vọng dì trở thành mama, như vậy cô bé sẽ có mama, về sau cô giáo muốn cả lớp vẽ mẹ, cô bé cũng biết vẽ như nào.

“Trước mắt mà nói thì không tồi, chỉ là vẫn phải chờ một thời gian nữa mới có thể xác định hợp hay không.” Triệu Phù nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tình hình của cô và Tiêu Tát cũng không tệ lắm, nhưng bọn họ vừa mới hẹn hò không lâu, vẫn chưa thể có kết luận, phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể xác định được.

Nghĩ đến vẻ mặt lưu luyến, liên tục dấn dò của anh lúc trước khi đi, môi cô không tự chủ được nở một nụ cười, trong lòng có cảm giác ngọt ngào ầm ập tràn ra.

“Dì ơi, dì cũng thích papa có được không?” Chân Chân lôi kéo tay cô năn nỉ.

“Ừ, dì sẽ thử xem.” Đối với yêu cầu của Chân Chân, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc dù trước kia có hẹn hò với hai người bạn trai, nhưng thật ra cô cũng không chắc chắn mình có thật sự thích họ hay không.

Sở dĩ hẹn hò với họ đều bởi vì họ theo đuổi cô, cô thấy họ cũng thuận mắt nên đồng ý, sau đó thì chia tay. Người bạn trai thứ hai của cô từng nói –

“Anh cảm thấy trong khoảng thời gian quen nhau, dường như chỉ có anh cố gắng còn em thì như một người đứng xem, lạnh lùng nhìn anh nỗ lực ra sao, Triệu Phù à, yêu là phải có sự cố gắng của cả hai bên mới có ý nghĩa, nếu như chỉ có một bên bỏ ra thì tình cảm sớm muộn cũng sẽ hết.”

“Còn nữa, tình dục và tình yêu là đi liền với nhau, không người đàn ông nào có thể chấp nhận tình yêu không có tình dục, tình yêu tinh thần giống như Plato nói căn bản chỉ là thần thoại mà thôi, không có người đàn ông nào có thể làm được.” Đây là những lời cuối cùng anh ta nói.

Bạn trai cũ nói không người đàn ông nào chấp nhận, nhưng Tiêu Tát lại đồng ý với cô sau khi kết hôn thì chia phòng ngủ, không lên giường.

Cô đoán có lẽ anh cũng không yêu cô, cho nên mới đáp ứng điều kiện đó.

Cô cảm thấy như vậy không có gì không tốt cả, anh không yêu cô, cô cũng không thương anh, không ai nợ ai.

Nghĩ như vậy, Triệu Phù đưa tay đặt lên ngực, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm giác mát mát.

Buổi tối, Tiêu Tát gọi điện thoại cho Triệu Phù, cô nói rất ít, vì vậy phần lớn thời gian là nghe anh nói. Anh kể lại hôm nay đọc diễn văn kết thúc khóa huấn luyện cho nhân viên ở Hồng Kông, sau đó nói về chính sách kinh doanh, rồi nhắc đến những nơi định mở thêm chi nhánh, cuối cùng là hi vọng khắp nơi trên thế giới đều có chi nhánh của “Hương vị ngon”.

Anh càng nói càng cao hứng, nói được một lúc, đột nhiên phát hiện không nghe thấy tiếng của cô.

“Này, Triệu Phù, em có nghe anh nói không?” Anh hỏi thử.

“Có.” Cô lập tức trả lời.

“Có phải em không thích đề tài này không?” Vừa rồi đều là một mình anh nói, anh lo lắng cô cảm thấy đề tài này không thú vị.

“Không phải, anh có thể nói nhiều chuyện về bản thân vì em cũng muốn hiểu anh thêm.”

Lời nói của cô nhất thời làm Tiêu Tát cảm động đến rơi nước mắt, anh cảm thấy công sức mình bỏ ra rất cuộc đã có hồi báo, cô muốn biết thêm về anh là một hiện tượng tốt, anh hưng phấn bắt đầu nói suy nghĩ của mình, hoài bão và các kế hoạch trong cuộc sống của mình.

Cứ như vậy nói mãi không dừng, chỉ muốn cho cô hiểu thêm về anh.

Tối nay anh nói hơn ba tiếng đồng hồ, cho đến rạng sáng cúp điện thoại nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Triệu Phù nằm trên giường, trước khi nhắm mắt chuẩn bị ngủ, nghĩ đến tối nay anh nói về khát vọng cùng lý tưởng của anh, cô không khỏi cười khẽ một tiếng.

Trải qua một buổi tối nói chuyện, cô cảm thấy mình như đã hiểu thêm về anh một chút.

Có lẽ kết hôn với anh là một lựa chọn không tồi.

Hôm sau, cô ở nhà chờ Tiêu Tát, tối qua anh nói buổi trưa trở về sẽ tìm cô trước, vì vậy cô ở nhà đợi. Nhưng cô đợi đến chiều rồi mà vẫn chưa thấy anh về.

Cô nghĩ có lẽ anh về công ty trước để xử lý công việc, đã đến bốn giờ, cô đi bộ đến nhà trẻ đón Chân Chân về thì cô giáo lại nói với cô –

“Chân Chân được cha mẹ đón về rồi.”

“Cô nói Chân Chân đi cùng cha mẹ, mẹ của cô bé cũng đến à?” Cô không nghe cô giáo nói nhầm chứ.

“Đúng vậy, Chân Chân học ở nhà trẻ này hai năm, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy mẹ của cô bé.”

Triệu Phù có chút mất hồn đi về nhà.

Cô có chút không hiểu, tại sao Tiêu Tát lại đi cùng mẹ Chân Chân đón cô bé. Cô nhớ anh đã từng kể mẹ Chân Chân đã bỏ lại cô bé lúc cô bé mới được hơn ba tháng, hoàn toàn không có tin tức gì.

Có lẽ người mẹ nhớ nhung Chân Chân nên cố tình đến gặp Chân Chân. Cô thầm nghĩ.

Trở lại chỗ ở, đi thang máy lên tầng 11, cửa thang máy vừa mở, Triệu Phù đã nhìn thấy Tiêu Tát và một người phụ nữ xinh đẹp dắt Chân Chân đứng ở cửa chính nhà họ Tiêu.

“Di ơi...” Chân Chân thấy cô thì muốn chạy tới, nhưng tay lại bị mẹ giữ thật chặt không đi được.

“Triệu Phù, chút nữa anh tìm em...” Vừa nhìn thấy cô, Tiêu Tát vội vàng lên tiếng.

Anh còn chưa nói hết đã bị cô gái bên cạnh lên tiếng cắt ngang.

“Cô chính là cô Triệu mà Chân Chân nhắc đến à? Thời gian qua làm phiền cô chăm sóc Chân Chân, cảm ơn cô, giờ tôi đã trở về, sau này tôi sẽ chăm sóc Chân Chân, không làm phiền cô nữa.” Vụ Tư Lệ khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười lễ phép.

Nói xong, cô ta dắt con gái, tay kia kéo tay Tiêu Tát giống như đang khoe khoang, đi vào thang máy.

Nhìn thấy cửa thang máy đang chậm rãi khép lại trước mặt mình, Triệu Phù có chút cảm giác mất mát.

Một cảm giác không diễn tả được đang lan tỏa khắp lồng ngực, loại cảm giác này như kiểu có cái gì mắc kẹt trong cổ họng làm cô nuốt không được mà nhổ cũng không ra.

17. Chương 9: Chương 5

Tối hôm đó, Triệu Phù đợi đến khuya mà Tiêu Tát vẫn chưa đến tìm cô.

Cô không nhận được mà nghĩ rằng, có phải mẹ Chân Chân quay về, anh ấy có ý muốn tái hợp với cô ta, giao hẹn của hai người sẽ không còn giá trị nữa.

Trong đầu cô vẫn hiện lên hình ảnh ba người bọn họ đứng chờ rồi cùng nhau đi vào thang máy, cảm giác như người một nhà.

Nói người một nhà cũng không sai, Tiêu Tát thật sự là cha còn người phụ nữ kia là mẹ ruột, không phải người một nhà thì là cái gì?

Còn cô? Cái gì cũng không phải, cô chỉ là bạn học cấp ba và giờ là hàng xóm của Tiêu Tát.

Triệu Phù càng nghĩ, lông mày càng nhíu chặt, cô không thích cảm giác bị gạt bỏ ra ngoài.

Rõ ràng cô và Tiêu Tát đã giao hẹn sẽ hẹn hò một thời gian, nếu thích hợp thì kết hôn. Tại sao bây giờ đột nhiên mẹ của Chân Chân lại xuất hiện làm xáo trộn kế hoạch của cô?

Cô đã dự định nếu được thì tháng sau sẽ dẫn Tiêu Tát về nhà cho mẹ gặp mặt, nếu mẹ hài lòng thì sẽ kết hôn với anh.

Cô nằm trên giường cả đêm, bốn giờ sáng vẫn chưa ngủ được, định ngồi thiền nhưng không tĩnh tâm được, đành phải luyện tập Judo.

Tập hơn hai tiếng, mồ hôi ướt đầm mới nghỉ.

Ăn bữa sáng đơn giản, hơn bảy giờ, chuông cửa vang lên, cô đi ra mở cửa.

Bên ngoài cửa chính là Tiêu Tát, anh đi vào trong nhà, vội vàng giải thích nguyên nhân hôm qua mình không đến.

“Hôm qua anh về muộn quá, cho nên không sang tìm em, em không giận đấy chứ?”

“Em nhìn giống như người dễ dàng tức giận vậy sao?” Triệu Phù cau mày, anh thường hỏi cô những lời này, chẳng lẽ trong lòng anh, cô là một người rất hay nổi giận?

“Anh sợ tối hôm qua không sang, em không vui.” Anh cười cười giải thích.

“Sáng sớm như vậy anh tìm em có chuyện gì?” Giọng cô so với thường ngày lạnh lùng và nghiêm túc hơn.

“Anh muốn nói rõ với em về chuyện mẹ Chân Chân đến, tránh làm em hiểu lầm.”

“Ngồi đi.” Cô để anh ngồi trong phòng khách, chuẩn bị nghe xem anh định nói thế nào.

“Hôm qua lúc anh chuẩn bị về Đài Loan, đột nhiên mẹ Chân Chân đến khách sạn tìm anh. Sau khi cô ta bỏ lại Chân Chân, anh không hề gặp lại cô ta. Cô ta vừa đến đã khóc lóc cầu xin anh tha thứ, bắt buộc anh phải trấn an cô ta trước.”

Mặc dù anh đã biết Vụ Tư Lệ gả cho một thương nhân Hồng Kông, nhưng đến Hồng Kông nhiều lần như vậy anh cũng chưa bao giờ gặp cô ta. Vì vậy, hôm qua cô ta tìm anh làm anh rất bất ngờ.

Mà cô ta nhìn thấy anh, đầu tiên là khóc lóc sấm hối trước kia không nên ra đi một mình, bỏ lại con gái, năn nỉ anh tha thứ.

Ban đầu quả thật anh có oán giận với hành động của cô ta nhưng đã nhiều năm trôi qua, những oán giận đó đã sớm biến mất theo thời gian.

“Chuyện đã qua rồi thì thôi.” Anh nói với Vụ Tư Lệ.

Nghe anh nói vậy, lập tức cô ta dừng khóc, lao vào ngực anh, giống như người yêu nhiều năm xa cách, nhiệt tình ôm lấy anh.

“Cám ơn anh không trách em, những năm gần đây dù không ở cạnh hai người nhưng em thật sự rất nhớ hai người. Ban đầu, sau khi sinh con, chúng ta thường vì chuyện chăm sóc đứa bé mà nảy sinh cãi nhau, cho nên em bỏ lại con, rồi bỏ anh chỉ vì không muốn tiếp tục cãi nhau.”

Về mặt cô ta tình cảm nồng nàn nói tiếp “Những năm gần đây, em vẫn muốn về gặp anh và Chân Chân nhưng em sợ anh không chịu tha thứ cho em, cho nên mới do dự không dám trở về. Nhưng lần này em lấy hết dũng khí, dù anh có đánh em mắng em, nhất định em phải đến gặp anh.”

Anh kéo gần khoảng cách với cô ta, gương mặt tuần tú không có vẻ vui mừng khi xa cách lâu ngày mới gặp lại, ngược lại khách khí nói “Chuyện trước kia không nên nhắc lại, anh nghe nói em đã kết hôn, mặc dù hơi muộn nhưng vẫn chúc mừng em, anh phải lên máy bay về Đài Loan, em bảo trọng nhé.”

“Tiêu Tát, ba tháng trước em đã ly hôn, em rất muốn gặp con gái, anh dẫn em trở về gặp con được không?” Cô ta kéo anh, không chịu để anh rời đi.

“Lúc trước em không cần con, cần gì phải trở về gặp nó? Dù bây giờ em trở về, con bé cũng không biết em.”

Anh bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

“Em biết em sai rồi, em chỉ muốn bù đắp cho con gái, chẳng lẽ đến cả cơ hội làm việc này anh cũng không cho em? Nói thế nào thì đây cũng là con gái em mang thai mười tháng mới sinh ra, anh không thể tước đoạt quyền lợi làm mẹ của em.” Cô ta bất bình nói.

“Không phải anh tước đoạt quyền làm mẹ của em, ban đầu chính là em không cần con.” Sắc mặt Tiêu Tát khó coi.

“Em hối hận rồi, Tiêu Tát, em muốn đi về cùng anh, anh dẫn em trở về, em hứa sau này sẽ không bao giờ bỏ lại con gái.” Cô ta nhỏ giọng năn nỉ.

“Em không cần hối hận, giờ Chân Chân sống rất tốt, không có em, con bé vẫn khỏe mạnh lớn lên, đột nhiên em xuất hiện sẽ làm đảo lộn cuộc sống của con bé.” Anh lạnh lùng cự tuyệt.

Tình cảm của anh dành cho cô ta đã hết từ lúc cô ta rời đi.

Bây giờ anh vất vả lắm mới có thể tiến triển với Triệu Phù, anh không hi vọng cô ta chen vào, phá hư quan hệ của anh và Triệu Phù.

Giờ phút này, trong lòng anh chỉ có chỗ của Triệu Phù, không có cô ta.

“Tiêu Tát, em biết rõ em sai rồi, anh không cần nhẫn tâm với em như vậy!” Vương Tư Lệ đột nhiên mất không chế nhạo qua, đôi tay ôm chặt lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh khóc lóc kể lể “Cho đến giờ trong lòng em cũng chỉ có mình anh, dù đã gả cho người khác cũng vậy, anh biết vì sao em ly hôn không? Là vì em quá nhớ anh và Chân Chân, chồng em không chịu nổi mới ly dị, xin anh cho em thêm một cơ hội, thật ra em vẫn rất yêu anh!”

“Nhưng anh đã không còn tình cảm với em.” Tiêu Tát thờ ơ nói với cô ta, anh thử đẩy nhưng cô ta giống như bạch tuộc tám chân, dính thật chặt trên người anh “Em buông tay ra, anh không kịp lên máy bay rồi.”

“Anh không đồng ý em sẽ không buông tay! Em biết chắc chắn trong lòng anh vẫn còn oán trách em nên mới nói chuyện tuyệt tình như vậy, anh hãy tin tưởng em, về sau em sẽ không bao giờ rời bỏ anh và Chân Chân nữa, chúng ta sẽ là người một nhà mãi không xa rời.”

“Tư Lệ, anh không thể tái hợp với em nữa.” Anh thẳng thắn nói với cô ta “Anh đã có đối tượng hẹn hò rồi.”

“Cô ta là ai?” Vương Tư Lệ chất vấn.

“Em không cần biết, mau buông tay, anh không muốn làm em bị thương.”

Đồng nghiệp cùng anh đi công tác Hồng Kông, gõ nhẹ cửa phòng nhắc nhở anh, nếu không đi thì sẽ lỡ chuyến bay, Tiêu Tát có chút sốt ruột.

“Em không buông, trừ khi anh dẫn em cùng nhau về nhìn con gái.” Sắc mặt cô ta dữ tợn, mặt dày mày dạn không buông tay, rồi trong chớp mắt lại đổi thành vẻ mặt đau khổ “Người phụ nữ kia sẽ không thật lòng

đổi xử tốt với Chân Chân, chắc chắn cô ta chỉ mơ ước tài sản của anh, cho nên mới tiếp cận anh... Anh ngàn vạn lần không được để cô ta lừa!”

“Cô ấy là người như nào anh biết rõ hơn em.” Anh hỏi ngược lại “Huống chi, anh có tài sản gì để người ta mơ ước chứ?”

“Không phải anh là ông chủ của “Hương vị ngon” sao? Giá trị con người anh ít nhất cũng phải vài tỉ.” Chuyện này là trong lúc vô tình cô ta nghe được từ một người bạn tham gia vào chi nhánh của “Hương vị ngon” nhắc đến. Nghe được chuyện này, cô ta sốc cực kỳ, mấy năm không gặp, vậy mà Tiêu Tát đã từ một thanh niên nghèo không đáng giá một đồng trở thành một ông chủ lớn.

Sau khi kết hôn cô ta vẫn ở tại Hồng Kông, căn bản không biết chuyện anh một tay sáng lập “Hương vị ngon” – chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh kiểu Trung, nếu sớm biết chuyện này, cô ta đã đi tìm anh sớm hơn rồi.

Tiêu Tát thừa dịp cô ta nói chuyện, rút cuộc đẩy cô ta ra, anh lui về sau hai bước để phòng cô ta lại nhào tới như lần trước.

““Hương vị ngon” có rất nhiều cổ đông, không phải chỉ có một mình anh là ông chủ.” Anh chia cổ phần cho các đồng nghiệp, cho nên những đồng nghiệp kia đương nhiên cũng là chủ công ty.

“Nhưng mà anh vẫn có tiền, làm sao anh biết được người phụ nữ kia không phải vì tiền mà đến gần anh?”

“Thì ra trong mắt em, anh là người không có sức thu hút như vật, nếu không có tiền thì sẽ không có người nào yêu anh.” Lòng mày Tiêu Tát nhếch lên.

“Đương nhiên không phải, anh rất tuần tú, rất có sức quyến rũ, dù anh không có tiền em vẫn yêu anh!”

Vưu Tư Lệ vội vàng giải thích “Anh quên rồi sao? Trước kia lúc anh không có gì cả, em vẫn ở cùng anh, sinh cho anh một đứa con, còn những người phụ nữ khác không giống em, ai biết trong lòng họ đang tính toán gì?”

Bọn họ hẹn hò lúc học đại học, khi đó còn chưa lo lắng đến vấn đề thực tế, nhưng sau khi tốt nghiệp, gặp phải hoàn cảnh bức bách, cô ta thật sự không thể cùng anh trải qua cuộc sống khó khăn không có tiền, nên bỏ lại con gái, nghe lời cha, gả cho một thương nhân ở Hồng Kông.

Ngoài cửa phòng, hai người đồng nghiệp đi cùng Tiêu Tát đang dán lỗ tai lên ván cửa, nghe ngóng động tĩnh trong phòng, thấy hình như còn chưa xong câu chuyện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không biết người phụ nữ trong phòng ông chủ là ai, cũng không dám thúc giục ông chủ ra sân bay, suy nghĩ một chút, một người quyết định gọi điện vào hỏi anh có đặt lại chuyến tiếp theo không.

Nhận được điện thoại, Tiêu Tát không thể làm gì khác hơn là dặn họ đặt lại vé máy bay.

Thấy anh nghe điện thoại xong, lập tức Vưu Tư Lệ dùng cơ thể đứng ngăn trước cửa, uy hiếp nói “Nếu anh không đưa em về cùng, em sẽ không để cho anh ra khỏi cánh cửa này.”

Sự dây dưa của cô ta đã khiến mặt anh lộ rõ vẻ tức giận.

“Tư Lệ, giữa chúng ta đã kết thúc, không thể quay lại, cứ tiếp tục dây dưa đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.”

“Cho dù anh không dẫn em về thì em cũng sẽ tự mình về tìm Chân Chân.” Sắc mặt Vưu Tư Lệ biến đổi không ngừng, cuối cùng cắn môi, về mặt chực khóc “Đó là con gái em, em có quyền gặp con bé, anh dẫn em đi gặp đương nhiên là chuyện tốt, nếu anh không muốn thì em sẽ tự mình đi tìm con bé, em sẽ bù đắp cho con bé tình thương của người mẹ những năm qua.”

“Em...”

“Anh nói chúng ta không có khả năng, nể mặt Chân Chân, cũng coi như chúng ta là bạn bè đi, em không dám yêu cầu cao, chỉ hy vọng anh đừng từ chối em, để cho em nhìn mặt con gái.” Rốt cuộc cô ta bắt đầu nhượng bộ.

Tiêu Tát không kiên nhẫn vò loạn mái tóc ngắn, thay vì để cô ta một mình trở về tìm Chân Chân, anh tình nguyện để cô ta đi thăm Chân Chân dưới sự giám sát của anh. Vì vậy, suy nghĩ một lát, anh dặn đồng nghiệp đặt thêm một chiếc vé trở về Đài Loan.

Sau khi bọn họ cùng nhau về Đài Loan, Vưu Tư Lệ lập tức đòi gặp con gái, cho nên hôm qua bọn họ mới cùng nhau đi đến nhà trẻ đón Chân Chân.

Sau đó, Vưu Tư Lệ nói cha cô ta cũng muốn gặp cháu ngoại, vì vậy họ lại dẫn Chân Chân đến nhà họ Vưu gặp ông ngoại. Ngồi chơi ở đó rất lâu, mãi đến khuya họ mới trở về.

Vì vậy, mới sáng sớm anh đã vội vã tới gặp Triệu Phù, kể lại rõ ràng mọi chuyện cho cô.

Sau khi nghe anh nói xong mọi chuyện, trầm mặc một lát, Triệu Phù mới nói.

“Vậy chuyện ước định của chúng ta còn tiếp tục không?”

“Đương nhiên là tiếp tục rồi, anh sẽ không hủy bỏ đâu.” Tiêu Tát không chút do dự trả lời.

Lại trầm ngâm một lúc, cô nhìn anh thăm dò hỏi “Cô ta là mẹ Chân Chân, anh không tính toán nói lại tình xưa với cô ta à?”

“Anh và cô ta đã không thể quay lại rồi.” Anh nói chắc chắn như đinh đóng cột, tình cảm của anh và cô ta đã kết thúc hoàn toàn ngay từ lúc cô ta bỏ lại con gái đi rồi.

“Bởi vì chúng ta đang có ước định à?” Triệu Phù hỏi lại.

“Không phải, dù anh không gặp em thì anh cũng không thể tiếp nhận Tư Lệ lần nữa, hôm nay anh và cô ta còn quan hệ thì chỉ là cha mẹ của Chân Chân, còn những cái khác đã không còn.”

Nói xong, anh theo bản năng muốn cầm tay cô, tỏ rõ nỗi lòng, nhưng anh vừa chạm vào tay cô, lập tức bị cô dùng một lực mạnh vặn cánh tay ra đằng sau.

“Ôi—” Anh đau đến nhú máu, “Triệu Phù, em làm gì vậy? Mau buông tay ra!”

Cô sửng sốt một chút, sau khi ý thức được mình làm gì thì lập tức buông anh ra.

Anh xoa xoa cánh tay, vẻ mặt không hiểu hành vi bạo lực vừa rồi của cô.

“Em... Em không thích đàn ông chạm vào, nếu không hỏi trước, em sẽ phản kích theo bản năng.” Cô chần chừ một lúc, giải thích cho hành động vừa rồi của mình.

“Cho dù là nắm tay cũng không được?” Anh không đoán được cô ghét người khác phai đụng chạm đến vậy.

“Nếu chỉ là nắm tay thì không sao, nhưng phải nói trước, nếu đột nhiên động vào em sẽ bị giật mình.” Nếu cô giật mình, cơ thể sẽ tự động công kích.

“Có thể nói nguyên nhân cho anh được không?” Anh tin tưởng chắc chắn cô đã gặp phải chuyện gì, mới có thể bài xích người khác đụng chạm. Tiêu Tát muốn biết rõ nguyên nhân gì khiến cô như vậy, lần trước hỏi cô không nói, lần này hi vọng cô có thể nói cho anh.

Triệu Phù không trả lời, nhất thời phòng khách trở nên trầm mặc.

Cho dù là người thân, cô cũng chưa từng nói đến chuyện kia, cũng đã cách nhiều năm rồi, cô không muốn nhắc lại.

“Em không muốn nói cũng không sao, anh không ép. Về sau khi nào em nguyện ý nói cho anh biết thì nói sau.” Tiêu Tát thông cảm nói.

Anh đoán đây là một chuyện rất khó mở miệng nên cô mới không chịu nói, chờ họ ổn định một chút, tình cảm cũng sâu hơn một chút, có lẽ cô sẽ nguyện ý nói với anh.

Triệu Phù nhìn anh, chần chờ đưa tay ra.

Tiêu Tát giật mình rồi mới hiểu ý cô, vội vàng vươn tay cẩn thận cầm tay cô, động tác dịu dàng như đang cầm trân bảo vô giá.

Lòng bàn tay anh thật dày, ôm trọn tay cô, ấm áp dọc theo lòng bàn tay đi về ngực, tim cô rung động nhẹ, có một loại tình cảm từ đáy lòng dâng lên, cô mê mang ngược mắt nhìn anh chăm chăm.

Tiêu Tát nở một nụ cười, không buông tay cô ra, vẫn nắm thật chặt.

“Như vậy sẽ không làm em thấy ghét chứ?” Anh hỏi.

Cô suy nghĩ một chút rồi nhẹ lắc đầu, bị anh nắm tay như vậy cũng không thấy chán ghét.

18. Chương 5-1

Editor: phuogot_93

Tối hôm đó, Triệu Phù đợi đến khuya mà Tiêu Tát vẫn chưa đến tìm cô.

Cô không nhận được mà nghĩ rằng, có phải mẹ Chân Chân quay về, anh ấy có ý muốn tái hợp với cô ta, giao hẹn của hai người sẽ không còn giá trị nữa.

Trong đầu cô vẫn hiện lên hình ảnh ba người bọn họ đứng chờ rồi cùng nhau đi vào thang máy, cảm giác như người một nhà.

Nói người một nhà cũng không sai, Tiêu Tát thật sự là cha còn người phụ nữ kia là mẹ ruột, không phải người một nhà thì là cái gì?

Còn cô? Cái gì cũng không phải, cô chỉ là bạn học cấp ba và giờ là hàng xóm của Tiêu Tát.

Triệu Phù càng nghĩ, lòng mày càng nhúu chặt, cô không thích cảm giác bị gạt bỏ ra ngoài.

Rõ ràng cô và Tiêu Tát đã giao hẹn sẽ hẹn hò một thời gian, nếu thích hợp thì kết hôn. Tại sao bây giờ đột nhiên mẹ của Chân Chân lại xuất hiện làm xáo trộn kế hoạch của cô?

Cô đã dự định nếu được thì tháng sau sẽ dẫn Tiêu Tát về nhà cho mẹ gặp mặt, nếu mẹ hài lòng thì sẽ kết hôn với anh.

Cô nằm trên giường cả đêm, bốn giờ sáng vẫn chưa ngủ được, định ngồi thiền nhưng không tĩnh tâm được, đành phải luyện tập Judo.

Tập hơn hai tiếng, mồ hôi ướt đầm mới nghỉ.

Ăn bữa sáng đơn giản, hơn bảy giờ, chuông cửa vang lên, cô đi ra mở cửa.

Bên ngoài cửa chính là Tiêu Tát, anh đi vào trong nhà, vội vàng giải thích nguyên nhân hôm qua mình không đến.

“Hôm qua anh về muộn quá, cho nên không sang tìm em, em không giận đấy chứ?”

“Em nhìn giống như người dễ dàng tức giận vậy sao?” Triệu Phù cau mày, anh thường hỏi cô những lời này, chẳng lẽ trong lòng anh, cô là một người rất hay nổi giận?

“Anh sợ tối hôm qua không sang, em không vui.” Anh cười cười giải thích.

“Sáng sớm như vậy anh tìm em có chuyện gì?” Giọng cô so với thường ngày lạnh lùng và nghiêm túc hơn.

“Anh muốn nói rõ với em về chuyện mẹ Chân Chân đến, tránh làm em hiểu lầm.”

“Ngồi đi.” Cô để anh ngồi trong phòng khách, chuẩn bị nghe xem anh định nói thế nào.

“Hôm qua lúc anh chuẩn bị về Đài Loan, đột nhiên mẹ Chân Chân đến khách sạn tìm anh. Sau khi cô ta bỏ lại Chân Chân, anh không hề gặp lại cô ta. Cô ta vừa đến đã khóc lóc cầu xin anh tha thứ, bắt buộc anh phải trấn an cô ta trước.”

Mặc dù anh đã biết Vưu Tư Lệ gả cho một thương nhân Hồng Kông, nhưng đến Hồng Kông nhiều lần như vậy anh cũng chưa bao giờ anh gặp cô ta. Vì vậy, hôm qua cô ta tìm anh làm anh rất bất ngờ.

Mà cô ta nhìn thấy anh, đầu tiên là khóc lóc sấm hối trước kia không nên ra đi một mình, bỏ lại con gái, năn nỉ anh tha thứ.

Ban đầu quả thật anh có oán giận với hành động của cô ta nhưng đã nhiều năm trôi qua, những oán giận đó đã sớm biến mất theo thời gian.

“Chuyện đã qua rồi thì thôi.” Anh nói với Vưu Tư Lệ.

Nghe anh nói vậy, lập tức cô ta dừng khóc, lao vào ngực anh, giống như người yêu nhiều năm xa cách, nhiệt tình ôm lấy anh.

“Cám ơn anh không trách em, những năm gần đây dù không ở cạnh hai người nhưng em thật sự rất nhớ hai người. Ban đầu, sau khi sinh con, chúng ta thường vì chuyện chăm sóc đứa bé mà nảy sinh cãi nhau, cho nên em bỏ lại con, rồi bỏ anh chỉ vì không muốn tiếp tục cãi nhau.”

Về mặt cô ta tình cảm nồng nàn nói tiếp “Những năm gần đây, em vẫn muốn về gặp anh và Chân Chân nhưng em sợ anh không chịu tha thứ cho em, cho nên mới do dự không dám trở về. Nhưng lần này em lấy hết dũng khí, dù anh có đánh em mắng em, nhất định em phải đến gặp anh.”

Anh kéo dần khoảng cách với cô ta, gương mặt tuần tú không có vẻ vui mừng khi xa cách lâu ngày mới gặp lại, ngược lại khách khí nói “Chuyện trước kia không nên nhắc lại, anh nghe nói em đã kết hôn, mặc dù hơi muộn nhưng vẫn chúc mừng em, anh phải lên máy bay về Đài Loan, em保重 nhé.”

“Tiêu Tát, ba tháng trước em đã ly hôn, em rất muốn gặp con gái, anh dẫn em trở về gặp con được không?” Cô ta kéo anh, không chịu để anh rời đi.

“Lúc trước em không cần con, cần gì phải trở về gặp nó? Dù bây giờ em trở về, con bé cũng không biết em.” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

“Em biết em sai rồi, em chỉ muốn bù đắp cho con gái, chẳng lẽ đến cả cơ hội làm việc này anh cũng không cho em? Nói thế nào thì đây cũng là con gái em mang thai mười tháng mới sinh ra, anh không thể tước đoạt quyền lợi làm mẹ của em.” Cô ta bất bình nói.

“Không phải anh tước đoạt quyền làm mẹ của em, ban đầu chính là em không cần con.” Sắc mặt Tiêu Tát khó coi.

“Em hối hận rồi, Tiêu Tát, em muốn đi về cùng anh, anh dẫn em trở về, em hứa sau này sẽ không bao giờ bỏ lại con gái.” Cô ta nhỏ giọng năn nỉ.

“Em không cần hối hận, giờ Chân Chân sống rất tốt, không có em, con bé vẫn khỏe mạnh lớn lên, đột nhiên em xuất hiện sẽ làm đảo lộn cuộc sống của con bé.” Anh lạnh lùng cự tuyệt.

Tình cảm của anh dành cho cô ta đã hết từ lúc cô ta rời đi.

Bây giờ anh vất vả lắm mới có thể tiến triển với Triệu Phù, anh không hi vọng cô ta chen vào, phá hư quan hệ của anh và Triệu Phù.

Giờ phút này, trong lòng anh chỉ có chỗ của Triệu Phù, không có cô ta.

“Tiêu Tát, em biết rõ em sai rồi, anh không cần nể tâm với em như vậy!” Vưu Tư Lệ đột nhiên mất không chế nhạo qua, đôi tay ôm chặt lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh khóc lóc kể lể “Cho đến giờ trong lòng em cũng chỉ có mình anh, dù đã gả cho người khác cũng vậy, anh biết vì sao em ly hôn không? Là vì em quá nhớ anh và Chân Chân, chồng em không chịu nổi mới ly dị, xin anh cho em thêm một cơ hội, thật ra em vẫn rất yêu anh!”

“Nhưng anh đã không còn tình cảm với em.” Tiêu Tát thờ ơ nói với cô ta, anh thử đẩy nhưng cô ta giống như bạch tuộc tám chân, dính thật chặt trên người anh “Em buông tay ra, anh không kịp lên máy bay rồi.”

“Anh không đồng ý em sẽ không buông tay! Em biết chắc chắn trong lòng anh vẫn còn oán trách em nên mới nói chuyện tuyệt tình như vậy, anh hãy tin tưởng em, về sau em sẽ không bao giờ rời bỏ anh và Chân Chân nữa, chúng ta sẽ là người một nhà mãi không xa rời.”

“Tư Lệ, anh không thể tái hợp với em nữa.” Anh thẳng thắn nói với cô ta “Anh đã có đối tượng hẹn hò rồi.”

“Cô ta là ai?” Vụ Tư Lệ chất vấn.

“Em không cần biết, mau buông tay, anh không muốn làm em bị thương.”

Đồng nghiệp cùng anh đi công tác Hồng Kông, gõ nhẹ cửa phòng nhắc nhở anh, nếu không đi thì sẽ lỡ chuyến bay, Tiêu Tát có chút sốt ruột.

“Em không buông, trừ khi anh dẫn em cùng nhau về nhìn con gái.” Sắc mặt cô ta dữ tợn, mặt dày mày dạn không buông tay, rồi trong chớp mắt lại đổi thành vẻ mặt đau khổ “Người phụ nữ kia sẽ không thật lòng đối xử tốt với Chân Chân, chắc chắn cô ta chỉ mơ ước tài sản của anh, cho nên mới tiếp cận anh... Anh ngàn vạn lần không được để cô ta lừa!”

“Cô ấy là người như nào anh biết rõ hơn em.” Anh hỏi ngược lại “Huống chi, anh có tài sản gì để người ta mơ ước chứ?”

“Không phải anh là ông chủ của “Hương vị ngon” sao? Giá trị con người anh ít nhất cũng phải vài tỉ.” Chuyện này là trong lúc vô tình cô ta nghe được từ một người bạn tham gia vào chi nhánh của “Hương vị ngon” nhắc đến.

Nghe được chuyện này, cô ta sốc cực kỳ, mấy năm không gặp, vậy mà Tiêu Tát đã từ một thanh niên nghèo không đáng giá một đồng trở thành một ông chủ lớn.

Sau khi kết hôn cô ta vẫn ở tại Hồng Kông, căn bản không biết chuyện anh một tay sáng lập “Hương vị ngon” – chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh kiểu Trung, nếu sớm biết chuyện này, cô ta đã đi tìm anh sớm hơn rồi.

Tiêu Tát thừa dịp cô ta nói chuyện, rút cuộc đẩy cô ta ra, anh lui về sau hai bước để phòng cô ta lại nhào tới như lần trước.

““Hương vị ngon” có rất nhiều cổ đông, không phải chỉ có một mình anh là ông chủ.” Anh chia cổ phần cho các đồng nghiệp, cho nên những đồng nghiệp kia đương nhiên cũng là chủ công ty.

“Nhưng mà anh vẫn có tiền, làm sao anh biết được người phụ nữ kia không phải vì tiền mà đến gần anh?”

“Thì ra trong mắt em, anh là người không có sức thu hút như vật, nếu không có tiền thì sẽ không có người nào yêu anh.” Lòng mày Tiêu Tát nhếch lên.

“Đương nhiên không phải, anh rất tuần tú, rất có sức quyến rũ, dù anh không có tiền em vẫn yêu anh!”

Vụ Tư Lệ vội vàng giải thích “Anh quên rồi sao? Trước kia lúc anh không có gì cả, em vẫn ở cùng anh, sinh cho anh một đứa con, còn những người phụ nữ khác không giống em, ai biết trong lòng họ đang tính toán gì?”

Bọn họ hẹn hò lúc học đại học, khi đó còn chưa lo lắng đến vấn đề thực tế, nhưng sau khi tốt nghiệp, gặp phải hoàn cảnh bức bách, cô ta thật sự không thể cùng anh trải qua cuộc sống khó khăn không có tiền, nên bỏ lại con gái, nghe lời cha, gả cho một thương nhân ở Hồng Kông.

Ngoài cửa phòng, hai người đồng nghiệp đi cùng Tiêu Tát đang dán lỗ tai lên ván cửa, nghe ngóng động tĩnh trong phòng, thấy hình như còn chưa xong câu chuyện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không biết người phụ nữ trong phòng ông chủ là ai, cũng không dám thúc giục ông chủ ra sân bay, suy nghĩ một chút, một người quyết định gọi điện vào hỏi anh có đặt lại chuyến tiếp theo không.

Nhận được điện thoại, Tiêu Tát không thể làm gì khác hơn là dặn họ đặt lại vé máy bay.

Thấy anh nghe điện thoại xong, lập tức Vụ Tư Lệ dùng cơ thể đứng ngăn trước cửa, uy hiếp nói “Nếu anh không đưa em về cùng, em sẽ không để cho anh ra khỏi cánh cửa này.”

Sự dấy dưng của cô ta đã khiến mặt anh lộ rõ vẻ tức giận.

“Tư Lệ, giữa chúng ta đã kết thúc, không thể quay lại, cứ tiếp tục dấy dưng đi chẳng nữa thì anh cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.”

“Cho dù anh không dẫn em về thì em cũng sẽ tự mình về tìm Chân Chân.” Sắc mặt Vương Tư Lệ biến đổi không ngừng, cuối cùng cắn môi, vẻ mặt chực khóc “Đó là con gái em, em có quyền gặp con bé, anh dẫn em đi gặp đương nhiên là chuyện tốt, nếu anh không muốn thì em sẽ tự mình đi tìm con bé, em sẽ bù đắp cho con bé tình thương của người mẹ những năm qua.”

“Em...”

“Anh nói chúng ta không có khả năng, nể mặt Chân Chân, cũng coi như chúng ta là bạn bè đi, em không dám yêu cầu cao, chỉ hy vọng anh đừng từ chối em, để cho em nhìn mặt con gái.” Rốt cuộc cô ta bắt đầu nhượng bộ.

Tiêu Tát không kiên nhẫn vò loạn mái tóc ngắn, thay vì để cô ta một mình trở về tìm Chân Chân, anh tình nguyện để cô ta đi thăm Chân Chân dưới sự giám sát của anh. Vì vậy, suy nghĩ một lát, anh dặn đồng nghiệp đặt thêm một chiếc vé trở về Đài Loan.

Sau khi bọn họ cùng nhau về Đài Loan, Vương Tư Lệ lập tức đòi gặp con gái, cho nên hôm qua bọn họ mới cùng nhau đi đến nhà trẻ đón Chân Chân.

Sau đó, Vương Tư Lệ nói cha cô ta cũng muốn gặp cháu ngoại, vì vậy họ lại dẫn Chân Chân đến nhà họ Vương gặp ông ngoại. Ngồi chơi ở đó rất lâu, mãi đến khuya họ mới trở về.

Vì vậy, mới sáng sớm anh đã vội vã tới gặp Triệu Phù, kể lại rõ ràng mọi chuyện cho cô.

Sau khi nghe anh nói xong mọi chuyện, trầm mặc một lát, Triệu Phù mới nói.

“Vậy chuyện ước định của chúng ta còn tiếp tục không?”

“Đương nhiên là tiếp tục rồi, anh sẽ không hủy bỏ đâu.” Tiêu Tát không chút do dự trả lời.

Lại trầm ngâm một lúc, cô nhìn anh thăm dò hỏi “Cô ta là mẹ Chân Chân, anh không tính toán nối lại tình xưa với cô ta à?”

“Anh và cô ta đã không thể quay lại rồi.” Anh nói chắc chắn như đinh đóng cột, tình cảm của anh và cô ta đã kết thúc hoàn toàn ngay từ lúc cô ta bỏ lại con gái đi rồi.

“Bởi vì chúng ta đang có ước định à?” Triệu Phù hỏi lại.

“Không phải, dù anh không gặp em thì anh cũng không thể tiếp nhận Tư Lệ lần nữa, hôm nay anh và cô ta còn quan hệ thì chỉ là cha mẹ của Chân Chân, còn những cái khác đã không còn.”

Nói xong, anh theo bản năng muốn cầm tay cô, tỏ rõ nỗi lòng, nhưng anh vừa chạm vào tay cô, lập tức bị cô dùng một lực mạnh vặn cánh tay ra đằng sau.

“Ôi—” Anh đau đến nhú máu, “Triệu Phù, em làm gì vậy? Mau buông tay ra!”

Cô sưng sốt một chút, sau khi ý thức được mình làm gì thì lập tức buông anh ra.

Anh xoa xoa cánh tay, vẻ mặt không hiểu hành vi bạo lực vừa rồi của cô.

“Em... Em không thích đàn ông chạm vào, nếu không hỏi trước, em sẽ phản kích theo bản năng.” Cô chân chừ một lúc, giải thích cho hành động vừa rồi của mình.

“Cho dù là nắm tay cũng không được?” Anh không đoán được cô ghét người khác phải đụng chạm đến vậy.

“Nếu chỉ là nắm tay thì không sao, nhưng phải nói trước, nếu đột nhiên động vào em sẽ bị giật mình.” Nếu cô giật mình, cơ thể sẽ tự động công kích.

“Có thể nói nguyên nhân cho anh được không?” Anh tin tưởng chắc chắn cô đã gặp phải chuyện gì, mới có thể bài xích người khác đụng chạm. Tiêu Tát muốn biết rõ nguyên nhân gì khiến cô như vậy, lần trước hỏi cô không nói, lần này hi vọng cô có thể nói cho anh.

Triệu Phù không trả lời, nhất thời phòng khách trở nên trầm mặc.

Cho dù là người thân, cô cũng chưa từng nói đến chuyện kia, cũng đã cách nhiều năm rồi, cô không muốn nhắc lại.

“Em không muốn nói cũng không sao, anh không ép. Về sau khi nào em nguyện ý nói cho anh biết thì nói sau.” Tiêu Tát thông cảm nói.

Anh đoán đây là một chuyện rất khó mở miệng nên cô mới không chịu nói, chờ họ ổn định một chút, tình cảm cũng sâu hơn một chút, có lẽ cô sẽ nguyện ý nói với anh.

Triệu Phù nhìn anh, chần chờ đưa tay ra.

Tiêu Tát giật mình rồi mới hiểu ý cô, vội vàng vươn tay cẩn thận cầm tay cô, động tác dịu dàng như đang cầm trân bảo vô giá.

Lòng bàn tay anh thật dày, ôm trọn tay cô, ấm áp dọc theo lòng bàn tay đi về ngực, tim cô rung động nhẹ, có một loại tình cảm từ đáy lòng dâng lên, cô mê mang ngước mắt nhìn anh chằm chằm.

Tiêu Tát nở một nụ cười, không buông tay cô ra, vẫn nắm thật chặt.

“Như vậy sẽ không làm em thấy ghét chứ?” Anh hỏi.

Cô suy nghĩ một chút rồi nhẹ lắc đầu, bị anh nắm tay như vậy cũng không thấy chán ghét.

19. Chương 10: Chương 5.2

Editor: phuogot_93

Thấy cô lắc đầu, trong lòng anh vui mừng, không kìm chế được thổ lộ tâm ý mười năm trước với cô.

“Em biết không? Thật ra lúc học cấp ba anh đã thích em.”

“Em không biết.” Cô có chút ngoài ý muốn, bởi vì cô không thích người khác phái đụng chạm nên thường cố ý giữ khoảng cách với họ, cũng không chú ý gì đến bạn nam học cùng lớp.

“Anh đã từng muốn tỏ tình với em hai lần, lần đầu tiên là năm lớp 11, đúng lúc vừa mở miệng, đột nhiên có một quả bóng chày bay vào đầu anh, hại anh hôn mê bất tỉnh, thật xấu hổ.” Tiêu Tát cười khẽ giễu một tiếng.

Cô thoáng nhớ lại, rốt cuộc nhớ ra chuyện lần đó.

“Thì ra lúc đó anh chặn em lại là muốn tỏ tình?” Lúc ấy cô một chút cũng không nhận ra tâm tư của anh, không nhận được tò mò hỏi tiếp “Vậy lần thứ hai là lúc nào, sao em không nhớ rõ chuyện này?”

“Lần thứ hai là trước lễ tốt nghiệp mấy ngày, anh chặn em nhưng em không cho anh cơ hội mở miệng đã bảo anh tránh ra đừng cản đường, làm cho anh chịu tổn thương sâu sắc.”

Cô cố gắng suy nghĩ một chút, hình như có chuyện này thật, cô mở miệng giải thích rõ tình huống lúc đó.

“Ngày đó cha em qua đời, em vội vã chạy đến bệnh viện muốn nhìn mặt ông ấy lần cuối, anh lại chặn đường nên em mới nói như vậy.”

Sau mười năm nghe cô nói nguyên nhân thật sự, Tiêu Tát sững sờ, có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Anh không biết ngày đó cha em qua đời, anh nghĩ là em không để ý anh nên mới nói như vậy.” Anh thật đúng là biết chọn ngày, chọn đúng hôm cha cô qua đời để tỏ tình, khó trách thái độ của cô lại như vậy.

Nếu có thể biết trước chuyện này, anh cũng sẽ không chọn hôm đó để tỏ tình.

Xem ra anh và cô mười năm trước là không có duyên, duyên phận của họ bây giờ mới đến.

“Ngày đó em nói với anh như vậy, chắc là anh hận em lắm?” Triệu Phù tò mò hỏi.

“Cũng không đến nỗi hận nhưng có buồn một chút, sau đó nhìn ảnh em trong sổ kỷ niệm tốt nghiệp mắng mấy câu, còn vẽ linh tinh lên ảnh em thôi.”

“Cũng may chuyện đấy không trở thành bóng ma tâm lý với anh.” Nghe lời của anh, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nở một nụ cười hiếm hoi.

“Anh không yếu ớt như vậy, chuyện nhỏ như thế mà tạo thành bóng ma.” Anh không nhịn được nhìn chăm chăm nụ cười mê người bên môi cô.

Chỉ là về sau học đại học, những người bạn gái anh hẹn hò đều cố ý chọn những người không giống như cô.

Có lẽ tình yêu đơn phương này khiến anh bỏ ra quá nhiều tâm ý, lúc học đại học, hẹn hò bạn gái đều không quá coi trọng, thường chỉ được mấy tháng là chia tay.

Vưu Tư Lệ là bạn gái anh hẹn hò vào năm bốn, quen nhau mấy tháng, lúc sắp tốt nghiệp thì cô ta nói cho anh cô ta mang thai.

Anh vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu đã làm cha, khi đó Vưu Tư Lệ ở nhà trông con, anh vừa tốt nghiệp nên tiền lương cũng không cao, muốn nuôi ba người thì phải cố gắng nhiều, cô ta vì chuyện này mà khó chịu, thường xuyên vì chuyện tiền bạc mà gây gổ với anh.

Mà anh thì bận mình việc cô không chăm sóc con, thường xuyên ra ngoài chơi.

Vì vậy mới có hơn ba tháng mà gần như ngày nào họ cũng cãi nhau.

Vốn dĩ hai người tính toán có một ít tiền để dành sẽ kết hôn, nhưng Vưu Tư Lệ không đợi được đến ngày đó đã tự mình rời đi, như vậy, ngày tháng ồn ào cãi vã cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi cô ta đi, anh bắt đầu mở quán ăn vặt ven đường, mặc dù vừa buôn bán vừa chăm sóc con gái rất vất vả nhưng không cần đối mặt với Vưu Tư Lệ, anh cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Buôn bán ở quán nhỏ ven đường ngày càng tốt, anh thuê cửa hàng, kinh doanh theo kiểu cửa hàng ăn nhanh, chẳng mấy chốc đã mở thêm được một cửa hàng mới, cho đến tận quy mô như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tát không nhịn được mở miệng hỏi “Triệu Phù này, em thành thực nói cho anh biết, lúc học cấp ba em không có cảm giác gì với anh à?”

Lúc học cấp ba anh là đội trưởng đội bóng rổ, là một nhân vật quan trọng trong trường, không ít nữ sinh si mê anh.

“Không có.” Anh muốn cô thành thật, vậy cô cũng thành thật trả lời.

“Một chút cảm giác cũng không có?” Anh hí hóp mắt hỏi tới.

“Lần anh bị quả bóng chày bay vào đầu, em có một chút cảm giác.” Cô suy nghĩ rồi nói lại.

“Cảm giác gì?” Nghe cô nói có cảm giác, anh mở cờ trong bụng hỏi.

“Cảm thấy rất buồn cười.”

“Anh bị quả bóng bay vào đầu, vậy mà em lại thấy buồn cười? Thật không có lương tâm!” Anh tức giận chỉ trích cô.

Cô không nhịn được tươi cười.

Anh nhìn chăm chú nụ cười khó gập của cô, yên lặng cất giấu trong đáy lòng.

“Em có biết các bạn học nam ở trường cấp ba chỉ vì nụ cười của em mà đánh cược thua rất nhiều tiền không?” Nhìn cô cười mê người làm anh nhớ lại chuyện cũ.

“Tại sao lại thua nhiều tiền?” Cô không hiểu, hỏi.

“Bởi vì họ đánh cược có thể làm em cười, đáng tiếc, không ai thành công cả, em có nhớ có một người bạn mặc quần tam giác bên ngoài, giả trang thành siêu nhân lúc ẩn lúc hiện trước mặt em không?”

“Có.” Cô nhớ tới lúc học cấp ba đúng là có xảy ra chuyện này.

“Còn có một người mỗi lần tan học đều chạy sang lớp chúng ta biểu diễn ảo thuật...” Anh nói lải nhải về những chuyện thời học cấp ba, các bạn học nam vì muốn theo đuổi cô đã làm những chuyện ngu xuẩn gì.

Sau mười năm nhớ lại những chuyện cũ hồi còn trẻ, ánh mắt cô trong trẻo cũng có ý cười.

Anh nói gần một giờ, tay vẫn nắm chặt tay cô, cô giống như đã quen với lòng bàn tay ấm áp của anh, không có cảm giác chán ghét chút nào.

Hôm qua sau khi gặp Vưu Tư Lệ, trong lòng cô như có cái gai đâm vào, trong lúc vô tình đã bị nhổ đi, trong lòng không còn thấy không thoải mái nữa.

Có lẽ chị ba gieo quẻ hồng loan tinh động chính là ám chỉ anh rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy nếu kết hôn với anh cũng không hẳn là chuyện xấu.

Tan làm trở về nhà, nhìn thấy trong phòng khách có hai vali hành lý, Tiêu Tát hơi nhú mào, ngẩng đầu chỉ thấy một mình con gái ngồi trên ghế salon vẽ tranh, không thấy bóng dáng Vưu Tư Lệ trong nhà.

“Chân Chân, mẹ đâu?”

“Mama đang tắm.” Chân Chân ngẩng đầu từ quyển vở vẽ mà Triệu Phù cho cô bé, vẻ mặt khát vọng hỏi “Papa, con có thể sang nhà dì không?”

Mặc dù đã có mama nhưng cô bé không thích mama này tí nào, mama rất hung dữ với cô, chỉ có dì đối với cô thật tốt, chưa bao giờ mắng cô cả.

“Được, cha dẫn con đi.” Tiêu Tát dắt tay con gái, đưa cô bé sang nhà Triệu Phù.

Triệu Phù mở cửa, hai cha con nhà này không hẹn mà cùng nở nụ cười, giọng nói non mềm của Chân Chân khẽ gọi.

“Dì ơi.”

“Triệu Phù, Chân Chân nói muốn sang nhà em, em có thể giúp anh trông con bé một lát? Anh có chuyện muốn nói rõ ràng với mẹ Chân Chân.” Giọng Tiêu Tát khá nhỏ, trong giọng nói không che giấu tâm tình vui vẻ khi thấy cô.

“Được, Chân Chân vào đi.” Triệu Phù dắt tay cô bé vào nhà.

“Papa, hẹn gặp lại.” Chân Chân tươi cười, vẫy tay chào.

Nhìn Triệu Phù đóng cửa lại, Tiêu Tát hận không thể cùng ở lại đó, nhưng trước hết anh phải giải quyết xong chuyện của Vưu Tư Lệ, không thể làm gì khác hơn là trở về nhà mình.

Anh vừa về đã thấy Vưu Tư Lệ tắm xong, mặt một bộ váy đỏ, lộ ra vóc người yếu điệu khiêu gợi, trang điểm tỉ mỉ.

“Anh về rồi.” Nhìn thấy Tiêu Tát, trên mặt cô ta lập tức tươi cười “Chúng ta dẫn Chân Chân ra ngoài ăn cơm đi.”

“Chân Chân đang ở nhà hàng xóm, anh có chuyện phải nói với em.”

“Anh muốn nói chuyện gì?” Cô ta đi tới, ôm bả vai anh, hơi cọ vào thân thể anh.

Anh chán ghét đẩy cô ta ra, kéo giãn khoảng cách với cô ta.

“Anh hỏi em, những hành lý này là sao?” Anh chỉ vào hai vali to đùng trên mặt đất.

“Em muốn chăm sóc Chân Chân, cho nên quyết định đến đây ở cùng, thuận tiện chăm sóc cho con bé.” Trên mặt cô ta vẫn tươi cười, trả lời.

“Nếu muốn gặp Chân Chân có thể sang đây gặp, không cần ở lại đây.” Anh quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng em muốn đón con bé tan học, đi đi lại lại rất phiền phức.”

“Nếu em ngại phiền cũng không cần đón con bé tan học, anh có thể nhờ Triệu Phù đi đón nó.”

“Triệu Phù kia có phải người anh đang hẹn hò?” Nghe anh nhắc tên người phụ nữ khác, Vưu Tư Lệ xụ mặt.

“Chuyện này không liên quan đến em.”

“Được, chuyện riêng của anh em mặc kệ, nhưng con gái thì em cũng có phần, anh không thể ngăn cản em chăm sóc Chân Chân.” Giọng nói của anh lạnh lùng khiến cô ta âm thầm nghĩ rằng.

“Anh không ngăn cản em chăm sóc Chân Chân, lúc nào em cũng có thể đến thăm con bé.” Tiêu Tát chịu đựng tâm tình chán ghét đối phó với cô ta.

“Nhưng mỗi ngày đi qua đi lại rất phiền, nếu không em mang Chân Chân về nhà, dù sao hôm trước chúng ta dẫn con về cho cha em gặp mặt, cha em cũng rất thích Chân Chân, chắc chắn sẽ đồng ý để em mang Chân Chân về.”

Cô ta đã nghĩ xong cách ứng phó với anh, nếu anh không để cho cô ta ở lại, cô ta sẽ mang con gái đi để cho anh phải thỏa hiệp.

“Cô không có quyền mang Chân Chân đi.” Nghe cô ta muốn mang con gái đi, Tiêu Tát nổi giận.

“Em là mẹ con bé, sao lại không có quyền.” Vưu Tư Lệ lập tức phản bác.

“Năm, sáu năm qua cô có trách nhiệm làm mẹ một ngày nào chưa?” Anh lớn tiếng chất vấn.

“Cho nên bây giờ em muốn đền bù lại. Tiêu Tát, em biết rõ anh bận không có thời gian chăm Chân Chân, con bé còn nhỏ, cần cha mẹ chăm sóc, nếu anh không thể đồng ý em mang con bé đi, vậy hãy để em ở lại đây chăm sóc con bé, dù sao trong nhà cũng có phòng trống, em ở lại phòng khách, cùng lắm thì trả tiền thuê nhà cho anh là được.”

Thấy anh không đáp lại, cô ta lại uy hiếp.

“Tóm lại, nhất định em phải chăm sóc Chân Chân, anh không để em mang con bé đi thì phải để em ở lại, anh chỉ có thể chọn một trong hai.” Vì con gái, cô ta tin tưởng cuối cùng anh cũng sẽ thỏa hiệp.

Tiêu Tát không hi vọng tranh đoạt con gái với cô ta, sẽ làm Chân Chân lo lắng, suy nghĩ một lúc, anh chọn lựa một phương pháp hài hòa nhất.

“Cô có thể ở lại một thời gian, nhưng chỉ cần Chân Chân không quen với cuộc sống như vậy, tôi chỉ có thể mời cô rời đi.”

“Con bé là con gái em, sao lại không quen được?” Vưu Tư Lệ xem thường nói.

“Cô đối xử có tốt với con hay không, trong lòng đứa nhỏ đều biết.” Anh tiếp tục cảnh cáo “Nếu cô thật sự muốn tranh quyền nuôi dưỡng với tôi, tôi tin tưởng pháp luật sẽ không đứng về phía cô đâu.”

“Con bé là do em sinh, em không tốt với nó thì ai tốt với nó?” Cô ta nhướn mày hừ lạnh.

“Tốt nhất là như vậy.” Năm đó sau khi sinh con, cô ta căn bản không hề quan tâm đứa nhỏ, thường bỏ lại Chân Chân một mình ra ngoài chơi, không để cho con bé đói bụng khóc to thì cũng để cái tã đã bẩn nhưng cũng không thay, cái mông nhỏ vì vậy mà thường xuyên nổi mẩn. Vì vậy anh cũng không dám mong đợi gì nhiều với cô ta.

“Anh đón Chân Chân về đi, em muốn dẫn con đi ăn cơm.” Thấy anh nói xong xoay người định đi ra, Vưu Tư Lệ gọi anh lại.

“Không cần, Triệu Phù sẽ cho con bé ăn.”

“Tiêu Tát, anh không cần quá đáng như vậy, con gái của em tại sao lại để nó ở nhà người ta? Anh không đi thì em tự đi.” Cô ta dậm chân.

“Tôi dẫn Chân Chân về là được chứ gì?” Không muốn cô ta đi quấy rầy Triệu Phù, Tiêu Tát lạnh lùng mở miệng.

“Không phải là anh muốn gặp người phụ nữ kia sao? Em là tốt bụng muốn giúp đỡ anh, có Chân Chân ở đây, có nhiều việc không dễ làm thôi.” Trên mặt cô ta nở nụ cười chế nhạo nói.

Chẳng thèm để ý cô ta, Tiêu Tát đi thẳng ra ngoài.

20. Chương 5-2

Editor: phuogot_93

Thấy cô lắc đầu, trong lòng anh vui mừng, không kìm chế được thổ lộ tâm ý mười năm trước với cô.

“Em biết không? Thật ra lúc học cấp ba anh đã thích em.”

“Em không biết.” Cô có chút ngoài ý muốn, bởi vì cô không thích người khác phái đụng chạm nên thường cố ý giữ khoảng cách với họ, cũng không chú ý gì đến bạn nam học cùng lớp.

“Anh đã từng muốn tỏ tình với em hai lần, lần đầu tiên là năm lớp 11, đúng lúc vừa mở miệng, đột nhiên có một quả bóng chày bay vào đầu anh, hại anh hôn mê bất tỉnh, thật xấu hổ.” Tiêu Tát cười chế giễu một tiếng.

Cô thoáng nhớ lại, rốt cuộc nhớ ra chuyện lần đó.

“Thì ra lúc đó anh chặn em lại là muốn tỏ tình?” Lúc ấy cô một chút cũng không nhận ra tâm tư của anh, không nhận được tò mò hỏi tiếp “Vậy lần thứ hai là lúc nào, sao em không nhớ rõ chuyện này?”

“Lần thứ hai là trước lễ tốt nghiệp mấy ngày, anh chặn em nhưng em không cho anh cơ hội mở miệng đã bảo anh tránh ra đừng cản đường, làm cho anh chịu tổn thương sâu sắc.”

Cô cố gắng suy nghĩ một chút, hình như có chuyện này thật, cô mở miệng giải thích rõ tình huống lúc đó.

“Ngày đó cha em qua đời, em vội vã chạy đến bệnh viện muốn nhìn mặt ông ấy lần cuối, anh lại chặn đường nên em mới nói như vậy.”

Sau mười năm nghe cô nói nguyên nhân thật sự, Tiêu Tát sững sờ, có loại cảm giác dở khóc dở cười.

“Anh không biết ngày đó cha em qua đời, anh nghĩ là em không để ý anh nên mới nói như vậy.” Anh thật đúng là biết chọn ngày, chọn đúng hôm cha cô qua đời để tỏ tình, khó trách thái độ của cô lại như vậy.

Nếu có thể biết trước chuyện này, anh cũng sẽ không chọn hôm đó để tỏ tình.

Xem ra anh và cô mười năm trước là không có duyên, duyên phận của họ bây giờ mới đến.

“Ngày đó em nói với anh như vậy, chắc là anh hận em lắm?” Triệu Phù tò mò hỏi.

“Cũng không đến nỗi hận nhưng có buồn một chút, sau đó nhìn ảnh em trong sổ kỷ niệm tốt nghiệp mắng mấy câu, còn vẽ linh tinh lên ảnh em thôi.”

“Cũng may chuyện đấy không trở thành bóng ma tâm lý với anh.” Nghe lời của anh, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nở một nụ cười hiếm hoi.

“Anh không yếu ớt như vậy, chuyện nhỏ như thế mà tạo thành bóng ma.” Anh không nhận được nhìn chăm chăm nụ cười mê người bên môi cô.

Chỉ là về sau học đại học, những người bạn gái anh hẹn hò đều cố ý chọn những người không giống như cô.

Có lẽ tình yêu đơn phương này khiến anh bỏ ra quá nhiều tâm ý, lúc học đại học, hẹn hò bạn gái đều không quá coi trọng, thường chỉ được mấy tháng là chia tay.

Vưu Tư Lệ là bạn gái anh hẹn hò vào năm bốn, quen nhau mấy tháng, lúc sắp tốt nghiệp thì cô ta nói cho anh cô ta mang thai.

Anh vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu đã làm cha, khi đó Vưu Tư Lệ ở nhà trông con, anh vừa tốt nghiệp nên tiền lương cũng không cao, muốn nuôi ba người thì phải cố gắng nhiều, cô ta vì chuyện này mà khó chịu, thường xuyên vì chuyện tiền bạc mà gây gổ với anh.

Mà anh thì bận mình việc cô không chăm sóc con, thường xuyên ra ngoài chơi.

Vì vậy mới có hơn ba tháng mà gần như ngày nào họ cũng cãi nhau.

Vốn dĩ hai người tính toán có một ít tiền để dành sẽ kết hôn, nhưng Vưu Tư Lệ không đợi được đến ngày đó đã tự mình rời đi, như vậy, ngày tháng ồn ào cãi vã cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi cô ta đi, anh bắt đầu mở quán ăn vặt ven đường, mặc dù vừa buôn bán vừa chăm sóc con gái rất vất vả nhưng không cần đối mặt với Vưu Tư Lệ, anh cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Buôn bán ở quán nhỏ ven đường ngày càng tốt, anh thuê cửa hàng, kinh doanh theo kiểu cửa hàng ăn nhanh, chẳng mấy chốc đã mở thêm được một cửa hàng mới, cho đến tận quý mô như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tát không nhịn được mở miệng hỏi “Triệu Phù này, em thành thực nói cho anh biết, lúc học cấp ba em không có cảm giác gì với anh à?”

Lúc học cấp ba anh là đội trưởng đội bóng rổ, là một nhân vật quan trọng trong trường, không ít nữ sinh si mê anh.

“Không có.” Anh muốn cô thành thật, vậy cô cũng thành thật trả lời.

“Một chút cảm giác cũng không có?” Anh hí hóp mắt hỏi tới.

“Lần anh bị quả bóng chày bay vào đầu, em có một chút cảm giác.” Cô suy nghĩ rồi nói lại.

“Cảm giác gì?” Nghe cô nói có cảm giác, anh mở cờ trong bụng hỏi.

“Cảm thấy rất buồn cười.”

“Anh bị quả bóng bay vào đầu, vậy mà em lại thấy buồn cười? Thật không có lương tâm!” Anh tức giận chỉ trích cô.

Cô không nhịn được tươi cười.

Anh nhìn chăm chú nụ cười khó gặp của cô, yên lặng cất giấu trong đáy lòng.

“Em có biết các bạn học nam ở trường cấp ba chỉ vì nụ cười của em mà đánh cược thua rất nhiều tiền không?” Nhìn cô cười mê người làm anh nhớ lại chuyện cũ.

“Tại sao lại thua nhiều tiền?” Cô không hiểu, hỏi.

“Bởi vì họ đánh cược có thể làm em cười, đáng tiếc, không ai thành công cả, em có nhớ có một người bạn mặc quần tam giác bên ngoài, giả trang thành siêu nhân lúc ẩn lúc hiện trước mặt em không?”

“Có.” Cô nhớ tới lúc học cấp ba đúng là có xảy ra chuyện này.

“Còn có một người mỗi lần tan học đều chạy sang lớp chúng ta biểu diễn ảo thuật...” Anh nói lải nhải về những chuyện thời học cấp ba, các bạn học nam vì muốn theo đuổi cô đã làm những chuyện ngu xuẩn gì.

Sau mười năm nhớ lại những chuyện cũ hồi còn trẻ, ánh mắt cô trong trẻo cũng có ý cười.

Anh nói gần một giờ, tay vẫn nắm chặt tay cô, cô giống như đã quen với lòng bàn tay ấm áp của anh, không có cảm giác chán ghét chút nào.

Hôm qua sau khi gặp Vưu Tư Lệ, trong lòng cô như có cái gai đâm vào, trong lúc vô tình đã bị nhổ đi, trong lòng không còn thấy không thoải mái nữa.

Có lẽ chị ba gieo quả hồng loạn tinh động chính là ám chỉ anh rồi.

Đột nhiên cô cảm thấy nếu kết hôn với anh cũng không hẳn là chuyện xấu.

Tan làm trở về nhà, nhìn thấy trong phòng khách có hai vali hành lý, Tiêu Tát hơi nhú mào, ngẩng đầu chỉ thấy một mình con gái ngồi trên ghế salon vẽ tranh, không thấy bóng dáng Vưu Tư Lệ trong nhà.

“Chân Chân, mẹ đâu?”

“Mama đang tắm.” Chân Chân ngẩng đầu từ quyển vở vẽ mà Triệu Phù cho cô bé, vẻ mặt khát vọng hỏi “Papa, con có thể sang nhà dì không?”

Mặc dù đã có mama nhưng cô bé không thích mama này tí nào, mama rất hung dữ với cô, chỉ có dì đối với cô thật tốt, chưa bao giờ mắng cô cả.

“Được, cha dẫn con đi.” Tiêu Tát dắt tay con gái, đưa cô bé sang nhà Triệu Phù.

Triệu Phù mở cửa, hai cha con nhà này không hẹn mà cùng nở nụ cười, giọng nói non mềm của Chân Chân khẽ gọi.

“Dì ơi.”

“Triệu Phù, Chân Chân nói muốn sang nhà em, em có thể giúp anh trông con bé một lát? Anh có chuyện muốn nói rõ ràng với mẹ Chân Chân.” Giọng Tiêu Tát khá nhỏ, trong giọng nói không che giấu tâm tình vui vẻ khi thấy cô.

“Được, Chân Chân vào đi.” Triệu Phù dắt tay cô bé vào nhà.

“Papa, hẹn gặp lại.” Chân Chân tươi cười, vẫy tay chào.

Nhìn Triệu Phù đóng cửa lại, Tiêu Tát hận không thể cùng ở lại đó, nhưng trước hết anh phải giải quyết xong chuyện của Vụ Tư Lệ, không thể làm gì khác hơn là trở về nhà mình.

Anh vừa về đã thấy Vụ Tư Lệ tắm xong, mặt một bộ váy đỏ, lộ ra vóc người yếu điệu khiêu gợi, trang điểm tỉ mỉ.

“Anh về rồi.” Nhìn thấy Tiêu Tát, trên mặt cô ta lập tức tươi cười “Chúng ta dẫn Chân Chân ra ngoài ăn cơm đi.”

“Chân Chân đang ở nhà hàng xóm, anh có chuyện phải nói với em.”

“Anh muốn nói chuyện gì?” Cô ta đi tới, ôm bả vai anh, hơi cọ vào thân thể anh.

Anh chán ghét đẩy cô ta ra, kéo dài khoảng cách với cô ta.

“Anh hỏi em, những hành lý này là sao?” Anh chỉ vào hai vali to đùng trên mặt đất.

“Em muốn chăm sóc Chân Chân, cho nên quyết định đến đây ở cùng, thuận tiện chăm sóc cho con bé.” Trên mặt cô ta vẫn tươi cười, trả lời.

“Nếu muốn gặp Chân Chân có thể sang đây gặp, không cần ở lại đây.” Anh quả quyết cự tuyệt.

“Nhưng em muốn đón con bé tan học, đi đi lại lại rất phiền phức.”

“Nếu em ngại phiền cũng không cần đón con bé tan học, anh có thể nhờ Triệu Phù đi đón nó.”

“Triệu Phù kia có phải người anh đang hẹn hò?” Nghe anh nhắc tên người phụ nữ khác, Vụ Tư Lệ xụ mặt.

“Chuyện này không liên quan đến em.”

“Được, chuyện riêng của anh em mặc kệ, nhưng con gái thì em cũng có phần, anh không thể ngăn cản em chăm sóc Chân Chân.” Giọng nói của anh lạnh lùng khiến cô ta âm thầm nghiến răng.

“Anh không ngăn cản em chăm sóc Chân Chân, lúc nào em cũng có thể đến thăm con bé.” Tiêu Tát chịu đựng tâm tình chán ghét đối phó với cô ta.

“Nhưng mỗi ngày đi qua đi lại rất phiền, nếu không em mang Chân Chân về nhà, dù sao hôm trước chúng ta dẫn con về cho cha em gặp mặt, cha em cũng rất thích Chân Chân, chắc chắn sẽ đồng ý để em mang Chân Chân về.”

Cô ta đã nghĩ xong cách ứng phó với anh, nếu anh không để cho cô ta ở lại, cô ta sẽ mang con gái đi để cho anh phải thỏa hiệp.

“Cô không có quyền mang Chân Chân đi.” Nghe cô ta muốn mang con gái đi, Tiêu Tát nổi giận.

“Em là mẹ con bé, sao lại không có quyền.” Vưu Tư Lệ lập tức phản bác.

“Năm, sáu năm qua cô có trách nhiệm làm mẹ một ngày nào chưa?” Anh lớn tiếng chất vấn.

“Cho nên bây giờ em muốn đền bù lại. Tiêu Tát, em biết rõ anh bận không có thời gian chăm Chân Chân, con bé còn nhỏ, cần cha mẹ chăm sóc, nếu anh không thể đồng ý em mang con bé đi, vậy hãy để em ở lại đây chăm sóc con bé, dù sao trong nhà cũng có phòng trống, em ở lại phòng khách, cùng lắm thì trả tiền thuê nhà cho anh là được.”

Thấy anh không đáp lại, cô ta lại uy hiếp.

“Tóm lại, nhất định em phải chăm sóc Chân Chân, anh không để em mang con bé đi thì phải để em ở lại, anh chỉ có thể chọn một trong hai.” Vì con gái, cô ta tin tưởng cuối cùng anh cũng sẽ thỏa hiệp.

Tiêu Tát không hi vọng tranh đoạt con gái với cô ta, sẽ làm Chân Chân lo lắng, suy nghĩ một lúc, anh chọn lựa một phương pháp hài hòa nhất.

“Cô có thể ở lại một thời gian, nhưng chỉ cần Chân Chân không quen với cuộc sống như vậy, tôi chỉ có thể mời cô rời đi.”

“Con bé là con gái em, sao lại không quen được?” Vưu Tư Lệ xem thường nói.

“Cô đối xử có tốt với con hay không, trong lòng đứa nhỏ đều biết.” Anh tiếp tục cảnh cáo “Nếu cô thật sự muốn tranh quyền nuôi dưỡng với tôi, tôi tin tưởng pháp luật sẽ không đứng về phía cô đâu.”

“Con bé là do em sinh, em không tốt với nó thì ai tốt với nó?” Cô ta nhướn mày hừ lạnh.

“Tốt nhất là như vậy.” Năm đó sau khi sinh con, cô ta căn bản không hề quan tâm đứa nhỏ, thường bỏ lại Chân Chân một mình ra ngoài chơi, không để cho con bé đói bụng khóc to thì cũng để cái tả đã bẩn nhưng cũng không thay, cái mông nhỏ vì vậy mà thường xuyên nổi mẩn. Vì vậy anh cũng không dám mong đợi gì nhiều với cô ta.

“Anh đón Chân Chân về đi, em muốn dẫn con đi ăn cơm.” Thấy anh nói xong xoay người định đi ra, Vưu Tư Lệ gọi anh lại.

“Không cần, Triệu Phù sẽ cho con bé ăn.”

“Tiêu Tát, anh không cần quá đáng như vậy, con gái của em tại sao lại để nó ở nhà người ta? Anh không đi thì em tự đi.” Cô ta đậm chân.

“Tôi dẫn Chân Chân về là được chứ gì?” Không muốn cô ta đi quấy rầy Triệu Phù, Tiêu Tát lạnh lùng mở miệng.

“Không phải là anh muốn gặp người phụ nữ kia sao? Em là tốt bụng muốn giúp đỡ anh, có Chân Chân ở đây, có nhiều việc không dễ làm thôi.” Trên mặt cô ta nở nụ cười chế nhạo nói.

Chẳng thêm để ý cô ta, Tiêu Tát đi thẳng ra ngoài.

21. Chương 11: Chương 6

“Xoảng” một tiếng, lọ nước hoa rơi xuống sàn nhà, cái lọ bị nứt một ít, nước hoa đang rỉ ra từ khe hở, mùi thơm nồng nặc nhất thời tràn ngập cả phòng.

Vưu Tư Lệ đang sắp xếp đồ mỹ phẩm mới mua từ trung tâm thương mại, nhìn thấy lọ nước hoa vừa mua về bị con gái làm rơi xuống đất, lập tức giơ tay lên đánh vào đầu cô bé, tức giận mắng mỗ.

“Sao con không cẩn thận thế hả, có biết lọ nước hoa này đắt lắm không? Thế mà lại bị con làm rơi rồi!”

Cái đầu nhỏ của Chân Chân bị cô ta đánh nghiêng về một phía, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

“Con không cố ý.” Cô bé lùi lại nhỏ giọng nói. Vừa rồi cô bé nhìn thấy cái lọ để trên bàn rất đẹp, cho nên mới cầm lên nhìn một chút, không cẩn thận bị trượt tay mới làm rơi xuống đất.

“Về sau không cho con động lung tung vào đồ của mẹ rồi lại làm hỏng, con cẩn thận một chút cho mẹ!” Vưu Tư Lệ nghiêm nghị cảnh cáo.

Cho nên cô ta ghét nhất là trẻ con, chân tay vụng về thật phiền.

Chân Chân không nói gì, cúi đầu ngồi xuống bên cạnh.

Giống như nhớ ra gì đó, Vưu Tư Lệ thu lại vẻ mặt tức giận, nở nụ cười kéo con gái lại gần.

“Chân Chân con lại đây, vừa rồi không phải mẹ cố ý mắng con, vì con làm vỡ nước hoa của mẹ, mẹ chỉ hi vọng về sau con cẩn thận một chút.”

Nhìn sắc mặt mẹ thay đổi trong nháy mắt, Chân Chân sợ hãi gật đầu “Dạ.”

“Con nhớ không được nói với papa chuyện mẹ đánh và mắng con biết không?”

“Dạ.”

“Còn nữa, hôm nay mẹ có chuyện quan trọng nên đến đón con muộn một tiếng, con cũng không được nói cho papa biết không?”

“Dạ.” Cô bé lại gật đầu.

“Tôi qua papa thấy con tự tắm gội có hỏi vì sao không?” Vưu Tư Lệ tiếp tục hỏi.

Cô ta ngại tắm gội cho trẻ con phiền phức, lại thấy con gái cũng tương đối hiểu chuyện cho nên để con bé tự tắm một mình, đúng lúc Tiêu Tát trở về nhìn thấy, không nói một câu đã đi vào tắm cho con gái.

Cô ta muốn giải thích gì đó nhưng anh căn bản không nghe cô ta nói, tắm cho con gái xong thì mang con bé ra ngoài ăn cơm.

“Có.” Chân Chân nhẹ nhàng gật đầu.

Vưu Tư Lệ lập tức hỏi tiếp “Vậy con có nói như lời mẹ dạy không?”

“Có, con nói tự con muốn tắm rửa, không phải mama không tắm cho con.” Cô bé sợ hãi trả lời.

“Ừ, con thật ngoan, ngày mai mẹ sẽ mua búp bê cho con.” Nghe con gái nói, cô ta hài lòng gật đầu.

“Con không thích búp bê.” Chân Chân nói nhỏ, đã nói với mama hai lần rồi nhưng mẹ vẫn không nhớ.

Không để ý con gái nói gì, cô ta nhớ đến chiến lợi phẩm hôm nay mới mua từ trung tâm mua sắm, trở về phòng.

Chân Chân ngồi một mình đợi ngoài phòng khách, cảm thấy đói bụng, cô nhìn mẹ ở trong phòng, do dự một lát, lặng lẽ mở cửa chính, đi đến phòng đối diện kiếng chân nhấn chuông cửa.

“Chân Chân?” Triệu Phù ra mở cửa, không ngờ lại nhìn thấy cô bé đứng ngoài cửa.

Mấy ngày nay mẹ cô bé trở lại, hình như cô ta không thích Chân Chân sang đây, vì vậy cô bé rất ít khi đến tìm cô.

“Di ơi, Chân Chân rất nhớ di.” Cô bé thân mật lôi kéo tay cô, đến gần ngực cô làm nũng.

“Di cũng nhớ cháu.” Triệu Phù nở một nụ cười yếu ớt, dẫn cô bé vào trong nhà “Sao cháu lại sang đây? Mẹ cháu đâu?”

“Mẹ đang ở trong nhà.” Cô bé làm bộ đáng thương nhìn cô “Di ơi, bụng của cháu rất đói.”

“Đã hơn bảy giờ rồi mà mẹ cháu vẫn chưa nấu cơm cho cháu ăn sao?” Triệu Phù có chút kinh ngạc.

“Mama không nấu cơm, mẹ toàn dẫn cháu ra ngoài ăn.” Nhưng phải chờ tới lúc mama muốn ăn cơm mới dẫn cô bé đi.

“Di có bánh ngọt, để di cho cháu ăn trước.” Cô lấy một miếng bánh ngọt trong tủ lạnh ra cho cô bé.

Từng miếng từng miếng ăn xong cái bánh ngọt, vẻ mặt Chân Chân thành thật nhìn cô “Dì ơi, cháu có thể làm con của dì, không làm con của mama được không?”

“Tại sao, cháu không thích mẹ sao?” Triệu Phù giật mình.

Cái đầu nhỏ lắc lắc.

“Mẹ cháu không tốt với cháu à?” Cô tiếp tục hỏi.

Chân Chân lại lắc đầu, chần chừ một lúc, giọng nói non mềm mang theo chút uất ức.

“Vừa rồi cháu không cẩn thận làm vỡ lọ nước hoa của mama, mama rất tức giận đánh vào đầu cháu.” Vừa rồi mama chỉ nói không được nói cho papa nhưng không nói là không thể nói cho dì.

Đôi mày thanh tú của Triệu Phù nhíu lại, phát hiện mái tóc dài của cô bé bị rối, lấy một cái lược chải cho cô bé.

“Sao tóc cháu lại rối tung thế này? Không ai chải cho cháu à?”

“Mama bảo cháu tự chải, còn có, mấy ngày nay cháu đều tự tắm gội, hôm qua papa về nhìn thấy cháu tự tắm thì rất tức giận hỏi cháu tại sao mama không tắm cho cháu?”

Nghe đến đây, mi tâm Triệu Phù càng nhíu chặt. Mẹ cô bé không phải trở lại để chăm sóc Chân Chân sao? Sao lại chăm sóc kiểu gì thế này?

Mới nghĩ như thế, chuông cửa lại kêu lần nữa, nghĩ là Tiêu Tát đến, Triệu Phù đứng dậy đi mở cửa.

“Có phải con bé đang ở nhà cô không?” Vưu Tư Lệ vừa nhìn thấy cô đã chất vấn “Chân Chân đâu rồi, có phải con bé đang ở nhà cô không?”

“Ừ.” Triệu Phù đáp nhẹ một tiếng.

Nghe thấy giọng điệu chất vấn của đối phương, cô cũng đoán được người phụ nữ không biết lễ phép này chính là mẹ ruột của Chân Chân.

Vưu Tư Lệ đẩy cô ra, đi vào phòng khách thô lỗ túm lấy con gái.

“Theo mẹ về! Không phải là con không có nhà, về sau không cho phép con đến đây, có nghe thấy không?”

“Mama...” Biết mama lại tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân lại hoảng sợ.

“Cô đừng kéo như vậy, cô làm Chân Chân bị đau rồi.” Thấy động tác cô ta thô bạo hù dọa đứa nhỏ, Triệu Phù lên tiếng ngăn lại.

Cô ta hung ác trừng mắt “Nó là con gái tôi, tôi dạy dỗ con mình như nào liên quan gì đến cô? Đi, theo mẹ về.” Tóm chặt con gái, mạnh mẽ lôi ra ngoài.

“Nếu cô chăm sóc tốt cho con bé, sao nó lại chạy sang nhà tôi?” Giọng điệu Triệu Phù không đồng tình.

“Còn không phải vì cô thấy con bé còn nhỏ dễ lừa gạt cho nên dụ dỗ con bé sang đây, tôi cảnh cáo cô... cô còn dám bắt cóc Chân Chân một lần nữa thì đừng trách tôi không khách khí.”

Quảng xuống câu nói, Vưu Tư Lệ cường ngạnh kéo Chân Chân vào nhà.

Thấy cô ta đổi trắng thay đen, khuôn mặt lạnh lùng của Triệu Phù hiếm khi thấy vẻ tức giận.

Cô quyết định, cô phải làm mẹ Chân Chân.

Cô muốn Chân Chân danh chính ngôn thuận trở thành con mình.

Nếu quả thật mẹ ruột không chăm sóc tốt cho Chân Chân, cô không ngại đón nhận chăm sóc tiếp cho cô bé.

Vì vậy, cô cầm điện thoại gọi cho Tiêu Tát.

Đang ở công ty, đột nhiên nhận được điện thoại của Triệu Phù gọi đến, nghe câu đầu tiên cô nói, cả người Tiểu Tát có chút ngốc.

“Tiêu Tát, ngày mai chúng ta đi công chứng kết hôn đi.”

“... Em nói cái gì?” Anh có chút không dám tin.

Dù bọn họ có ước định nhưng bây giờ vẫn đang trong giai đoạn thử hẹn hò, sao đột nhiên cô nói ngày mai muốn đi công chứng kết hôn với anh.

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của anh, Triệu Phù cũng cảm thấy mình quá vội vàng rồi, đều là do vừa rồi bị Vụ Tư Lệ chọc tức đến mất lý trí, cô đổi cách nói khác.

“Em muốn kết hôn với anh sớm một chút.”

“Sao đột nhiên lại thế?” Lời của cô khiến anh vừa mừng vừa sợ nhưng vẫn nghi ngờ hỏi.

“Em muốn làm một người mẹ thật sự.” Cô thẳng thắn nói ra lý do.

“Cho nên, em là vì Chân Chân nên muốn nhanh chóng kết hôn với anh?” Tâm tình vui sướng của anh giảm đi hai phần.

“Ừ.” Mơ hồ cảm thấy anh thất vọng, cô suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm “Cũng không hoàn toàn là vì Chân Chân, em cảm thấy hợp với anh nên muốn kết hôn.”

“Ngày mai kết hôn hình như hơi vội vàng, em để anh sắp xếp một chút? Ít nhất cũng phải chọn ngày tốt.” Lời của cô để cho anh cảm thấy an ủi một chút.

Sau khi tỉnh táo, Triệu Phù cũng biết như vậy quá nhanh, cô còn chưa dẫn anh về cho mẹ nhìn mặt, ít nhất cũng phải chờ mẹ xem mặt xong mới sắp xếp hôn sự.

“Được rồi, anh cho em ngày sinh, em sẽ chọn ngày. Đúng rồi, gần đây anh có hôm nào rảnh không? Em muốn dẫn anh về gặp mẹ em.”

Nghe thấy phải gặp mẹ vợ tương lai, Tiêu Tát vội vàng lật xem hành trình của mình có thời gian nào trống.

“Cuối tuần này có thể không?”

“Được.”

“Đúng rồi, anh có thể hỏi một chút, tại sao đột nhiên gấp gáp muốn kết hôn cùng anh? Có phải có nguyên nhân gì không?” Dù là vì Chân Chân, cũng không cần thiết phải vội vàng như vậy.

“Em chỉ là... đột nhiên rất muốn Chân Chân làm con gái em.” Triệu Phù không có thói quen nói xấu sau lưng người khác, vì vậy không nói chuyện hôm nay cho anh nghe.

“Em thích Chân Chân đến vậy, làm anh có chút ghen tị với con bé, thật hi vọng em có thể chia một phần yêu thích con bé sang cho anh.”

Trong điện thoại, Tiêu Tát cười khẽ.

“Em cũng không chán ghét anh.” Cô chần chờ một lúc trả lời.

“Lời này có thể hiểu là em thích anh không?”

Đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh, khi anh thấy có chút thất vọng thì giọng nói của Triệu Phù vang lên lần nữa.

“Em nghĩ là em cũng thích anh.” Khuôn mặt cô tràn đầy nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên nghe cô nói như vậy, Tiêu Tát nhất thời xúc động, hận không thể lập tức ôm lấy cô.

“Sao anh không nói gì?” Không nghe thấy tiếng của anh trong loa truyền đến, cô không hiểu hỏi lại “Sao anh không nói gì?”

“Bởi vì anh đang rất cảm động.” Anh kích động nói “Anh thật hi vọng em đang ở trước mặt anh, muốn hôn em một cái.”

“Nếu như anh làm vậy có khả năng sẽ bị em ném qua vai.” Cô lập tức dội một gáo nước lạnh cho anh.

Sắc mặt tràn ngập nhu tình của Tiêu Tát nhất thời đen một nửa, nhớ tới cô không thích người khác phải động chạm, anh lại thấy bất đắc dĩ.

“Nếu nói trước với em thì sao, cũng không được à?”

“Hôn môi và lên giường giống nhau, em không thể chấp nhận, chỉ cần anh vừa chạm đến miệng của em, thân thể em sẽ lập tức phản kháng.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Em bị như vậy đã từng đi gặp bác sĩ tâm lý chưa?” Tiêu Tát hỏi thử.

“Em có đi rồi.”

“Bác sĩ nói sao?”

“Đây là di chứng sau khi bị tổn thương về tâm lý, cần thời gian dài để trị liệu, em đã trị liệu vài lần nhưng không có hiệu quả.”

“Em có thể nói cho anh biết rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì không?”

“Em tắt điện thoại đây.” Không muốn nhắc lại chuyện này, Triệu Phù vội vã kết thúc cuộc gọi.

Mãi đến khi trong loa truyền đến tiếng tút tút tút, Tiêu Tát mới đặt điện thoại xuống.

Vừa rồi nói chuyện với Triệu Phù cũng là lúc anh đang ngồi trong phòng làm việc nghe Phương Bội Bội báo cáo tiến độ công việc.

“Anh Tiêu, anh sắp kết hôn à?” Khuôn mặt thanh tú khó tránh khỏi sự mất mát, rồi gượng cười khi anh tắt điện thoại, sau đó chúc mừng anh.

Cô nhìn ra được người phụ nữ vừa gọi điện thoại rất quan trọng với anh, lúc nói chuyện thái độ của anh vô cùng dịu dàng.

Vừa rồi nhận được điện thoại của Triệu Phù anh rất vui mừng, vì đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện cho anh, trong lúc nhất thời đã quên mất Phương Bội Bội đang ở đây.

“Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ kết hôn, chẳng qua anh sợ còn phải được mẹ vợ tương lai đồng ý đã.” Tiêu Tát trực tiếp thừa nhận.

“Anh Tiêu có năng lực xuất sắc như vậy làm gì có cha mẹ vợ nào không hài lòng, chỉ là anh giữ bí mật thật giỏi, có bạn gái vẫn gạt mọi người!” Phương Bội Bội oán giận.

“Đây là chuyện riêng, anh không muốn giống trống khua chiêng tuyên bố với mọi người trong công ty, nhưng mà em yên tâm, chắc chắn anh sẽ mời mọi người trong công ty uống rượu hỉ.” Anh cười qua loa.

Không phát hiện vẻ mất mát trên mặt Phương Bội Bội, cũng không muốn nói nhiều về việc riêng của mình, anh gơ tay ý bảo cô tiếp tục báo cáo công việc.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục công việc đi.”

22. Chương 6-1

Editor: phuogot_93

“Xoảng” một tiếng, lọ nước hoa rơi xuống sàn nhà, cái lọ bị nứt một ít, nước hoa đang rỉ ra từ khe hở, mùi thơm nồng nặc nhất thời tràn ngập cả phòng.

Vưu Tư Lệ đang sắp xếp đồ mỹ phẩm mới mua từ trung tâm thương mại, nhìn thấy lọ nước hoa vừa mua về bị con gái làm rơi xuống đất, lập tức gơ tay lên đánh vào đầu cô bé, tức giận mắng mỏ.

“Sao con không cẩn thận thế hả, có biết lọ nước hoa này đắt lắm không? Thế mà lại bị con làm rơi rồi!”

Cái đầu nhỏ của Chân Chân bị cô ta đánh nghiêng về một phía, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

“Con không cố ý.” Cô bé lùi lại nhỏ giọng nói. Vừa rồi cô bé nhìn thấy cái lọ để trên bàn rất đẹp, cho nên mới cầm lên nhìn một chút, không cẩn thận bị trượt tay mới làm rơi xuống đất.

“Về sau không cho con động lung tung vào đồ của mẹ rồi lại làm hỏng, con cẩn thận một chút cho mẹ!” Vưu Tư Lệ nghiêm nghị cảnh cáo.

Cho nên cô ta ghét nhất là trẻ con, chân tay vụng về thật phiền.

Chân Chân không nói gì, cúi đầu ngồi xuống bên cạnh.

Giống như nhớ ra gì đó, Vưu Tư Lệ thu lại vẻ mặt tức giận, nở nụ cười kéo con gái lại gần.

“Chân Chân con lại đây, vừa rồi không phải mẹ cố ý mắng con, vì con làm vỡ nước hoa của mẹ, mẹ chỉ hi vọng về sau con cẩn thận một chút.”

Nhìn sắc mặt mẹ thay đổi trong nháy mắt, Chân Chân sợ hãi gật đầu “Dạ.”

“Con nhớ không được nói với papa chuyện mẹ đánh và mắng con biết không?”

“Dạ.”

“Còn nữa, hôm nay mẹ có chuyện quan trọng nên đến đón con muộn một tiếng, con cũng không được nói cho papa biết không?”

“Dạ.” Cô bé lại gật đầu.

“Tối qua papa thấy con tự tắm gội có hỏi vì sao không?” Vưu Tư Lệ tiếp tục hỏi.

Cô ta ngại tắm gội cho trẻ con phiền phức, lại thấy con gái cũng tương đối hiểu chuyện cho nên để con bé tự tắm một mình, đúng lúc Tiêu Tất trở về nhìn thấy, không nói một câu đã đi vào tắm cho con gái.

Cô ta muốn giải thích gì đó nhưng anh căn bản không nghe cô ta nói, tắm cho con gái xong thì mang con bé ra ngoài ăn cơm.

“Có.” Chân Chân nhẹ nhàng gật đầu.

Vưu Tư Lệ lập tức hỏi tiếp “Vậy con có nói như lời mẹ dạy không?”

“Có, con nói tự con muốn tắm rửa, không phải mama không tắm cho con.” Cô bé sợ hãi trả lời.

“Ừ, con thật ngoan, ngày mai mẹ sẽ mua búp bê cho con.” Nghe con gái nói, cô ta hài lòng gật đầu.

“Con không thích búp bê.” Chân Chân nói nhỏ, đã nói với mama hai lần rồi nhưng mẹ vẫn không nhớ.

Không để ý con gái nói gì, cô ta nhớ đến chiến lợi phẩm hôm nay mới mua từ trung tâm mua sắm, trở về phòng.

Chân Chân ngồi một mình đợi ngoài phòng khách, cảm thấy đói bụng, cô nhìn mẹ ở trong phòng, do dự một lát, lặng lẽ mở cửa chính, đi đến phòng đối diện kiếng chân nhấn chuông cửa.

“Chân Chân?” Triệu Phù ra mở cửa, không ngờ lại nhìn thấy cô bé đứng ngoài cửa.

Mấy ngày nay mẹ cô bé trở lại, hình như cô ta không thích Chân Chân sang đây, vì vậy cô bé rất ít khi đến tìm cô.

“Di ơi, Chân Chân rất nhớ di.” Cô bé thân mật lôi kéo tay cô, đến gần ngực cô làm nũng.

“Di cũng nhớ cháu.” Triệu Phù nở một nụ cười yếu ớt, dẫn cô bé vào trong nhà “Sao cháu lại sang đây? Mẹ cháu đâu?”

“Mẹ đang ở trong nhà.” Cô bé làm bộ đáng thương nhìn cô “Di ơi, bụng của cháu rất đói.”

“Đã hơn bảy giờ rồi mà mẹ cháu vẫn chưa nấu cơm cho cháu ăn sao?” Triệu Phù có chút kinh ngạc.

“Mama không nấu cơm, mẹ toàn dẫn cháu ra ngoài ăn.” Nhưng phải chờ tới lúc mama muốn ăn cơm mới dẫn cô bé đi.

“Dì có bánh ngọt, để dì cho cháu ăn trước.” Cô lấy một miếng bánh ngọt trong tủ lạnh ra cho cô bé.

Từng miếng từng miếng ăn xong cái bánh ngọt, vẻ mặt Chân Chân thành thật nhìn cô “Dì ơi, cháu có thể làm con của dì, không làm con của mama được không?”

“Tại sao, cháu không thích mẹ sao?” Triệu Phù giật mình.

Cái đầu nhỏ lắc lắc.

“Mẹ cháu không tốt với cháu à?” Cô tiếp tục hỏi.

Chân Chân lại lắc đầu, chần chờ một lúc, giọng nói non mềm mang theo chút uất ức.

“Vừa rồi cháu không cẩn thận làm vỡ lọ nước hoa của mama, mama rất tức giận đánh vào đầu cháu.” Vừa rồi mama chỉ nói không được nói cho papa nhưng không nói là không thể nói cho dì.

Đôi mày thanh tú của Triệu Phù nhíu lại, phát hiện mái tóc dài của cô bé bị rối, lấy một cái lược chải cho cô bé.

“Sao tóc cháu lại rối tung thế này? Không ai chải cho cháu à?”

“Mama bảo cháu tự chải, còn có, mấy ngày nay cháu đều tự tắm gội, hôm qua papa về nhìn thấy cháu tự tắm thì rất tức giận hỏi cháu tại sao mama không tắm cho cháu?”

Nghe đến đây, mi tâm Triệu Phù càng nhíu chặt. Mẹ cô bé không phải trở lại để chăm sóc Chân Chân sao? Sao lại chăm sóc kiểu gì thế này?

Mới nghĩ như thế, chuông cửa lại kêu lần nữa, nghĩ là Tiêu Tát đến, Triệu Phù đứng dậy đi mở cửa.

“Có phải con bé đang ở nhà cô không?” Vưu Tư Lệ vừa nhìn thấy cô đã chất vấn “Chân Chân đâu rồi, có phải con bé đang ở nhà cô không?”

“Ừ.” Triệu Phù đáp nhẹ một tiếng.

Nghe thấy giọng điệu chất vấn của đối phương, cô cũng đoán được người phụ nữ không biết lễ phép này chính là mẹ ruột của Chân Chân.

Vưu Tư Lệ đẩy cô ra, đi vào phòng khách thô lỗ túm lấy con gái.

“Theo mẹ về! Không phải là con không có nhà, về sau không cho phép con đến đây, có nghe thấy không?”

“Mama...” Biết mama lại tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Chân lại hoảng sợ.

“Cô đừng kéo như vậy, cô làm Chân Chân bị đau rồi.” Thấy động tác cô ta thô bạo hù dọa đứa nhỏ, Triệu Phù lên tiếng ngăn lại.

Cô ta hung ác trừng mắt “Nó là con gái tôi, tôi dạy dỗ con mình như nào liên quan gì đến cô? Đi, theo mẹ về.” Tóm chặt con gái, mạnh mẽ lôi ra ngoài.

“Nếu cô chăm sóc tốt cho con bé, sao nó lại chạy sang nhà tôi?” Giọng điệu Triệu Phù không đồng tình.

“Còn không phải vì cô thấy con bé còn nhỏ dễ lừa gạt cho nên dụ dỗ con bé sang đây, tôi cảnh cáo cô... cô còn dám bắt cóc Chân Chân một lần nữa thì đừng trách tôi không khách khí.”

Quảng xuống câu nói, Vưu Tư Lệ cường ngạnh kéo Chân Chân vào nhà.

Thấy cô ta đổi trắng thay đen, khuôn mặt lạnh lùng của Triệu Phù hiếm khi thấy vẻ tức giận.

Cô quyết định, cô phải làm mẹ Chân Chân.

Cô muốn Chân Chân danh chính ngôn thuận trở thành con mình.

Nếu quả thật mẹ ruột không chăm sóc tốt cho Chân Chân, cô không ngại đón nhận chăm sóc tiếp cho cô bé.

Vì vậy, cô cầm điện thoại gọi cho Tiêu Tát.

Đang ở công ty, đột nhiên nhận được điện thoại của Triệu Phù gọi đến, nghe câu đầu tiên cô nói, cả người Tiểu Tát có chút ngốc.

“Tiêu Tát, ngày mai chúng ta đi công chứng kết hôn đi.”

“... Em nói cái gì?” Anh có chút không dám tin.

Dù bọn họ có ước định nhưng bây giờ vẫn đang trong giai đoạn thử hẹn hò, sao đột nhiên cô nói ngày mai muốn đi công chứng kết hôn với anh.

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của anh, Triệu Phù cũng cảm thấy mình quá vội vàng rồi, đều là do vừa rồi bị Vuơ Tư Lệ chọc tức đến mất lý trí, cô đổi cách nói khác.

“Em muốn kết hôn với anh sớm một chút.”

“Sao đột nhiên lại thế?” Lời của cô khiến anh vừa mừng vừa sợ nhưng vẫn nghi ngờ hỏi.

“Em muốn làm một người mẹ thật sự.” Cô thẳng thắn nói ra lý do.

“Cho nên, em là vì Chân Chân nên muốn nhanh chóng kết hôn với anh?” Tâm tình vui sướng của anh giảm đi hai phần.

“Ừ.” Mơ hồ cảm thấy anh thất vọng, cô suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm “Cũng không hoàn toàn là vì Chân Chân, em cảm thấy hợp với anh nên muốn kết hôn.”

“Ngày mai kết hôn hình như hơi vội vàng, em để anh sắp xếp một chút? Ít nhất cũng phải chọn ngày tốt.” Lời của cô để cho anh cảm thấy an ủi một chút.

Sau khi tỉnh táo, Triệu Phù cũng biết như vậy quá nhanh, cô còn chưa dẫn anh về cho mẹ nhìn mặt, ít nhất cũng phải chờ mẹ xem mặt xong mới sắp xếp hôn sự.

“Được rồi, anh cho em ngày sinh, em sẽ chọn ngày. Đúng rồi, gần đây anh có hôm nào rảnh không? Em muốn dẫn anh về gặp mẹ em.”

Nghe thấy phải gặp mẹ vợ tương lai, Tiêu Tát vội vàng lật xem hành trình của mình có thời gian nào trống.

“Cuối tuần này có thể không?”

“Được.”

“Đúng rồi, anh có thể hỏi một chút, tại sao đột nhiên gấp gáp muốn kết hôn cùng anh? Có phải có nguyên nhân gì không?” Dù là vì Chân Chân, cũng không cần thiết phải vội vàng như vậy.

“Em chỉ là... đột nhiên rất muốn Chân Chân làm con gái em.” Triệu Phù không có thói quen nói xấu sau lưng người khác, vì vậy không nói chuyện hôm nay cho anh nghe.

“Em thích Chân Chân đến vậy, làm anh có chút ghen tị với con bé, thật hi vọng em có thể chia một phần yêu thích con bé sang cho anh.”

Trong điện thoại, Tiêu Tát cười khẽ.

“Em cũng không chán ghét anh.” Cô chần chờ một lúc trả lời.

“Lời này có thể hiểu là em thích anh không?”

Đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh, khi anh thấy có chút thất vọng thì giọng nói của Triệu Phù vang lên lần nữa.

“Em nghĩ là em cũng thích anh.” Khuôn mặt cô tràn đầy nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên nghe cô nói như vậy, Tiêu Tát nhất thời xúc động, hận không thể lập tức ôm lấy cô.

“Sao anh không nói gì?” Không nghe thấy tiếng của anh trong loa truyền đến, cô không hiểu hỏi lại “Sao anh không nói gì?”

“Bởi vì anh đang rất cảm động.” Anh kích động nói “Anh thật hi vọng em đang ở trước mặt anh, muốn hôn em một cái.”

“Nếu như anh làm vậy có khả năng sẽ bị em ném qua vai.” Cô lập tức dội một gáo nước lạnh cho anh.

Sắc mặt tràn ngập nhu tình của Tiêu Tát nhất thời đen một nửa, nhớ tới cô không thích người khác phẩy động chạm, anh lại thấy bất đắc dĩ.

“Nếu nói trước với em thì sao, cũng không được à?”

“Hôn môi và lên giường giống nhau, em không thể chấp nhận, chỉ cần anh vừa chạm đến miệng của em, thân thể em sẽ lập tức phản kháng.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Em bị như vậy đã từng đi gặp bác sĩ tâm lý chưa?” Tiêu Tát hỏi thử.

“Em có đi rồi.”

“Bác sĩ nói sao?”

“Đây là di chứng sau khi bị tổn thương về tâm lý, cần thời gian dài để trị liệu, em đã trị liệu vài lần nhưng không có hiệu quả.”

“Em có thể nói cho anh biết rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì không?”

“Em tắt điện thoại đây.” Không muốn nhắc lại chuyện này, Triệu Phù vội vã kết thúc cuộc gọi.

Mãi đến khi trong loa truyền đến tiếng tút tút tút, Tiêu Tát mới đặt điện thoại xuống.

Vừa rồi nói chuyện với Triệu Phù cũng là lúc anh đang ngồi trong phòng làm việc nghe Phương Bội Bội báo cáo tiến độ công việc.

“Anh Tiêu, anh sắp kết hôn à?” Khuôn mặt thanh tú khó tránh khỏi sự mất mát, rồi gượng cười khi anh tắt điện thoại, sau đó chúc mừng anh.

Cô nhìn ra được người phụ nữ vừa gọi điện thoại rất quan trọng với anh, lúc nói chuyện thái độ của anh vô cùng dịu dàng.

Vừa rồi nhận được điện thoại của Triệu Phù anh rất vui mừng, vì đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện cho anh, trong lúc nhất thời đã quên mất Phương Bội Bội đang ở đây.

“Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ kết hôn, chẳng qua anh sợ còn phải được mẹ vợ tương lai đồng ý đã.” Tiêu Tát trực tiếp thừa nhận.

“Anh Tiêu có năng lực xuất sắc như vậy làm gì có cha mẹ vợ nào không hài lòng, chỉ là anh giữ bí mật thật giỏi, có bạn gái vẫn gạt mọi người!” Phương Bội Bội oán giận.

“Đây là chuyện riêng, anh không muốn giống trống khua chiêng tuyên bố với mọi người trong công ty, nhưng mà em yên tâm, chắc chắn anh sẽ mời mọi người trong công ty uống rượu hỉ.” Anh cười qua loa.

Không phát hiện vẻ mất mát trên mặt Phương Bội Bội, cũng không muốn nói nhiều về việc riêng của mình, anh gơ tay ý bảo cô tiếp tục báo cáo công việc.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục công việc đi.”

23. Chương 12: Chương 6.2

Thấy Vũ Tư Lệ mặc áo ngủ mỏng manh ra khỏi phòng, Tiêu Tát lập tức ôm Chân Chân, cầm một quyển truyện của trẻ con, bế cô bé về phòng tiếp tục kể chuyện cổ tích cho cô bé nghe.

Bất mãn vì bị xem nhẹ, Vũ Tư Lệ trực tiếp mở cửa đi vào phòng anh.

“Ra ngoài.” Anh không khách khí mở miệng đuổi người.

“Em muốn nghe anh kể chuyện cổ tích cho Chân Chân như nào, em muốn học để kể cho Chân Chân nghe.” Cô ta trực tiếp ngồi lên giường anh, kéo nhẹ áo ngủ lộ ra cặp đùi đẹp.

“Có trẻ con ở đây, cô biết tự trọng một chút đi.” Tiêu Tát nghiêm mặt trách mắng.

Từ khi cô ta vào nhà, thường xuyên ăn mặc gợi cảm để dụ dỗ anh, anh biết cô ta vẫn có suy nghĩ muốn nối lại tình xưa, dù anh đã nói rõ ràng nhưng cô ta vẫn không chịu từ bỏ ý định, điều này làm anh rất bức mình, nhẫn nại của anh sắp đến cực hạn rồi.

“Em không có tự trọng khi nào hả? Anh nói đi.” Vưu Tư Lệ gắt lên, mấy ngày nay bắt kể cô ta quyến rũ anh như nào, anh cũng thờ ơ khiến cô ta rất tức giận mà cũng thấy lo âu.

Trước kia cô ta xem trọng người đàn ông nào đều có thể dễ dàng nắm trong tay, kể cả Tiêu Tát trước kia cũng quỳ dưới váy cô ta đấy thôi. Cô ta không tin mình không có cách để cho anh động lòng.

Đàn ông mà, toàn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Không ai có thể chống cự được sự hấp dẫn của tình dục.

Chỉ cần đợi một thời gian, cô ta chắc chắn sẽ thuận phục anh quỳ dưới váy cô ta một lần nữa.

Tiêu Tát thật sự không có tâm tình cãi cọ với cô ta, cũng không muốn lãng phí hơi sức cãi cọ với cô ta, ôm Chân Chân ra khỏi phòng, chuẩn bị sang nhà Triệu Phù ở đối diện nhờ chứa chấp hai cha con họ.

“Anh đưa Chân Chân đi đâu?” Vưu Tư Lệ tức giận đuổi theo hỏi.

“Không cần cô quan tâm.” Anh lạnh lùng bỏ lại lời nói rồi đi ra cửa chính.

Nhìn thấy anh đi sang cửa đối diện, khuôn mặt cô ta tức giận đến vặn vẹo, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Triệu Phù vừa mở cửa.

Hơn nữa, thấy Chân Chân nhìn thấy Triệu Phù thì khuôn mặt nhỏ nhắn cười vui vẻ, cô ta lại càng đổ kỵ.

Triệu Phù dám đoạt đàn ông và con gái cô ta? Chắc chắn cô ta sẽ khiến cô phải hối hận!

Tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, Vưu Tư Lệ tâm tình tồi tệ nhận điện thoại.

“Có việc gì?” Nghe đối phương mở miệng đã nói những lời không hay, cô ta tức giận trả lời “Sau khi tôi trở về cũng không đi tìm anh ta, chính chị không quản được chồng thì liên quan gì đến tôi?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một trận chửi rủa, cô ta cũng không khách khí nói lại.

“Chị làm ầm ĩ đến nỗi tôi đã ly hôn rồi còn chưa hài lòng gì nữa? Bản thân không giữ được chồng tại sao không trách mình mà đi đổ lỗi cho tôi? Bản thân không có khả năng thì đừng trách người khác giật chồng mình! Huống hồ cái loại người như anh ta cho dù không có tôi thì anh ta cũng sẽ đi tìm người khác, tôi đã chán ngấy anh ta lâu rồi, giờ tôi đã có đối tượng tốt hơn rất nhiều.”

Vưu Tư Lệ tiếp tục khoe khoang “Là Tiêu Tát, chị còn nhớ chứ? Tôi đã từng sinh con cho anh ấy, giờ người ta đã là ông chủ của “Hương vị ngon”, anh ấy vừa gặp tôi ở Hồng Kông đã xin tôi trở về cùng anh ấy. Anh ấy nói nhiều năm rồi vẫn không thể quên tôi, cầu xin tôi trở về bên cạnh anh ấy và con gái. Tiêu Tát vừa đẹp trai lại giàu có, chồng chị làm sao mà so sánh được.” Chế nhạo đối phương xong cô ta tức giận tắt điện thoại.

Cô ta thề nhất định phải đoạt lại Tiêu Tát bằng được. Cứ chờ mà xem!

Chủ nhật, thời tiết nắng ráo.

Sáng sớm, Tiêu Tát lái xe chở Triệu Phù và Chân Chân đi về nhà cũ của nhà họ Triệu ở Miêu Lật, chuẩn bị gặp mẹ vợ tương lai.

“Mẹ em là người như nào? Khi nói chuyện anh có phải chú ý chuyện gì không?” Trên xe, anh cẩn thận hỏi, chỉ sợ biểu hiện không tốt làm mẹ vợ không hài lòng.

“Mẹ em tính có chút mạnh mẽ, không thích người khác phản bác lại lời nói của mẹ, còn nữa, mẹ thích người có lễ phép.”

Thấy anh hình như có chút lo lắng, Triệu Phù an ủi anh “Anh là người em dẫn về, mẹ sẽ không làm khó anh, cho nên anh đừng căng thẳng, anh chỉ cần giống như bình thường là được, mẹ rất khôn khéo, nếu anh giả vờ mẹ chỉ cần nhìn một cái là biết.”

“Xem ra mẹ em là một người rất giỏi.” Tiêu Tát vội vàng quay đầu dặn dò con gái “Chân Chân, chút nữa đến nhà dì, con phải lễ phép biết chưa? Nhìn thấy người lớn miệng phải ngọt một chút, mà khi nhìn thấy mẹ của dì phải gọi là bà ngoại nhớ chưa?”

Suy nghĩ một chút, anh lại lo lắng dặn con gái “Dì có thể trở thành mẹ con không phải xem biểu hiện của con. Nếu con biểu hiện tốt, khiến mẹ của dì thích con, dì có thể trở thành mẹ con.”

“Chân Chân sẽ rất ngoan.” Về mặt cô bé thành thật gật đầu.

“Anh đừng nói bậy bạ làm Chân Chân bị áp lực.” Triệu Phù nhìn anh trách mắng nhẹ nhàng.

“Anh là sợ mẹ em chê anh đã có một cô con gái nên muốn Chân Chân biểu hiện tốt một chút để mẹ em vui vẻ chứ sao.” Anh vô tội giải thích.

“Dì ơi, Chân Chân sẽ rất nghe lời.” Cô bé cái hiểu cái không bảo đảm.

“Chân Chân không cần lo lắng, chắc chắn mẹ của dì cũng sẽ thích Chân Chân.” Trên mặt Triệu Phù nở một nụ cười vỗ về cô bé.

Ánh mắt Tiêu Tát dịu dàng nhìn cô. So với Vưu Tư Lệ, anh thấy Triệu Phù còn giống mẹ của Chân Chân hơn.

Giống như trước kia Triệu Phù từng nói, trẻ nhỏ rất nhạy cảm, có thật lòng đối xử với nó không, trong lòng nó đều biết.

Lần này Vưu Tư Lệ trở về luôn miệng nói chăm sóc con, nhưng mỗi lần Chân Chân nhìn thấy cô ta không phải là vẻ mặt thân mật mà là bài xích, có thể nhận ra cô ta không tốt với Chân Chân.

Nhưng cô ta thực sự là mẹ ruột, anh không có cách nào từ chối cô ta đến gần Chân Chân.

Nhưng chỉ cần kết hôn với Triệu Phù xong, Triệu Phù sẽ trở thành mẹ kế của Chân Chân, có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc Chân Chân rồi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tát chợt sững sốt.

Không lẽ Triệu Phù vội vã muốn kết hôn với anh là vì nguyên nhân này?

Một cảm giác ảm áp lan khắp trong lòng.

Không lâu sau, đã đến Miêu Lật, vào nhà họ Triệu.

Trước khi xuống xe, Tiêu Tát hít sâu một hơi, gương mặt nở một nụ cười to, dẫn Chân Chân đi theo Triệu Phù vào nhà. Trong phòng khách, mẹ Triệu đã ngồi chờ họ từ sớm.

Bên cạnh còn có anh cả Triệu Diêu, chị ba Triệu Minh và chú hai Triệu Thường.

“Mẹ, chú hai, anh cả, chị ba, con về rồi.” Sau khi đi vào, Triệu Phù lên tiếng chào hỏi.

“Bác gái, chú hai, anh cả, chị ba, chào mọi người, cháu là Tiêu Tát.” Anh khẩn trương đi theo sau cô, cúi đầu chào hỏi, sau khi tự giới thiệu bản thân, giơ hai gói quà trong tay lên, là một hộp linh chi và một giỏ trái cây, trên cùng là hai lọ trà ô long “Xin bác gái nhận chút quà nhỏ này.”

“Ừ. Mời cậu Tiêu ngồi.” Cặp mắt sắc bén của mẹ Triệu không dấu vết quan sát anh một cái rồi gọi anh.

“Bà ngoại Triệu, chào bà, cháu là Chân Chân.” Giọng nói non nớt cũng lên tiếng chào hỏi.

“Ng ngoan, cháu cũng ngồi đi.” Nhìn về phía đôi mắt to của Chân Chân, ánh mắt sắc bén của mẹ Triệu mới dịu một chút, gật đầu một cái lộ vẻ tươi cười.

“Cảm ơn bà ngoại Triệu.” Khéo léo trả lời, cô bé đi đến bên cạnh cha ngồi xuống.

“Triệu Phù, cậu ấy chính là đối tượng em muốn kết hôn?” Chị ba Triệu Minh không chớp mắt quan sát Tiêu Tát, cười hỏi.

“Đúng.” Triệu Phù khẽ gật đầu.

“Cậu Tiêu làm công việc gì thế?” Anh cả Triệu Diệu có gương mặt trẻ con cười thân thiết hỏi.

“Em làm trong ngành ăn uống, đây là danh thiếp của em.” Tiêu Tát lập tức lấy danh thiếp ra, đưa cho từng người.

“Ôi, cậu chính là Tổng giám đốc của “Hương vị ngon” sao?” Triệu Minh nhìn danh thiếp, cao giọng nói.

“Vâng.”

““Hương vị ngon” là do một tay anh ấy sáng lập.” Triệu Phù bổ sung thêm.

“Ôi chao, hóa ra cậu là ông chủ của “Hương vị ngon”, vậy sau này chúng tôi đến đó ăn cơm có thể được giảm giá không?” Triệu Minh mỉm cười hỏi.

“Không cần giảm giá mà miễn phí hết, chị ba muốn ăn gì chỉ cần gọi điện thoại cho em, em sẽ lập tức liên lạc với cửa hàng gần đó chuẩn bị đồ cho chị ba.” Anh tiếp tục chân chó bày tỏ với những người còn lại “Chỉ cần là người nhà Triệu Phù đều miễn phí hoàn toàn.”

Triệu Minh rất hài lòng với câu trả lời của anh, ấn tượng lập tức tăng vọt.

“Không tệ, không tệ, rất hiểu đạo lý làm người, rất có tiền đồ, hôm qua Triệu Phù cho chị bát tự của cậu, chị cũng đã giúp hai người xem một chút, trước khi kết hôn sẽ gặp chút sóng gió, phải cẩn thận một chút.” Chị ba nhắc nhở anh.

“Cậu Tiêu, sao cậu muốn kết hôn với Triệu Phù nhà chúng tôi?” Mẹ Triệu nhìn anh dò xét, chậm rãi lên tiếng.

“Bởi vì cháu yêu cô ấy.” Trước mặt mẹ vợ tương lai, Tiêu Tát không do dự bày tỏ nỗi lòng “Chúng cháu là bạn học cấp ba, khi đó cháu đã thích Triệu Phù, đáng tiếc 10 năm trước duyên phận không đủ, cho nên khi 10 năm sau gặp lại cô ấy ở đối diện nhà cháu, cháu nghĩ như vậy chứng tỏ chúng cháu rất có duyên.”

“10 năm trước, cậu thích tiểu Phù đến tận giờ? Cậu vẫn chung tình như vậy, thế con gái cậu là như nào?” Triệu Minh cười nói, giọng nói có chút chế nhạo.

Biết nhà họ Triệu đều hiểu về năm thuật, những người ngồi trước mặt này tám phần đều là cao nhân trong giới, Tiêu Tát không dám nói láo, thẳng thắn kể lại quá khứ của bản thân.

“Lúc học đại học có quen mấy người bạn gái, vào năm thứ tư, bởi vì sơ ý nên có Chân Chân.”

“Thế mẹ đưa nhỏ đâu?” Triệu Diệu hỏi tiếp.

“Năm đó sau khi sinh Chân Chân không lâu thì cô ta rời đi.” Còn chuyện gần đây cô ta đã trở lại anh không nói, không muốn người nhà họ Triệu cảm giác mình vẫn dây dưa không rõ với bạn gái cũ, để lại ấn tượng xấu.

“Cậu Tiêu, tôi không quan tâm cậu có tài sản bạc triệu hay không, tôi chỉ có một yêu cầu, hi vọng sau này cậu chăm sóc tốt cho Triệu Phù là được.” Giọng nói của mẹ Triệu không nặng nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Cháu bám dính với bác, cháu nhất định sẽ dùng tâm đối đãi với Triệu Phù.” Tiêu Tát không dám sơ sót, trình trọng bày tỏ.

“Bà ngoại Triệu, cháu cũng sẽ rất tốt rất tốt với dì, bà có thể để dì làm mama của cháu được không?” Giọng nói non nớt trẻ con của Chân Chân cũng phụ họa theo.

Câu nói trẻ con của cô bé khiến mọi người trong phòng bật cười ra tiếng.

“Chân Chân lại đây với bà ngoại nào.” Mặt mẹ Triệu cũng nở một nụ cười hòa ái, vậy cô bé sang.

“Cháu rất muốn dì làm mẹ cháu à?” Mẹ Triệu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hỏi.

“Dạ, cháu rất thích dì, bà ngoại Triệu, bà có thể để dì làm mama cháu không?”

“Vậy sau này cháu phải thay bà chăm sóc dì thật tốt, không thể để cho cha cháu bắt nạt dì, có được không?”

“Dạ, nếu papa bắt nạt dì, cháu sẽ bảo vệ dì.” Chân Chân gật đầu hứa hẹn.

Tiêu Tát cố nén nội tâm vui sướng, anh biết như này chứng tỏ mẹ vợ đã đồng ý hôn sự của hai người rồi.

Anh kiềm chế tâm trạng hưng phấn muốn nhảy lên reo hò, nhìn về phía Triệu Phù.

Môi Triệu Phù cũng mỉm cười.

Thấy hai người liếc mắt đưa tình, Triệu Minh nhìn Triệu Diệu cười thầm một cái rồi cũng đi qua chơi đùa với Chân Chân.

Triệu Diệu vẫn tiếp tục ngồi nói chuyện với Tiêu Tát, hỏi thăm về gia đình anh, còn Triệu Phù ngồi nói chuyện với chú hai Triệu Thường.

Đến giờ ăn trưa, hai cha con Tiêu Tát cùng ăn với người nhà họ Triệu, chừng hai rưỡi chiều, ba người chuẩn bị đi về.

“Nếu cậu thật sự muốn cưới tiểu Phù thì phải hoàn toàn tin tưởng tiểu Phù, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ủng hộ con bé vô điều kiện.” Trước khi họ lên xe, chú hai của Triệu Phù dặn dò có ngụ ý.

“Cháu biết rồi, chào chú hai.” Anh không suy nghĩ nhiều, gật đầu.

Sau này Tiêu Tát mới hiểu được vì sao chú hai cô lại dặn anh như vậy.

24. Chương 6-2

Editor: phuogot_93

Thấy Vưu Tư Lệ mặc áo ngủ mỏng manh ra khỏi phòng, Tiêu Tát lập tức ôm Chân Chân, cảm một quyền truyện của trẻ con, bé cô bé về phòng tiếp tục kể chuyện cổ tích cho cô bé nghe.

Bất mãn vì bị xem nhẹ, Vưu Tư Lệ trực tiếp mở cửa đi vào phòng anh.

“Ra ngoài.” Anh không khách khí mở miệng đuổi người.

“Em muốn nghe anh kể chuyện cổ tích cho Chân Chân như nào, em muốn học để kể cho Chân Chân nghe.” Cô ta trực tiếp ngồi lên giường anh, kéo nhẹ áo ngủ lộ ra cặp đùi đẹp.

“Có trẻ con ở đây, cô biết tự trọng một chút đi.” Tiêu Tát nghiêm mặt trách mắng.

Từ khi cô ta vào nhà, thường xuyên ăn mặc gợi cảm để dụ dỗ anh, anh biết cô ta vẫn có suy nghĩ muốn nói lại tình xưa, dù anh đã nói rõ ràng nhưng cô ta vẫn không chịu từ bỏ ý định, điều này làm anh rất bức mình, nhẫn nại của anh sắp đến cực hạn rồi.

“Em không có tự trọng khi nào hả? Anh nói đi.” Vưu Tư Lệ gất lên, mấy ngày nay bắt kể cô ta quyến rũ anh như nào, anh cũng thờ ơ khiến cô ta rất tức giận mà cũng thấy lo âu.

Trước kia cô ta xem trọng người đàn ông nào đều có thể dễ dàng nắm trong tay, kể cả Tiêu Tát trước kia cũng quỳ dưới váy cô ta đấy thôi. Cô ta không tin mình không có cách để cho anh động lòng.

Đàn ông mà, toàn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Không ai có thể chống cự được sự hấp dẫn của tình dục.

Chỉ cần đợi một thời gian, cô ta chắc chắn sẽ thuần phục anh quỳ dưới váy cô ta một lần nữa.

Tiêu Tát thật sự không có tâm tình cãi cọ với cô ta, cũng không muốn lãng phí hơi sức cãi cọ với cô ta, ôm Chân Chân ra khỏi phòng, chuẩn bị sang nhà Triệu Phù ở đối diện nhờ chứa chấp hai cha con họ.

“Anh đưa Chân Chân đi đâu?” Vưu Tư Lệ tức giận đuổi theo hỏi.

“Không cần cô quan tâm.” Anh lạnh lùng bỏ lại lời nói rồi đi ra cửa chính.

Nhìn thấy anh đi sang cửa đối diện, khuôn mặt cô ta tức giận đến vằn vẹo, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Triệu Phù vừa mở cửa.

Hơn nữa, thấy Chân Chân nhìn thấy Triệu Phù thì khuôn mặt nhỏ nhắn cười vui vẻ, cô ta lại càng đố kỵ.

Triệu Phù dám đoạt đàn ông và con gái cô ta? Chắc chắn cô ta sẽ khiến cô phải hối hận!

Tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, Vưu Tư Lệ tâm tình tồi tệ nhận điện thoại.

“Có việc gì?” Nghe đối phương mở miệng đã nói những lời không hay, cô ta tức giận trả lời “Sau khi tôi trở về cũng không đi tìm anh ta, chính chị không quản được chồng thì liên quan gì đến tôi?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một trận chửi rủa, cô ta cũng không khách khí nói lại.

“Chị làm ầm ĩ đến nỗi tôi đã ly hôn rồi còn chưa hài lòng gì nữa? Bản thân không giữ được chồng tại sao không trách mình mà đi đổ lỗi cho tôi? Bản thân không có khả năng thì đừng trách người khác giật chồng mình! Huống hồ cái loại người như anh ta cho dù không có tôi thì anh ta cũng sẽ đi tìm người khác, tôi đã chán ngấy anh ta lâu rồi, giờ tôi đã có đối tượng tốt hơn rất nhiều.”

Vưu Tư Lệ tiếp tục khoe khoang “Là Tiêu Tát, chị còn nhớ chứ? Tôi đã từng sinh con cho anh ấy, giờ người ta đã là ông chủ của “Hương vị ngon”, anh ấy vừa gặp tôi ở Hồng Kông đã xin tôi trở về cùng anh ấy. Anh ấy nói nhiều năm rồi vẫn không thể quên tôi, cầu xin tôi trở về bên cạnh anh ấy và con gái. Tiêu Tát vừa đẹp trai lại giàu có, chồng chị làm sao mà so sánh được.” Chế nhạo đối phương xong cô ta tức giận tắt điện thoại.

Cô ta thề nhất định phải đoạt lại Tiêu Tát bằng được. Cứ chờ mà xem!

Chủ nhật, thời tiết nắng ráo.

Sáng sớm, Tiêu Tát lái xe chở Triệu Phù và Chân Chân đi về nhà cũ của nhà họ Triệu ở Miêu Lật, chuẩn bị gặp mẹ vợ tương lai.

“Mẹ em là người như nào? Khi nói chuyện anh có phải chú ý chuyện gì không?” Trên xe, anh cẩn thận hỏi, chỉ sợ biểu hiện không tốt làm mẹ vợ không hài lòng.

“Mẹ em tính có chút mạnh mẽ, không thích người khác phản bác lại lời nói của mẹ, còn nữa, mẹ thích người có lễ phép.”

Thấy anh hình như có chút lo lắng, Triệu Phù an ủi anh “Anh là người em dẫn về, mẹ sẽ không làm khó anh, cho nên anh đừng căng thẳng, anh chỉ cần giống như bình thường là được, mẹ rất khôn khéo, nếu anh giả vờ mẹ chỉ cần nhìn một cái là biết.”

“Xem ra mẹ em là một người rất giỏi.” Tiêu Tát vội vàng quay đầu dặn dò con gái “Chân Chân, chút nữa đến nhà dì, con phải lễ phép biết chưa? Nhìn thấy người lớn miệng phải ngọt một chút, mà khi nhìn thấy mẹ của dì phải gọi là bà ngoại nhớ chưa?”

Suy nghĩ một chút, anh lại lo lắng dặn con gái “Dì có thể trở thành mẹ con không phải xem biểu hiện của con. Nếu con biểu hiện tốt, khiến mẹ của dì thích con, dì có thể trở thành mẹ con.”

“Chân Chân sẽ rất ngoan.” Về mặt cô bé thành thật gật đầu.

“Anh đừng nói bậy bạ làm Chân Chân bị áp lực.” Triệu Phù nhìn anh trách mắng nhẹ nhàng.

“Anh là sợ mẹ em chê anh đã có một cô con gái nên muốn Chân Chân biểu hiện tốt một chút để mẹ em vui vẻ chứ sao.” Anh vô tội giải thích.

“Dì ơi, Chân Chân sẽ rất nghe lời.” Cô bé cái hiểu cái không bảo đảm.

“Chân Chân không cần lo lắng, chắc chắn mẹ của dì cũng sẽ thích Chân Chân.” Trên mặt Triệu Phù nở một nụ cười vỗ về cô bé.

Ánh mắt Tiêu Tát dịu dàng nhìn cô. So với Vưu Tư Lệ, anh thấy Triệu Phù còn giống mẹ của Chân Chân hơn.

Giống như trước kia Triệu Phù từng nói, trẻ nhỏ rất nhạy cảm, có thật lòng đối xử với nó không, trong lòng nó đều biết.

Lần này Vưu Tư Lệ trở về luôn miệng nói chăm sóc con, nhưng mỗi lần Chân Chân nhìn thấy cô ta không phải là vẻ mặt thân mật mà là bài xích, có thể nhận ra cô ta không tốt với Chân Chân.

Nhưng cô ta thực sự là mẹ ruột, anh không có cách nào từ chối cô ta đến gần Chân Chân.

Nhưng chỉ cần kết hôn với Triệu Phù xong, Triệu Phù sẽ trở thành mẹ kế của Chân Chân, có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc Chân Chân rồi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tát chợt sửng sốt.

Không lẽ Triệu Phù vội vã muốn kết hôn với anh là vì nguyên nhân này?

Một cảm giác ấm áp lan khắp trong lòng.

Không lâu sau, đã đến Miêu Lật, vào nhà họ Triệu.

Trước khi xuống xe, Tiêu Tát hít sâu một hơi, gương mặt nở một nụ cười to, dẫn Chân Chân đi theo Triệu Phù vào nhà.

Trong phòng khách, mẹ Triệu đã ngồi chờ họ từ sớm.

Bên cạnh còn có anh cả Triệu Diệu, chị ba Triệu Minh và chú hai Triệu Thường.

“Mẹ, chú hai, anh cả, chị ba, con về rồi.” Sau khi đi vào, Triệu Phù lên tiếng chào hỏi.

“Bác gái, chú hai, anh cả, chị ba, chào mọi người, cháu là Tiêu Tát.” Anh khẩn trương đi theo sau cô, cúi đầu chào hỏi, sau khi tự giới thiệu bản thân, giơ hai gói quà trong tay lên, là một hộp linh chi và một giỏ trái cây, trên cùng là hai lọ trà ô long “Xin bác gái nhận chút quà nhỏ này.”

“Ừ. Mời cậu Tiêu ngồi.” Cặp mắt sắc bén của mẹ Triệu không dấu vết quan sát anh một cái rồi gọi anh.

“Bà ngoại Triệu, chào bà, cháu là Chân Chân.” Giọng nói non nớt cũng lên tiếng chào hỏi.

“Ngoan, cháu cũng ngồi đi.” Nhìn về phía đôi mắt to của Chân Chân, ánh mắt sắc bén của mẹ Triệu mới dịu một chút, gật đầu một cái lộ vẻ tươi cười.

“Cảm ơn bà ngoại Triệu.” Khéo léo trả lời, cô bé đi đến bên cạnh cha ngồi xuống.

“Triệu Phù, cậu ấy chính là đối tượng em muốn kết hôn?” Chị ba Triệu Minh không chớp mắt quan sát Tiêu Tát, cười hỏi.

“Đúng.” Triệu Phù khẽ gật đầu.

“Cậu Tiêu làm công việc gì thế?” Anh cả Triệu Diệu có gương mặt trẻ con cười thân thiết hỏi.

“Em làm trong ngành ăn uống, đây là danh thiếp của em.” Tiêu Tát lập tức lấy danh thiếp ra, đưa cho từng người.

“Ôi, cậu chính là Tổng giám đốc của “Hương vị ngon” sao?” Triệu Minh nhìn danh thiếp, cao giọng nói.

“Vâng.”

““Hương vị ngon” là do một tay anh ấy sáng lập.” Triệu Phù bổ sung thêm.

“Ôi chao, hóa ra cậu là ông chủ của “Hương vị ngon”, vậy sau này chúng tôi đến đó ăn cơm có thể được giảm giá không?” Triệu Minh mỉm cười hỏi.

“Không cần giảm giá mà miễn phí hết, chị ba muốn ăn gì chỉ cần gọi điện thoại cho em, em sẽ lập tức liên lạc với cửa hàng gần đó chuẩn bị đồ cho chị ba.” Anh tiếp tục chân chó bày tỏ với những người còn lại “Chỉ cần là người nhà Triệu Phù đều miễn phí hoàn toàn.”

Triệu Minh rất hài lòng với câu trả lời của anh, ấn tượng lập tức tăng vọt.

“Không tệ, không tệ, rất hiểu đạo lý làm người, rất có tiền đồ, hôm qua Triệu Phù cho chị bát tự của cậu, chị cũng đã giúp hai người xem một chút, trước khi kết hôn sẽ gặp chút sóng gió, phải cẩn thận một chút.” Chị ba nhắc nhở anh.

“Cậu Tiêu, sao cậu muốn kết hôn với Triệu Phù nhà chúng tôi?” Mẹ Triệu nhìn anh dò xét, chậm rãi lên tiếng.

“Bởi vì cháu yêu cô ấy.” Trước mặt mẹ vợ tương lai, Tiêu Tát không do dự bày tỏ nỗi lòng “Chúng cháu là bạn học cấp ba, khi đó cháu đã thích Triệu Phù, đáng tiếc 10 năm trước duyên phận không đủ, cho nên khi 10 năm sau gặp lại cô ấy ở đối diện nhà cháu, cháu nghĩ như vậy chứng tỏ chúng cháu rất có duyên.”

“10 năm trước, cậu thích tiểu Phù đến tận giờ? Cậu vẫn chung tình như vậy, thế con gái cậu là như nào?” Triệu Minh cười nói, giọng nói có chút chế nhạo.

Biết nhà họ Triệu đều hiểu về năm thuật, những người ngồi trước mặt này tám phần đều là cao nhân trong giới, Tiêu Tát không dám nói láo, thẳng thắn kể lại quá khứ của bản thân.

“Lúc học đại học có quen mấy người bạn gái, vào năm thứ tư, bởi vì sơ ý nên có Chân Chân.”

“Thế mẹ đưa nhỏ đâu?” Triệu Diệu hỏi tiếp.

“Năm đó sau khi sinh Chân Chân không lâu thì cô ta rời đi.” Còn chuyện gần đây cô ta đã trở lại anh không nói, không muốn người nhà họ Triệu cảm giác mình vẫn dây dưa không rõ với bạn gái cũ, để lại ấn tượng xấu.

“Cậu Tiêu, tôi không quan tâm cậu có tài sản bạc triệu hay không, tôi chỉ có một yêu cầu, hi vọng sau này cậu chăm sóc tốt cho Triệu Phù là được.” Giọng nói của mẹ Triệu không nặng nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Cháu bám dính với bác, cháu nhất định sẽ dùng tâm đối đãi với Triệu Phù.” Tiêu Tát không dám sơ sót, trình trọng bày tỏ.

“Bà ngoại Triệu, cháu cũng sẽ rất tốt rất tốt với dì, bà có thể để dì làm mama của cháu được không?” Giọng nói non nớt của Chân Chân cũng phụ họa theo.

Câu nói trẻ con của cô bé khiến mọi người trong phòng bật cười ra tiếng.

“Chân Chân lại đây với bà ngoại nào.” Mặt mẹ Triệu cũng nở một nụ cười hòa ái, vậy cô bé sang.

“Cháu rất muốn dì làm mẹ cháu à?” Mẹ Triệu sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hỏi.

“Dạ, cháu rất thích dì, bà ngoại Triệu, bà có thể để dì làm mama cháu không?”

“Vậy sau này cháu phải thay bà chăm sóc dì thật tốt, không thể để cho cha cháu bắt nạt dì, có được không?”

“Dạ, nếu papa bắt nạt dì, cháu sẽ bảo vệ dì.” Chân Chân gật đầu hứa hẹn.

Tiêu Tát cố nén nội tâm vui sướng, anh biết như này chứng tỏ mẹ vợ đã đồng ý hôn sự của hai người rồi.

Anh kiềm chế tâm trạng hưng phấn muốn nhảy lên reo hò, nhìn về phía Triệu Phù.

Mọi Triệu Phù cũng mỉm cười.

Thấy hai người liếc mắt đưa tình, Triệu Minh nhìn Triệu Diệu cười thầm một cái rồi cũng đi qua chơi đùa với Chân Chân.

Triệu Diệu vẫn tiếp tục ngồi nói chuyện với Tiêu Tát, hỏi thăm về gia đình anh, còn Triệu Phù ngồi nói chuyện với chú hai Triệu Thường.

Đến giờ ăn trưa, hai cha con Tiêu Tát cùng ăn với người nhà họ Triệu, chừng hai rưỡi chiều, ba người chuẩn bị đi về.

“Nếu cậu thật sự muốn cưới tiểu Phù thì phải hoàn toàn tin tưởng tiểu Phù, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ủng hộ con bé vô điều kiện.” Trước khi họ lên xe, chú hai của Triệu Phù dặn dò có ngụ ý.

“Cháu biết rồi, chào chú hai.” Anh không suy nghĩ nhiều, gật đầu.

Sau này Tiêu Tát mới hiểu được vì sao chú hai cô lại dặn anh như vậy.

25. Chương 13: Chương 7

Sau khi từ Miêu Lật trở về, được sự đồng ý của mẹ vợ, Tiêu Tát bắt đầu tích cực chuẩn bị cho hôn lễ.

Mặc dù Triệu Phù nói chỉ cần công chứng kết hôn là đủ nhưng anh vẫn cho rằng làm vậy quá đơn giản, mẹ của cô có lẽ sẽ nghĩ anh không đủ thành ý, ít nhất cũng phải làm một bữa tiệc mời hai bên gia đình và bạn bè thân thích.

Vì vậy hai người bắt đầu bàn bạc lên danh sách bạn bè tham dự.

Sau khi lên danh sách xong, bạn bè hai bên cần mời lên đến sáu, bảy trăm người, đa số là bạn bè của Tiêu Tát.

“Sao anh lại định mời nhiều người thế?” Triệu Phù nhìn chăm chăm danh sách thật dài trên tay anh.

“Những người này là đồng nghiệp công ty anh, những người này là những đối tác quan trọng, những người này là bạn bè của anh.” Anh chỉ vào danh sách giải thích.

“Không thể bỏ bớt à?”

“Để anh xem lại một chút.” Tiêu Tát cầm bút lên gạch bớt, vậy mà vẫn còn hơn bốn, năm trăm người.

Không có cách nào, anh quen biết rộng, những người này đều là do anh chọn lựa kỹ càng.

“Dù sao mời một bàn cũng là mời, mời 50 bàn cũng là mời, cũng không tốn nhiều thời gian nên không có gì khác nhau đâu.” Suy nghĩ một chút, anh thử dùng khuôn mặt tươi cười thuyết phục cô.

“Ai nói không khác! Tiệc một bàn rượu mất rất nhiều thời gian.” Triệu Phù nhìn anh, cô không am hiểu xã giao vì vậy không muốn đi chúc từng bàn.

“Vậy chúng ta không đi chúc rượu từng bàn, chỉ kính rượu ở bàn của người lớn, như vậy sẽ không tốn quá nhiều thời gian.”

Tiêu Tát đưa ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.

“Bạn bè của anh có đồng ý không?” Cô nghi ngờ.

“Không sao, anh sẽ gọi bảo vệ đến, ai dám làm loạn sẽ để bảo vệ đánh cho bất tỉnh rồi lôi ra ngoài.”

Suy nghĩ một chút, Triệu Phù đứng dậy “Vậy tùy anh.”

“Em giận à? Vậy anh sẽ xóa bớt cũng không sao đâu.”

“Không cần, em đã bảo tùy anh mà. Anh muốn mời ai thì cứ mời.” Cô chậm rãi đi vào phòng bếp.

“Em thật sự không tức giận?” Anh đi theo sau, cẩn thận quan sát nét mặt cô.

“Anh nhìn vào đâu mà bảo em tức giận?” Cô đã đồng ý theo quyết định của anh, tại sao anh lại nghĩ là cô tức giận chứ?

“Nhưng giọng em nghe giống như có hơi không vui.” Nét mặt cô quá lạnh nhạt, nhiều lúc anh không biết được cảm xúc của cô.

Triệu Phù suy nghĩ một chút, cho rằng có lẽ cảm xúc của cô không thay đổi gì nhiều làm anh sinh ra hiểu lầm, cô thấy mình nên giải thích với anh cho tốt.

“Nếu em thật sự tức giận sẽ không nói tùy anh, anh mời bạn bè đến đám cưới em có thể hiểu, cũng như anh nói, mời một bàn cũng là mời, mời 50 bàn cũng là mời, chỉ cần anh có thể làm thế nào để không cần đi chúc rượu từng bàn thì tùy anh muốn mời bao nhiêu người em cũng không ý kiến gì.”

“Anh đảm bảo hôm đó sẽ không đi chúc rượu từng bàn, ăn xong chúng ta sẽ trốn đi.” Nghe cô giải thích, Tiêu Tát lập tức mừng rỡ hứa hẹn.

“Ừ.” Cô gạt đầu một cái, lấy dao bổ dưa Hami, sau khi bổ hạt thì cắt thành từng miếng đặt vào khay, đưa cho anh mang ra cho Chân Chân ăn.

Anh nhận cái khay mang ra phòng khách ngồi ăn chung với con gái, mặt cười tươi, khoe mắt chân mày cũng lộ ra nét vui mừng.

Rốt cuộc tình cảm đơn phương mười năm trước cũng đơm hoa kết trái, mấy ngày nay anh hưng phấn đến mức không ngủ được.

Nghe tin anh và Triệu Phù sắp kết hôn khiến Vương Tư Lệ tức điên người.

So với khuôn mặt hờn hờ của anh thì khuôn mặt xinh đẹp của cô ta lại tràn đầy vẻ hung ác.

Trong phòng khách nhà họ Tiêu, cô ta lòng đầy đổ kỵ đi tới đi lui, nghĩ mọi cách phá hoại hôn sự của họ.

Cô ta tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Tát cưới Triệu Phù, cô ta sẽ không cho bọn họ đạt thành ước nguyện kết hôn đâu.

Càng nghĩ sắc mặt cô ta càng khó coi, cuối cùng cả người cô ta khẽ run. Cô ta lật tìm ví, lục thật lâu vẫn không thấy vật cần tìm, tay run run cầm di động gọi điện thoại.

Lần thứ nhất không gọi được, cô tiếp tục gọi lần hai.

Lần này điện thoại vừa kết nối, vội vã nói xong điện thoại thì cô ta cầm túi xách đi ra ngoài với khuôn mặt tái nhợt.

Triệu Phù xách theo đồ ăn vừa mua về, lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, sau khi cắm vào ổ khóa xoay cô kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Cửa không khóa? Là lúc đi ra cô quên không khóa hay là có ăn trộm?

Đẩy cửa ra, cô vào nhà kiểm tra toàn bộ, phát hiện không mất thứ gì. Cô nghĩ thầm chắc do khi đi ra cửa đúng lúc Tiêu Tát gọi điện muốn cô mua thêm mấy thứ nữa, buổi tối trở về anh sẽ nấu một bữa tiệc lớn, cô cố nhớ những nguyên liệu anh nói cho nên đã quên khóa cửa.

Sau khi vào nhà, cô cắt nguyên liệu vào phòng bếp, đi vào phòng làm việc, bắt đầu suy nghĩ vẽ phác thảo một bộ “Sơn hải kinh” mới.

Trong sách cổ “Sơn hải kinh” có nói Cùng Kỳ giống như hổ có cánh, vì vậy cô vẽ một con hổ có đôi cánh trên lưng.

Lại vẽ tiếp thân mình màu trắng, bờm hồng, ánh mắt màu vàng. Trong “Sơn hải kinh” có nói, tuổi thọ của nó có thể cả nghìn năm.

Cô căn cứ theo miêu tả trong truyện, vẽ tiếp mấy nhân vật kỳ quái, có mặt người thân thú, cũng có mặt thú thân người.

Cô rất thích bộ sách cổ này, cho nên mới lấy nó làm bối cảnh của truyện, bộ sách này miêu tả các loại nhân vật cho dù là hiện tại, qua mấy nghìn năm sau vẫn được xem là có trí tưởng tượng phong phú.

Cô đang chuyên chú vẽ một loại chim gọi là Man Man, dạng như vịt trời, nhưng chỉ có một cánh một mắt, khi có hai con mới có thể bay lượn, lúc nó xuất hiện sẽ có lũ lụt, là một loại chim không may.

Bỗng chuông cửa vang lên, Triệu Phù cảm thấy kỳ quái. Giờ này thì có ai tìm cô chứ? Cô buông bút trên tay, đi ra khỏi phòng làm việc mở cửa.

Nhưng khi cô mở cửa chính ra thì không thấy người nào ở ngoài, lại phát hiện cửa chính nhà họ Tiêu đang mở, cô nghĩ thầm có phải Tiêu Tát đã về rồi không?

“Tiêu Tát, vừa rồi anh bấm chuông tìm em à?” Cô đi về phía nhà Tiêu Tát, đứng ở trước cửa lên tiếng hỏi.

Đợi một lát không nghe thấy tiếng trả lời, cô lại hỏi lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời, cô nghi ngờ đi vào trong nhà, đến phòng khách nhìn thấy hình ảnh trước mặt làm cô sửng sốt.

Trên sofa phòng khách là một người phụ nữ, cô ta nằm sấp trên ghế, trên lưng cắm một con dao, máu từ người cô ta chảy ra nhuộm đỏ cả cái áo cô ta mặc.

Triệu Phù thường đi chiêu hồn, tận mắt nhìn thấy không ít người chết, so với trước đây cũng không phải quá khủng bố, vì vậy sau khi bị kinh ngạc, cô bình tĩnh bước lại gần xem người phụ nữ có còn hơi thở hay không. Lúc này sau lưng lại truyền đến một tiếng thét chói tai —

“A, giết người!”

Nghe thấy tiếng hét, Triệu Phù quay đầu lại thấy một cô gái xa lạ hoảng sợ mở to hai mắt nhìn chằm chằm cô gái nằm trên ghế sofa.

“Người không phải tôi giết.” Cô bình tĩnh giải thích.

“Nhưng ở đây chỉ có cô và cô ấy, không phải cô thì là ai?” Mặt cô gái kia hoảng sợ, không tin lời cô nói, sợ hãi lui về phía sau một bước, chớp mắt sau đó cô gái chạy về phía thang máy, hoảng hốt vào thang máy đi xuống.

Sau khi cô gái xa lạ kia rời đi, đôi mày thanh tú của Triệu Phù nhíu lại, có chút do dự nên đuổi theo cô gái vừa chạy đi trước hay là ở lại kiểm tra tình trạng của người đang nằm trên ghế sofa.

Bởi vì có khả năng cô gái vừa xuất hiện chính là hung thủ.

Chần chừ vài giây, mạng người quan trọng hơn, cô quyết định xem xét tình hình của nạn nhân.

Đến gần nhìn cô mới phát hiện người này chính là Vu Tư Lệ, nhìn đôi mắt trợn trừng này có thể thấy cô ta đã chết, nhưng cô vẫn thử sờ vào động mạch ở cổ cô ta.

Đúng như suy đoán của cô, cô ta đã chết.

Cô bình tĩnh đứng lên gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nói xong điện thoại, Triệu Phù đang định dẫn hồn phách Vu Tư Lệ hỏi xem cô ta bị ai giết, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người vội vã đi vào.

Cô quay đầu thì thấy đúng là cô gái vừa chạy đi, dẫn theo hai bảo vệ tòa nhà đi lên.

“Anh bảo vệ mau nhìn đi, người kia nằm trên ghế sofa nhất định hung thủ là cô ta.” Cô gái núp sau lưng bảo vệ chỉ tay về phía cô nói.

“Người không phải do tôi giết, lúc tôi đến cô ta đã bị chết rồi.” Về mặt Triệu Phù vẫn bình tĩnh lạnh nhạt.

“Ai biết cô nói thật hay nói dối? Vừa rồi khi tôi tới chỉ có cô ở trong nhà, cô là tình nghi lớn nhất.” Cô gái kia không tin lời cô.

“Tôi ở nhà đối diện, nghe thấy tiếng chuông cửa mới ra mở, thấy ngoài cửa không có ai mà cửa chính nhà họ Tiêu lại bị mở ra, cho nên tôi mới đến xem một chút.” Triệu Phù giải thích đơn giản, nghi ngờ hỏi lại cô gái “Cô thì sao? Cô là ai? Tại sao lại trùng hợp tới đây lúc này?”

“Cô đang nghi ngờ tôi sao? Tôi là nhân viên của “Hương vị ngon”, ông chủ chúng tôi là anh Tiêu quen tài liệu bảo tôi đến lấy cho anh ấy.” Phương Bội Bội giơ chìa khóa trong tay “Đây là chìa khóa nhà anh ấy tự tay đưa cho tôi, hơn nữa bây giờ tôi cũng có thể gọi điện cho anh ấy chứng minh lời tôi nói.”

Nói xong cô gái lập tức gọi điện cho Tiêu Tát, vừa mở miệng đã la ầm lên “Anh Tiêu, không xong rồi, nhà anh có chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì, không lẽ nhà anh có trộm?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói sột rột của Tiêu Tát.

“Không phải, là có người bị giết.”

“Có người bị giết? Bội Bội, em sẽ không nói đùa anh chứ?”

“Em nói thật, anh nên quay về xem một chút đi.”

“Để tôi nói chuyện với anh ấy.” Triệu Phù cầm lấy điện thoại từ Phương Bội Bội, giải thích đơn giản sự việc, “Tiêu Tát, người bị giết là Vũ Tư Lệ, lúc em tới cô ta đã chết, em đã báo cảnh sát rồi, chuyện này xảy ra trong nhà anh, tốt nhất anh vẫn nên trở về một chuyến.”

“Vũ Tư Lệ? Làm sao có thể...” Nghe thấy lời của cô, tuy Tiêu Tát có chút không tin được nhưng vẫn ổn định tinh thần nói “Được rồi, anh lập tức trở về.”

26. Chương 7-1

Editor: phuogot_93

Sau khi từ Miêu Lật trở về, được sự đồng ý của mẹ vợ, Tiêu Tát bắt đầu tích cực chuẩn bị cho hôn lễ.

Mặc dù Triệu Phù nói chỉ cần công chứng kết hôn là đủ nhưng anh vẫn cho rằng làm vậy quá đơn giản, mẹ của cô có lẽ sẽ nghĩ anh không đủ thành ý, ít nhất cũng phải làm một bữa tiệc mời hai bên gia đình và bạn bè thân thích.

Vì vậy hai người bắt đầu bàn bạc lên danh sách bạn bè tham dự.

Sau khi lên danh sách xong, bạn bè hai bên cần mời lên đến sáu, bảy trăm người, đa số là bạn bè của Tiêu Tát.

“Sao anh lại định mời nhiều người thế?” Triệu Phù nhìn chằm chằm danh sách thật dài trên tay anh.

“Những người này là đồng nghiệp công ty anh, những người này là những đối tác quan trọng, những người này là bạn bè của anh.” Anh chỉ vào danh sách giải thích.

“Không thể bỏ bớt à?”

“Để anh xem lại một chút.” Tiêu Tát cầm bút lên gạch bớt, vậy mà vẫn còn hơn bốn, năm trăm người.

Không có cách nào, anh quen biết rộng, những người này đều là do anh chọn lựa kỹ càng.

“Dù sao mời một bàn cũng là mời, mời 50 bàn cũng là mời, cũng không tốn nhiều thời gian nên không có gì khác nhau đâu.” Suy nghĩ một chút, anh thử dùng khuôn mặt tươi cười thuyết phục cô.

“Ai nói không khác! Tiếp một bàn rượu mất rất nhiều thời gian.” Triệu Phù nhìn anh, cô không am hiểu xã giao vì vậy không muốn đi chúc từng bàn.

“Vậy chúng ta không đi chúc rượu từng bàn, chỉ kính rượu ở bàn của người lớn, như vậy sẽ không tốn quá nhiều thời gian.”

Tiêu Tát đưa ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.

“Bạn bè của anh có đồng ý không?” Cô nghi ngờ.

“Không sao, anh sẽ gọi bảo vệ đến, ai dám làm loạn sẽ để bảo vệ đánh cho bất tỉnh rồi lôi ra ngoài.”

Suy nghĩ một chút, Triệu Phù đứng dậy “Vậy tùy anh.”

“Em giận à? Vậy anh sẽ xóa bớt cũng không sao đâu.”

“Không cần, em đã bảo tùy anh mà. Anh muốn mời ai thì cứ mời.” Cô chậm rãi đi vào phòng bếp.

“Em thật sự không tức giận?” Anh đi theo sau, cẩn thận quan sát nét mặt cô.

“Anh nhìn vào đâu mà bảo em tức giận?” Cô đã đồng ý theo quyết định của anh, tại sao anh lại nghĩ là cô tức giận chứ?

“Nhưng giọng em nghe giống như có hơi không vui.” Nét mặt cô quá lạnh nhạt, nhiều lúc anh không biết được cảm xúc của cô.

Triệu Phù suy nghĩ một chút, cho rằng có lẽ cảm xúc của cô không thay đổi gì nhiều làm anh sinh ra hiểu lầm, cô thấy mình nên giải thích với anh cho tốt.

“Nếu em thật sự tức giận sẽ không nói tùy anh, anh mời bạn bè đến đám cưới em có thể hiểu, cũng như anh nói, mời một bàn cũng là mời, mời 50 bàn cũng là mời, chỉ cần anh có thể làm thế nào để không cần đi chúc rượu từng bàn thì tùy anh muốn mời bao nhiêu người em cũng không ý kiến gì.”

“Anh đảm bảo hôm đó sẽ không đi chúc rượu từng bàn, ăn xong chúng ta sẽ trốn đi.” Nghe cô giải thích, Tiêu Tát lập tức mừng rỡ hứa hẹn.

“Ừ.” Cô gạt đầu một cái, lấy dao bổ dưa Hami, sau khi bổ hạt thì cắt thành từng miếng đặt vào khay, đưa cho anh mang ra cho Chân Chân ăn.

Anh nhận cái khay mang ra phòng khách ngồi ăn chung với con gái, mặt cười tươi, khoe mắt chân mày cũng lộ ra nét vui mừng.

Rốt cuộc tình cảm đơn phương mười năm trước cũng đơm hoa kết trái, mấy ngày nay anh hưng phấn đến mức không ngủ được.

Nghe tin anh và Triệu Phù sắp kết hôn khiến Vương Tư Lệ tức điên người.

So với khuôn mặt hờn hờ của anh thì khuôn mặt xinh đẹp của cô ta lại tràn đầy vẻ hung ác.

Trong phòng khách nhà họ Tiêu, cô ta lòng đầy đổ kỵ đi tới đi lui, nghĩ mọi cách phá hoại hôn sự của họ.

Cô ta tuyệt đối sẽ không để cho Tiêu Tát cưới Triệu Phù, cô ta sẽ không cho bọn họ đạt thành ước nguyện kết hôn đâu.

Càng nghĩ sắc mặt cô ta càng khó coi, cuối cùng cả người cô ta khê run. Cô ta lật tìm ví, lục thật lâu vẫn không thấy vật cần tìm, tay run run cầm di động gọi điện thoại.

Lần thứ nhất không gọi được, cô tiếp tục gọi lần hai.

Lần này điện thoại vừa kết nối, vội vã nói xong điện thoại thì cô ta cầm túi xách đi ra ngoài với khuôn mặt tái nhợt.

Triệu Phù xách theo đồ ăn vừa mua về, lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, sau khi cắm vào ổ khóa xoay cô kính ngạc kêu lên một tiếng.

Cửa không khóa? Là lúc đi ra cô quên không khóa hay là có ăn trộm?

Đẩy cửa ra, cô vào nhà kiểm tra toàn bộ, phát hiện không mất thứ gì.

Cô nghĩ thầm chắc do khi đi ra cửa đúng lúc Tiêu Tát gọi điện muốn cô mua thêm mấy thứ nữa, buổi tối trở về anh sẽ nấu một bữa tiệc lớn, cô cố nhớ những nguyên liệu anh nói cho nên đã quên khóa cửa.

Sau khi vào nhà, cô cất nguyên liệu vào phòng bếp, đi vào phòng làm việc, bắt đầu suy nghĩ vẽ phác thảo một bộ “Sơn hải kinh” mới.

Trong sách cổ “Sơn hải kinh” có nói Cùng Kỳ giống như hổ có cánh, vì vậy cô vẽ một con hổ có đôi cánh trên lưng.

Lại vẽ tiếp thân mình màu trắng, bờm hồng, ánh mắt màu vàng. Trong “Sơn hải kinh” có nói, tuổi thọ của nó có thể cả nghìn năm.

Cô căn cứ theo miêu tả trong truyện, vẽ tiếp mấy nhân vật kỳ quái, có mặt người thân thú, cũng có mặt thú thân người.

Cô rất thích bộ sách cổ này, cho nên mới lấy nó làm bối cảnh của truyện, bộ sách này miêu tả các loại nhân vật cho dù là hiện tại, qua mấy nghìn năm sau vẫn được xem là có trí tưởng tượng phong phú.

Cô đang chuyên chú vẽ một loại chim gọi là Man Man, dạng như vịt trời, nhưng chỉ có một cánh một mắt, khi có hai con mới có thể bay lượn, lúc nó xuất hiện sẽ có lũ lụt, là một loại chim không may.

Bỗng chuông cửa vang lên, Triệu Phù cảm thấy kỳ quái. Giờ này thì có ai tìm cô chứ? Cô buông bút trên tay, đi ra khỏi phòng làm việc mở cửa.

Nhưng khi cô mở cửa chính ra thì không thấy người nào ở ngoài, lại phát hiện cửa chính nhà họ Tiêu đang mở, cô nghĩ thầm có phải Tiêu Tát đã về rồi không?

“Tiêu Tát, vừa rồi anh bấm chuông tìm em à?” Cô đi về phía nhà Tiêu Tát, đứng ở trước cửa lên tiếng hỏi.

Đợi một lát không nghe thấy tiếng trả lời, cô lại hỏi lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời, cô nghi ngờ đi vào trong nhà, đến phòng khách nhìn thấy hình ảnh trước mặt làm cô sửng sốt.

Trên sofa phòng khách là một người phụ nữ, cô ta nằm sấp trên ghế, trên lưng cắm một con dao, máu từ người cô ta chảy ra nhuộm đỏ cả cái áo cô ta mặc.

Triệu Phù thường đi chiêu hồn, tận mắt nhìn thấy không ít người chết, so với trước đây cũng không phải quá khủng bố, vì vậy sau khi bị kinh ngạc, cô bình tĩnh bước lại gần xem người phụ nữ có còn hơi thở hay không. Lúc này sau lưng lại truyền đến một tiếng thét chói tai —

“A, giết người!”

Nghe thấy tiếng hét, Triệu Phù quay đầu lại thấy một cô gái xa lạ hoảng sợ mở to hai mắt nhìn chằm chằm cô gái nằm trên ghế sofa.

“Người không phải tôi giết.” Cô bình tĩnh giải thích.

“Nhưng ở đây chỉ có cô và cô ấy, không phải cô thì là ai?” Mặt cô gái kia hoảng sợ, không tin lời cô nói, sợ hãi lui về phía sau một bước, chớp mắt sau đó cô gái chạy về phía thang máy, hoảng hốt vào thang máy đi xuống.

Sau khi cô gái xa lạ kia rời đi, đôi mày thanh tú của Triệu Phù nhíu lại, có chút do dự nên đuổi theo cô gái vừa chạy đi trước hay là ở lại kiểm tra tình trạng của người đang nằm trên ghế sofa.

Bởi vì có khả năng cô gái vừa xuất hiện chính là hung thủ.

Chần chừ vài giây, mạng người quan trọng hơn, cô quyết định xem xét tình hình của nạn nhân.

Đến gần nhìn cô mới phát hiện người này chính là Vụ Tư Lệ, nhìn đôi mắt trợn trừng này có thể thấy cô ta đã chết, nhưng cô vẫn thử sờ vào động mạch ở cổ cô ta.

Đúng như suy đoán của cô, cô ta đã chết.

Cô bình tĩnh đứng lên gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nói xong điện thoại, Triệu Phù đang định dẫn hồn phách Vụ Tư Lệ hỏi xem cô ta bị ai giết, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, có người vội vã đi vào.

Cô quay đầu thì thấy đúng là cô gái vừa chạy đi, dẫn theo hai bảo vệ tòa nhà đi lên.

“Anh bảo vệ mau nhìn đi, người kia nằm trên ghế sofa nhất định hung thủ là cô ta.” Cô gái núp sau lưng bảo vệ chỉ tay về phía cô nói.

“Người không phải do tôi giết, lúc tôi đến cô ta đã bị chết rồi.” Về mặt Triệu Phù vẫn bình tĩnh lạnh nhạt.

“Ai biết cô nói thật hay nói dối? Vừa rồi khi tôi tới chỉ có cô ở trong nhà, cô là tình nghi lớn nhất.” Cô gái kia không tin lời cô.

“Tôi ở nhà đối diện, nghe thấy tiếng chuông cửa mới ra mở, thấy ngoài cửa không có ai mà cửa chính nhà họ Tiêu lại bị mở ra, cho nên tôi mới đến xem một chút.” Triệu Phù giải thích đơn giản, nghi ngờ hỏi lại cô gái “Cô thì sao? Cô là ai? Tại sao lại trùng hợp tới đây lúc này?”

“Cô đang nghi ngờ tôi sao? Tôi là nhân viên của “Hương vị ngon”, ông chủ chúng tôi là anh Tiêu quen tài liệu bảo tôi đến lấy cho anh ấy.” Phương Bội Bội giờ chìa khóa trong tay “Đây là chìa khóa nhà anh ấy tự tay đưa cho tôi, hơn nữa bây giờ tôi cũng có thể gọi điện cho anh ấy chứng minh lời tôi nói.”

Nói xong cô gái lập tức gọi điện cho Tiêu Tát, vừa mở miệng đã la ầm lên “Anh Tiêu, không xong rồi, nhà anh có chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì, không lẽ nhà anh có trộm?” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói sột ruột của Tiêu Tát.

“Không phải, là có người bị giết.”

“Có người bị giết? Bội Bội, em sẽ không nói đùa anh chứ?”

“Em nói thật, anh nên quay về xem một chút đi.”

“Để tôi nói chuyện với anh ấy.” Triệu Phù cầm lấy điện thoại từ Phương Bội Bội, giải thích đơn giản sự việc, “Tiêu Tát, người bị giết là Vu Tư Lệ, lúc em tới cô ta đã chết, em đã báo cảnh sát rồi, chuyện này xảy ra trong nhà anh, tốt nhất anh vẫn nên trở về một chuyến.”

“Vu Tư Lệ? Làm sao có thể...” Nghe thấy lời của cô, tuy Tiêu Tát có chút không tin được nhưng vẫn ổn định tinh thần nói “Được rồi, anh lập tức trở về.”

27. Chương 14: Chương 7.2

Khi Tiêu Tát về nhà, cảnh sát đã có mặt ở nhà anh, có hai người chia ra hỏi Triệu Phù và Phương Bội Bội, hai người khác lục soát tìm kiếm bằng chứng ở hiện trường và một người pháp y kiểm tra thi thể Vu Tư Lệ.

“Anh Tiêu!” Thấy anh trở về, Phương Bội Bội vội vàng gọi.

“Anh chính là chủ nhà?” Cảnh sát đang hỏi cô cũng đi cùng qua đó.

“Đúng vậy.”

“Anh và người chết có quan hệ gì?”

“Cô ta là bạn gái trước của tôi...” Nhìn thấy thi thể Vu Tư Lệ nằm trên ghế sofa, sắc mặt anh hơi trầm xuống “Xin hỏi cô ta chết như nào?”

Mặc dù đã không còn tình cảm với cô ta, nhưng thấy cô ta chết thảm, trong lòng anh cũng có chút không đành lòng.

“Nguyên nhân cái chết bước đầu suy đoán là do bị đâm một dao sau lưng rất sâu, nhưng cụ thể còn phải đợi pháp y sau khi trở về kiểm tra kỹ mới có thể biết.”

“Cô ta là bạn gái trước sao lại xuất hiện ở nhà anh?” Cảnh sát tiếp tục hỏi.

“Bởi vì thời gian này cô ta ở nhờ nhà tôi, chăm sóc con gái hơn năm tuổi của chúng tôi.”

Tiêu Tát ngẩng đầu nhìn Triệu Phù, cô đã khai báo toàn bộ tình hình mình phát hiện ra thi thể, cũng ngăn đầu nhìn anh, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, truyền lại sự quan tâm nhau.

Sau khi kiểm tra hiện trường bước đầu xong, thi thể Vu Tư Lệ được đưa lên xe cấp cứu, Triệu Phù, Phương Bội Bội, Tiêu Tát và hai anh bảo vệ tòa nhà đến cục cảnh sát làm biên bản.

Triệu Phù, Tiêu Tát và Phương Bội Bội bị tách ra tra hỏi.

Không lâu sau, Triệu Phù bắt ngờ bị bắt giữ, tiếp tục bị thẩm vấn.

Bởi vì nhân viên kiểm tra hiện trường phát hiện con dao giết chết Vu Tư Lệ có dấu vân tay của cô.

Nhà họ Triệu sử dụng năm thuật trời cho trợ giúp cảnh sát phá không ít vụ án, bao gồm cả Triệu Phù cũng từng dùng phương thức chiêu hồn nói chuyện với vong hồn, giúp cảnh sát không ít.

Vì vậy lần này cô dính đến án mạng của Vụ Tư Lệ khiến cảnh sát cũng có chút bất ngờ, nhưng vẫn chỉ có thể giải quyết theo việc chung.

“Theo như lời của cô, cô và Vụ Tư Lệ đã chết không có bất kỳ hiềm khích nào cho nên không có động cơ giết cô ta. Nhưng trưởng bộ phận bảo vệ tòa nhà nói, Vụ Tư Lệ không chỉ một lần oán trách với họ cô dùng thủ đoạn không đứng đắn đoạt người đàn ông và con gái cô ta, cho thấy giữa hai người có hiềm khích.” Cảnh sát hình sự chất vấn cô.

“Đây chỉ là lời nói một phía từ cô ta, về điểm này, sao cảnh sát không đi hỏi Tiêu Tát và con gái cô ta?” Khuôn mặt Triệu Phù thanh lệ trước sau như một bình tĩnh không một gợn sóng không có biểu lộ cảm xúc dư thừa.

“Cô Triệu, nói thật ra trước đây cô giúp chúng tôi phá được không ít vụ án, cảnh sát chúng tôi rất cảm kích cô, cũng không hy vọng cô là hung thủ của vụ án này, nhưng con dao gọt hoa quả kia có vân tay của cô, cô giải thích như nào đây?”

Cảnh sát đặt con dao đựng trong túi trước mặt cô.

“Con dao này... Là dao gọt trái cây của tôi.” Cô nhìn kỹ con dao, có chút bất ngờ, sau đó nhớ đến một chuyện “Buổi sáng khi tôi đi chợ về, phát hiện cửa chính không khóa, tôi nghĩ là lúc đi ra ngoài quên khóa cửa, bây giờ nhớ lại có lẽ có người len vào nhà lấy trộm con dao này.”

“Ý cô là có người xông vào nhà cô, lấy trộm dao giết chết Vụ Tư Lệ rồi giả họa cho cô?” Cảnh sát lập tức hiểu ý của cô.

“Ngoài nguyên nhân này tôi không nghĩ ra điều gì khác, trước đó có người cố ý bấm chuông cửa nhà tôi, hiển nhiên là muốn dụ tôi sang nhà họ Tiêu.” Nhìn vị cảnh sát trung niên hơi mập ngồi đối diện, Triệu Phù đề xuất một ý kiến “Muốn biết ai giết cô ta rất đơn giản, để tôi chiêu hồn Vụ Tư Lệ, tôi hỏi thẳng cô ta, rốt cuộc là ai giết cô ta?”

“...” Suy nghĩ một chút, cảnh sát này không dám lập tức đồng ý với cô “Để tôi đi hỏi cấp trên xem.”

Không lâu sau, cảnh sát đi xin phép cấp trên trở lại chỗ cô.

“Cấp trên đã đồng ý, cô muốn đến hiện trường vụ án hay là đi đến chỗ thi thể để chiêu hồn?” Trước kia cô và nhà họ Triệu đã giúp đỡ nhiều vụ án giết người, vì vậy lần này cảnh sát phá lệ đồng ý cho cô ra ngoài chiêu hồn người chết trong lúc đang bị tạm giữ.

“Cô ta mới bị giết hại không lâu, có lẽ hồn phách vẫn chưa rời cơ thể, tốt nhất là đến chỗ thi thể của cô ta trước.” Triệu Phù suy nghĩ một chút quyết định nói.

Sau đó, người cảnh sát kia dẫn cô đến phòng pháp y, kết quả là chộp hụt.

Người nhà của Vụ Tư Lệ đã mang thi thể cô ta về, còn từ chối pháp y làm thêm một bước giải phẫu thi thể điều tra nguyên nhân cái chết với lý do muốn xác cô ta vẫn hoàn chỉnh.

“Pháp y Trương, vụ án này còn chưa điều tra xong sao ông có thể để người nhà mang thi thể về, chuyện này không đúng với quy định!” Cảnh sát áp tải Triệu Phù đến có chút tức giận.

“Người nhà đó vừa đến đã âm ỉ đòi mang thi thể về, còn không cho phép tôi giải phẫu, họ dẫn theo mấy người, vẻ mặt hung hãn mạnh mẽ mang thi thể đi, chúng tôi không ngăn được họ, báo tin cho bảo vệ xong thì bọn họ cũng đi rồi.” Pháp y già cả mở miệng oán trách.

“Chuyện này...” Cảnh sát hình sự lộ vẻ mặt khó xử, ông khổ sở nhìn Triệu Phù hỏi “Cô Triệu, thi thể người chết đã bị mang về, vậy phải làm sao bây giờ? Có cần tôi liên lạc với người nhà, hỏi bọn họ có muốn chiêu hồn không?”

Chuyện chiêu hồn này cảnh sát tuyệt đối không thể ra mặt, ngộ nhỡ bị truyền thông biết, sẽ nói bọn họ không dùng phương pháp khoa học phá án, lại mê tín đi hỏi quỷ thần, ông có thể đoán trước mọi chuyện sẽ trở thành rắc rối lớn, người dân sẽ nhân cơ hội bắt cực trưởng nêu ý kiến rồi sau đó sẽ ra sức phê bình.

Cục trưởng chịu đựng bị mắng, đương nhiên tính tình sẽ không tốt, cấp dưới như ông cũng sẽ không có ngày sống dễ chịu.

Cho nên chuyện như vậy cảnh sát tuyệt đối không nên ra mặt, chỉ có thể tìm người không liên quan đứng ra liên hệ.

Triệu Phù cân nhắc một chút “Nếu không thì về hiện trường vụ án trước, tôi muốn thử xem có thể chiêu hồn cô ta hay không.”

Tiêu Tát tìm luật sư cho Triệu Phù, nhưng vì cô là người bị tình nghi lớn nhất, vì vậy tạm thời không có cách nào phóng thích ra ngoài.

Sau khi làm xong thủ tục ghi chép lời khai, Phương Bội Bội nhìn thấy sắc mặt anh nặng nề, thấp thỏm đến trước mặt anh nói xin lỗi.

“Anh Tiêu, xin lỗi anh, em không biết cô Triệu là bạn gái anh, lúc em vào nhà anh thì nhìn thấy cô Vưu ngã trên sofa, sau lưng bị cắm một con dao, em sợ quá cho nên mới—” Sau khi cô đến cục cảnh sát mới biết người chết là bạn gái trước của anh Tiêu, mẹ đẻ của con gái anh.

Mà vụ án có liên quan Triệu Phù, là bạn gái đương nhiệm, cũng chính là đối tượng sắp kết hôn với anh.

Tam giác quan hệ này thật phức tạp, khiến cô càng nghĩ càng thấy có phải là giết người vì tình không?

“Thôi, chuyện này cũng không thể trách em.” Tiêu Tát nói.

“Anh Tiêu, nếu cô Triệu không phải hung thủ vậy anh cảm thấy ai mới là hung thủ?”

Một lát sau, Phương Bội Bội hỏi thử: “Anh không biết.” Bây giờ anh hoàn toàn không có đầu mối gì về cái chết của Vưu Tư Lệ.

“Liệu có phải cô Triệu lỡ tay...” Phương Bội Bội suy đoán, những còn chưa nói xong đã bị Tiêu Tát nghiêm khắc bác bỏ.

“Không thể nào!”

“Có lẽ họ xảy ra tranh chấp gì đó, em nghe bảo vệ nói cô Vưu hình như rất khó chịu với dáng vẻ cô Triệu...”

“Đây chẳng qua là một mình Vưu Tư Lệ khó chịu thôi, với tính cách của Triệu Phù, dù Vưu Tư Lệ có cố tình gây sự thì Triệu Phù cũng sẽ không để ý đến cô ta.” Tiêu Tát lập tức bác bỏ.

Căn cứ vào lời Triệu Phù, ngày đó có người bấm chuông cửa nhà cô, cô đi ra mở cửa thì bên ngoài không có ai, nhưng cửa chính nhà anh lại mở, cô nghĩ là anh về mới đi sang xem, thế nên mới phát hiện Vưu Tư Lệ bị đâm một dao sau lưng ngã trên ghế sofa.

Nhưng anh thật không nghĩ ra được ai đã vào nhà giết Vưu Tư Lệ...

Phương Bội Bội còn muốn nhắc lại chuyện dấu vân tay trên con dao gây án, cô thấy Triệu Phù là kẻ tình nghi lớn nhất nhưng vì ngại quan hệ của anh Tiêu và Triệu Phù nên không dám nói vậy, sợ chọc giận anh.

“Bội Bội, em về công ty trước đi, hôm nay anh không đến.” Suy nghĩ một chút, Tiêu Tát nói.

“Em biết rồi, em sẽ nói với nhóm Dương Thù.”

Sau khi Phương Bội Bội đi, anh cũng về thẳng nhà.

Vào cửa, nhìn thấy trên sofa có phác họa lại hình người màu trắng, thể hiện đó là vị trí thi thể Vưu Tư Lệ ngã.

Nhìn chăm chú vào cái hình người màu trắng đó, tâm tình anh có chút nặng nề, nếu ban đầu anh không đồng ý yêu cầu của Vưu Tư Lệ, cho cô ta vào đây ở, có lẽ cô ta cũng sẽ không chết thảm trong nhà anh rồi.

Lúc cô ta đòi vào đây ở chắc cũng không ngờ được mình sẽ kết thúc sinh mệnh ở đây.

Anh thở dài lắc đầu một cái, cẩn thận nhìn kỹ xung quanh, giống như lời cảnh sát nói phòng khách không có bất kỳ dấu vết ẩu đả nào, cho nên hung thủ là trong tình huống Vưu Tư Lệ không đề phòng mà phạm

án, vì vậy đó phải là người mà cô ta quen biết, cho nên cô ta mới có thể không hề phòng bị mà mở cửa cho hung thủ đi vào.

Anh biết Vụ Tư Lệ vì chuyện của anh và Chân Chân mà khó chịu với Triệu Phù, mà trên con dao có dấu vân tay của Triệu Phù, chẳng lẽ giống như lời Phương Bội Bội nói, hai người xảy ra tranh chấp, Triệu Phù lỡ tay giết cô ta?

Tiêu Tát vội vàng lắc đầu xua đi ý nghĩ điên cuồng này, tính cách Triệu Phù điềm tĩnh, không thể nào dễ dàng bị chọc giận, càng không dễ dàng mất đi lý trí mà giết người.

Anh tin tưởng Triệu Phù.

Vì ổn định tâm tư, anh vào phòng bếp rót chén trà uống.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, anh ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy hai người đàn ông dẫn Triệu Phù vào.

“Triệu Phù, em được thả ra à?” Thấy cô trở lại, Tiêu Tát vui mừng hỏi.

“Không phải, chúng tôi có một vài chuyện cần cô Triệu trở lại hiện trường để điều tra lại cho rõ ràng, anh Tiêu, anh có thể tạm thời ra khỏi nhà không?” Một trong hai người cảnh sát lên tiếng nói.

Anh ta không dám nói cho Tiêu Tát bọn họ dẫn Triệu Phù đến đây là để chiêu hồn, tránh gây ra những phiền toái không cần thiết, vì vậy muốn anh tránh ra chỗ khác.

“Anh ấy biết tôi làm gì, để anh ấy ở lại đây cũng không sao.” Triệu Phù lên tiếng.

Một người cảnh sát khác nhớ đến quan hệ giữa hai người “Cũng được, dù sao cô và anh Tiêu cũng có ý định kết hôn rồi.”

“Các anh muốn làm gì?” Tiêu Tát không hiểu hỏi.

“Em muốn chiêu hồn Vụ Tư Lệ, hỏi xem ai đã giết cô ta.” Cô giải thích.

“Đúng rồi, em có thể chiêu hồn hỏi cô ta hung thủ là ai, vậy em mau tiến hành đi.” Anh nghĩ tới lần trước tận mắt thấy cô giúp đỡ chiêu hồn, lại có thể phá được vụ án bị tưởng nhầm là tự thiêu nhưng thực ra là một vụ giết người, anh vội vàng thúc giục, hy vọng có thể nhanh chóng trả lại trong sạch của cô.

Triệu Phù lấy ra phù chú vừa cầm từ nhà đốt lên, niệm chú, lát sau, cô lại đốt một tờ khác tiếp tục niệm, sắc mặt có chút nặng nề.

Hai người cảnh sát và Tiêu Tát đứng một bên quan sát, vẻ mặt Tiêu Tát khẩn trương, lần trước cô chiêu hồn hình như rất nhanh, vì sao lần này lại lâu như vậy?

Một lúc lâu sau, Triệu Phù nhìn về phía bọn họ lắc đầu.

“Hồn phách cô ta không ở đây, chắc vẫn ở thi thể cô ta.”

“Vậy chúng ta lập tức đến chỗ thi thể cô ta để chiêu hồn.” Tiêu Tát vội vàng nói.

“Thi thể người chết đã bị người nhà đưa về, chúng tôi đã cử người đến mang đi nhưng người không biết người nhà đã giấu đi đâu, không chịu giao ra.” Hai người cảnh sát lộ vẻ mặt khó xử.

Không chiêu được vong hồn Vụ Tư Lệ, vụ án vẫn không có tiến triển gì, Triệu Phù lại bị đưa về cục cảnh sát.

Tiêu Tát đi theo bọn họ xuống tầng, trước khi ngồi lên xe cảnh sát, cô quay đầu nhìn anh.

“Em không giết Vụ tư Lệ.”

Anh gật đầu tỏ ý hiểu rõ, nhìn cô ngồi vào xe cảnh sát bị đưa đi.

Ánh mắt vô tội trước khi đi của cô khiến anh đau lòng, cũng rất xấu hổ.

Trước đây trong phút chốc anh thậm chí cũng có ý nghĩ nghi ngờ cô.

Đột nhiên anh nhớ lại ngày đó cùng cô đi Miêu Lật thăm người nhà, chú hai của cô cố ý nói với anh một câu —

Nếu cậu thật sự muốn cưới tiểu Phù, thì phải hoàn toàn tin tưởng tiểu Phù, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ủng hộ con bé vô điều kiện.

Có lẽ chú hai cô đã sớm đoán được chuyện này, cho nên mới nhắc nhở trước.

Giờ phút này những rối loạn trong lòng đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, việc anh phải làm bây giờ là tin tưởng 100% và ủng hộ vô điều kiện.

Chắc chắn anh phải bắt được tên hung thủ đáng ghét hãm hại cô!

28. Chương 7-2

Editor: phuogot_93

Khi Tiêu Tắt về nhà, cảnh sát đã có mặt ở nhà anh, có hai người chia ra hỏi Triệu Phù và Phương Bội Bội, hai người khác lục soát tìm kiếm bằng chứng ở hiện trường và một người pháp y kiểm tra thi thể Vụ Tư Lệ.

“Anh Tiêu!” Thấy anh trở về, Phương Bội Bội vội vàng gọi.

“Anh chính là chủ nhà?” Cảnh sát đang hỏi cô cũng đi cùng qua đó.

“Đúng vậy.”

“Anh và người chết có quan hệ gì?”

“Cô ta là bạn gái trước của tôi...” Nhìn thấy thi thể Vụ Tư Lệ nằm trên ghế sofa, sắc mặt anh hơi trầm xuống “Xin hỏi cô ta chết như nào?”

Mặc dù đã không còn tình cảm với cô ta, nhưng thấy cô ta chết thảm, trong lòng anh cũng có chút không đành lòng.

“Nguyên nhân cái chết bước đầu suy đoán là do bị đâm một dao sau lưng rất sâu, nhưng cụ thể còn phải đợi pháp y sau khi trở về kiểm tra kỹ mới có thể biết.”

“Cô ta là bạn gái trước sao lại xuất hiện ở nhà anh?” Cảnh sát tiếp tục hỏi.

“Bởi vì thời gian này cô ta ở nhờ nhà tôi, chăm sóc con gái hơn năm tuổi của chúng tôi.”

Tiêu Tắt ngẩng đầu nhìn Triệu Phù, cô đã khai báo toàn bộ tình hình mình phát hiện ra thi thể, cũng ngăn đầu nhìn anh, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, truyền lại sự quan tâm nhau.

Sau khi kiểm tra hiện trường bước đầu xong, thi thể Vụ Tư Lệ được đưa lên xe cấp cứu, Triệu Phù, Phương Bội Bội, Tiêu Tắt và hai anh bảo vệ tòa nhà đến cục cảnh sát làm biên bản.

Triệu Phù, Tiêu Tắt và Phương Bội Bội bị tách ra tra hỏi.

Không lâu sau, Triệu Phù bắt ngờ bị bắt giữ, tiếp tục bị thẩm vấn.

Bởi vì nhân viên kiểm tra hiện trường phát hiện con dao giết chết Vụ Tư Lệ có dấu vân tay của cô.

Nhà họ Triệu sử dụng năm thuật trời cho trợ giúp cảnh sát phá không ít vụ án, bao gồm cả Triệu Phù cũng từng dùng phương thức chiêu hồn nói chuyện với vong hồn, giúp cảnh sát không ít.

Vì vậy lần này cô dính đến án mạng của Vụ Tư Lệ khiến cảnh sát cũng có chút bất ngờ, nhưng vẫn chỉ có thể giải quyết theo việc chung.

“Theo như lời của cô, cô và Vụ Tư Lệ đã chết không có bất kỳ hiềm khích nào cho nên không có động cơ giết cô ta. Nhưng trưởng bộ phận bảo vệ tòa nhà nói, Vụ Tư Lệ không chỉ một lần oán trách với họ cô dùng thủ đoạn không đứng đắn đoạt người đàn ông và con gái cô ta, cho thấy giữa hai người có hiềm khích.” Cảnh sát hình sự chất vấn cô.

“Đây chỉ là lời nói một phía từ cô ta, về điểm này, sao cảnh sát không đi hỏi Tiêu Tát và con gái cô ta?” Khuôn mặt Triệu Phù thanh lệ trước sau như một bình tĩnh không một gợn sóng không có biểu lộ cảm xúc dư thừa.

“Cô Triệu, nói thật ra trước đây cô giúp chúng tôi phá được không ít vụ án, cảnh sát chúng tôi rất cảm kích cô, cũng không hy vọng cô là hung thủ của vụ án này, nhưng con dao gọt hoa quả kia có vân tay của cô, cô giải thích như nào đây?”

Cảnh sát đặt con dao đựng trong túi trước mặt cô.

“Con dao này... Là dao gọt trái cây của tôi.” Cô nhìn kỹ con dao, có chút bất ngờ, sau đó nhớ đến một chuyện “Buổi sáng khi tôi đi chợ về, phát hiện cửa chính không khóa, tôi nghĩ là lúc đi ra ngoài quên khóa cửa, bây giờ nhớ lại có lẽ có người lẻn vào nhà lấy trộm con dao này.”

“Ý cô là có người xông vào nhà cô, lấy trộm dao giết chết Vụ Tư Lệ rồi giả họa cho cô?” Cảnh sát lập tức hiểu ý của cô.

“Ngoài nguyên nhân này tôi không nghĩ ra điều gì khác, trước đó có người cố ý bấm chuông cửa nhà tôi, hiển nhiên là muốn dụ tôi sang nhà họ Tiêu.” Nhìn vị cảnh sát trung niên hơi mập ngời đối diện, Triệu Phù đề xuất một ý kiến “Muốn biết ai giết cô ta rất đơn giản, để tôi chiêu hồn Vụ Tư Lệ, tôi hỏi thẳng cô ta, rốt cuộc là ai giết cô ta?”

“...” Suy nghĩ một chút, cảnh sát này không dám lập tức đồng ý với cô “Để tôi đi hỏi cấp trên xem.”

Không lâu sau, cảnh sát đi xin phép cấp trên trở lại chỗ cô.

“Cấp trên đã đồng ý, cô muốn đến hiện trường vụ án hay là đi đến chỗ thi thể để chiêu hồn?” Trước kia cô và nhà họ Triệu đã giúp đỡ nhiều vụ án giết người, vì vậy lần này cảnh sát phá lệ đồng ý cho cô ra ngoài chiêu hồn người chết trong lúc đang bị tạm giữ.

“Cô ta mới bị giết hại không lâu, có lẽ hồn phách vẫn chưa rời cơ thể, tốt nhất là đến chỗ thi thể của cô ta trước.” Triệu Phù suy nghĩ một chút quyết định nói.

Sau đó, người cảnh sát kia dẫn cô đến phòng pháp y, kết quả là chộp hụt.

Người nhà của Vụ Tư Lệ đã mang thi thể cô ta về, còn từ chối pháp y làm thêm một bước giải phẫu thi thể điều tra nguyên nhân cái chết với lý do muốn xác cô ta vẫn hoàn chỉnh.

“Pháp y Trương, vụ án này còn chưa điều tra xong sao ông có thể để người nhà mang thi thể về, chuyện này không đúng với quy định!” Cảnh sát áp tải Triệu Phù đến có chút tức giận.

“Người nhà đó vừa đến đã âm ỉ đòi mang thi thể về, còn không cho phép tôi giải phẫu, họ dẫn theo mấy người, vẻ mặt hung hãn mạnh mẽ mang thi thể đi, chúng tôi không ngăn được họ, báo tin cho bảo vệ xong thì bọn họ cũng đi rồi.” Pháp y già cả mở miệng oán trách.

“Chuyện này...” Cảnh sát hình sự lộ vẻ mặt khó xử, ông khổ sở nhìn Triệu Phù hỏi “Cô Triệu, thi thể người chết đã bị mang về, vậy phải làm sao bây giờ? Có cần tôi liên lạc với người nhà, hỏi bọn họ có muốn chiêu hồn không?”

Chuyện chiêu hồn này cảnh sát tuyệt đối không thể ra mặt, ngộ nhỡ bị truyền thông biết, sẽ nói bọn họ không dùng phương pháp khoa học phá án, lại mê tín đi hỏi quỷ thần, ông có thể đoán trước mọi chuyện sẽ trở thành rắc rối lớn, người dân sẽ nhân cơ hội bắt cục trưởng nêu ý kiến rồi sau đó sẽ ra sức phê bình.

Cục trưởng chịu đựng bị mắng, đương nhiên tính tình sẽ không tốt, cấp dưới như ông cũng sẽ không có ngày sống dễ chịu.

Cho nên chuyện như vậy cảnh sát tuyệt đối không nên ra mặt, chỉ có thể tìm người không liên quan đứng ra liên hệ.

Triệu Phù cân nhắc một chút “Nếu không thì về hiện trường vụ án trước, tôi muốn thử xem có thể chiêu hồn cô ta hay không.”

Tiêu Tát tìm luật sư cho Triệu Phù, nhưng vì cô là người bị tình nghi lớn nhất, vì vậy tạm thời không có cách nào phóng thích ra ngoài.

Sau khi làm xong thủ tục ghi chép lời khai, Phương Bội Bội nhìn thấy sắc mặt anh nặng nề, thấp thỏm đến trước mặt anh nói xin lỗi.

“Anh Tiêu, xin lỗi anh, em không biết cô Triệu là bạn gái anh, lúc em vào nhà anh thì nhìn thấy cô Vụ ngã trên sofa, sau lưng bị cắm một con dao, em sợ quá cho nên mới—” Sau khi cô đến cục cảnh sát mới biết người chết là là bạn gái trước của anh Tiêu, mẹ đẻ của con gái anh.

Mà vụ án có liên quan Triệu Phù, là bạn gái đương nhiệm, cũng chính là đối tượng sắp kết hôn với anh.

Tam giác quan hệ này thật phức tạp, khiến cô càng nghĩ càng thấy có phải là giết người vì tình không?

“Thôi, chuyện này cũng không thể trách em.” Tiêu Tát nói.

“Anh Tiêu, nếu cô Triệu không phải hung thủ vậy anh cảm thấy ai mới là hung thủ?”

Một lát sau, Phương Bội Bội hỏi thử.

“Anh không biết.” Bây giờ anh hoàn toàn không có đầu mối gì về cái chết của Vụ Tư Lệ.

“Liệu có phải cô Triệu lỡ tay...” Phương Bội Bội suy đoán, những còn chưa nói xong đã bị Tiêu Tát nghiêm khắc bác bỏ.

“Không thể nào!”

“Có lẽ họ xảy ra tranh chấp gì đó, em nghe bảo vệ nói cô Vụ hình như rất khó chịu với dáng vẻ cô Triệu...”

“Đây chẳng qua là một mình Vụ Tư Lệ khó chịu thôi, với tính cách của Triệu Phù, dù Vụ Tư Lệ có cố tình gây sự thì Triệu Phù cũng sẽ không để ý đến cô ta.” Tiêu Tát lập tức bác bỏ.

Căn cứ vào lời Triệu Phù, ngày đó có người bấm chuông cửa nhà cô, cô đi ra mở cửa thì bên ngoài không có ai, nhưng cửa chính nhà anh lại mở, cô nghĩ là anh về mới đi sang xem, thế nên mới phát hiện Vụ Tư Lệ bị đâm một dao sau lưng ngã trên ghế sofa.

Nhưng anh thật không nghĩ ra được ai đã vào nhà giết Vụ Tư Lệ...

Phương Bội Bội còn muốn nhắc lại chuyện dấu vân tay trên con dao gây án, cô thấy Triệu Phù là kẻ tình nghi lớn nhất nhưng vì ngại quan hệ của anh Tiêu và Triệu Phù nên không dám nói vậy, sợ chọc giận anh.

“Bội Bội, em về công ty trước đi, hôm nay anh không đến.” Suy nghĩ một chút, Tiêu Tát nói.

“Em biết rồi, em sẽ nói với nhóm Dương Thù.”

Sau khi Phương Bội Bội đi, anh cũng về thẳng nhà.

Vào cửa, nhìn thấy trên sofa có phác họa lại hình người màu trắng, thể hiện đó là vị trí thi thể Vụ Tư Lệ ngã.

Nhìn chăm chú vào cái hình người màu trắng đó, tâm tình anh có chút nặng nề, nếu ban đầu anh không đồng ý yêu cầu của Vụ Tư Lệ, cho cô ta vào đây ở, có lẽ cô ta cũng sẽ không chết thảm trong nhà anh rồi.

Lúc cô ta đòi vào đây ở chắc cũng không ngờ được mình sẽ kết thúc sinh mệnh ở đây.

Anh thở dài lắc đầu một cái, cẩn thận nhìn kỹ xung quanh, giống như lời cảnh sát nói phòng khách không có bất kỳ dấu vết ấu đả nào, cho nên hung thủ là trong tình huống Vụ Tư Lệ không đề phòng mà phạm án, vì vậy đó phải là người mà cô ta quen biết, cho nên cô ta mới có thể không hề phòng bị mà mở cửa cho hung thủ đi vào.

Anh biết Vụ Tư Lệ vì chuyện của anh và Chân Chân mà khó chịu với Triệu Phù, mà trên con dao có dấu vân tay của Triệu Phù, chẳng lẽ giống như lời Phương Bội Bội nói, hai người xảy ra tranh chấp, Triệu Phù lỡ tay giết cô ta?

Tiêu Tát vội vàng lắc đầu xua đi ý nghĩ điên cuồng này, tính cách Triệu Phù điềm tĩnh, không thể nào dễ dàng bị chọc giận, càng không dễ dàng mất đi lý trí mà giết người.

Anh tin tưởng Triệu Phù.

Vì ổn định tâm tư, anh vào phòng bếp rót chén trà uống.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, anh ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy hai người đàn ông dẫn Triệu Phù vào.

“Triệu Phù, em được thả ra à?” Thấy cô trở lại, Tiêu Tát vui mừng hỏi.

“Không phải, chúng tôi có một vài chuyện cần cô Triệu trở lại hiện trường để điều tra lại cho rõ ràng, anh Tiêu, anh có thể tạm thời ra khỏi nhà không?” Một trong hai người cảnh sát lên tiếng nói.

Anh ta không dám nói cho Tiêu Tát bọn họ dẫn Triệu Phù đến đây là để chiêu hồn, tránh gây ra những phiền toái không cần thiết, vì vậy muốn anh tránh ra chỗ khác.

“Anh ấy biết tôi làm gì, để anh ấy ở lại đây cũng không sao.” Triệu Phù lên tiếng.

Một người cảnh sát khác nhớ đến quan hệ giữa hai người “Cũng được, dù sao cô và anh Tiêu cũng có ý định kết hôn rồi.”

“Các anh muốn làm gì?” Tiêu Tát không hiểu hỏi.

“Em muốn chiêu hồn Vương Tư Lệ, hỏi xem ai đã giết cô ta.” Cô giải thích.

“Đúng rồi, em có thể chiêu hồn hỏi cô ta hung thủ là ai, vậy em mau tiến hành đi.” Anh nghĩ tới lần trước tận mắt thấy cô giúp đỡ chiêu hồn, lại có thể phá được vụ án bị tưởng nhầm là tự thiêu nhưng thực ra là một vụ giết người, anh vội vàng thúc giục, hy vọng có thể nhanh chóng trả lại trong sạch của cô.

Triệu Phù lấy ra phù chú vừa cầm từ nhà đốt lên, niệm chú, lát sau, cô lại đốt một tờ khác tiếp tục niệm, sắc mặt có chút nặng nề.

Hai người cảnh sát và Tiêu Tát đứng một bên quan sát, vẻ mặt Tiêu Tát khẩn trương, lần trước cô chiêu hồn hình như rất nhanh, vì sao lần này lại lâu như vậy?

Một lúc lâu sau, Triệu Phù nhìn về phía bọn họ lắc đầu.

“Hồn phách cô ta không ở đây, chắc vẫn ở thi thể cô ta.”

“Vậy chúng ta lập tức đến chỗ thi thể cô ta để chiêu hồn.” Tiêu Tát vội vàng nói.

“Thi thể người chết đã bị người nhà đưa về, chúng tôi đã cử người đến mang đi nhưng người không biết người nhà đã giấu đi đâu, không chịu giao ra.” Hai người cảnh sát lộ vẻ mặt khó xử.

Không chiêu được vong hồn Vương Tư Lệ, vụ án vẫn không có tiến triển gì, Triệu Phù lại bị đưa về cục cảnh sát.

Tiêu Tát đi theo bọn họ xuống tầng, trước khi ngồi lên xe cảnh sát, cô quay đầu nhìn anh.

“Em không giết Vương tư Lệ.”

Anh gật đầu tỏ ý hiểu rõ, nhìn cô ngồi vào xe cảnh sát bị đưa đi.

Ánh mắt vô tội trước khi đi của cô khiến anh đau lòng, cũng rất xấu hổ.

Trước đây trong phút chốc anh thậm chí cũng có ý nghĩ nghi ngờ cô.

Đột nhiên anh nhớ lại ngày đó cùng cô đi Miêu Lật thăm người nhà, chú hai của cô cố ý nói với anh một câu —

Nếu cậu thật sự muốn cưới tiểu Phù, thì phải hoàn toàn tin tưởng tiểu Phù, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ủng hộ con bé vô điều kiện.

Có lẽ chú hai cô đã sớm đoán được chuyện này, cho nên mới nhắc nhở trước.

Giờ phút này những rối loạn trong lòng đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, việc anh phải làm bây giờ là tin tưởng 100% và ủng hộ vô điều kiện.

Chắc chắn anh phải bắt được tên hung thủ đáng ghét hãm hại cô!

29. Chương 15: Chương 8

Sau khi biết tin, anh cả của Triệu Phù là Triệu Diệu nhanh chóng đến Đài Trung tìm Tiêu Tát hỏi rõ tình hình vụ án. Hai người hẹn gặp ở quán cà phê gần nhà họ Tiêu.

Tiêu Tát kể lại tình hình lúc đó xong thì gương mặt trẻ con của Triệu Diệu nhìn có chút nặng nề.

“Sao trên dao gọt hoa quả lại có thể có vân tay của tiểu Phù?”

“Triệu Phù nói, con dao đó là của cô ấy, cho nên trên đó mới có vân tay của cô ấy. Hôm đó, khi cô ấy đi mua thức ăn về, phát hiện cửa nhà không khóa, có lẽ là có người vào trộm nó đi.”

“Không có người làm chứng, nói như vậy khó có thể khiến cảnh sát tin được, xem ra lần này tiểu Phù gặp phải phiền phức lớn rồi, mà trước mắt tất cả chứng cứ đều bất lợi với con bé.”

“Em tin Triệu Phù trong sạch, Vụ Tư Lệ không thể là do cô ấy giết.” Giọng nói Tiêu Tát kiên định.

“Sao cậu lại tin tưởng con bé?” Triệu Diệu ngạc nhiên hỏi, đến người anh trai như ông, nghe được chân tướng mọi chuyện cũng có điểm nghi ngờ.

“Bởi vì cô ấy không có động cơ giết cô ta.”

“Có thể là lỡ tay? Không phải cậu bảo người chết là bạn gái cũ của cậu sao? Nói không chừng cô ta đi khiêu khích tiểu Phù, cuối cùng xảy ra tranh chấp nên lỡ tay giết cô ta.” Ông lớn mặt phỏng đoán.

“Không thể nào! Với tính cách của Triệu Phù, sao cô ấy có thể lỡ tay giết Vụ Tư Lệ được, lại nói, nếu như Triệu Phù lỡ tay giết, vậy con dao kia phải giải thích như nào, không lẽ khi đó cô ấy mang theo dao sang nhà em à?” Tiêu Tát phản bác đúng lý hợp tình.

“Có thể con bé đang gọt trái cây thì đúng lúc Vụ Tư Lệ gọi điện thoại bảo sang bên đó, vì vậy tiểu Phù thuận tay mang cả dao qua, không ngờ lại xảy ra tranh chấp, vì tự vệ nên tiểu Phù mới lỡ tay giết người.”

“Nếu là tự vệ, không có lý gì mà Triệu Phù không nói.”

“Có thể là sợ hãi nên con bé mới không thừa nhận.” Triệu Diệu nói.

“Nếu Vụ Tư Lệ và Triệu Phù xảy ra xô xát thì phải có dấu vết để lại, tại sao phòng khách nhà em lại không phát hiện được gì?” Tiêu Tát không khỏi cảm thấy có chút tức giận, người này là anh cả của Triệu Phù, không bênh em gái thì thôi sao lại cứ cho rằng cô giết người chứ?

Chỉ vì ngại đối phương là anh trai Triệu Phù, anh không thể lớn tiếng chỉ trích.

“Cậu thật sự tin tưởng không phải Triệu Phù giết người?” Triệu Diệu đăm chiêu nhìn anh.

“Cô ấy nói với em Vụ Tư Lệ không phải cô ấy giết, em tin tưởng lời cô ấy nói.” Anh trả lời không chút do dự.

“Ha ha...” Gương mặt trẻ con của Triệu Diệu nở nụ cười vui mừng, xoa cằm nói “Xem ra tiểu Phù không nhìn nhầm người, cậu rất xứng với con bé, rất tốt.”

“Anh cả, ý anh là sao?” Tiêu Tát sững sốt, nhưng sau đó một ý nghĩ chợt thoáng qua “Không lẽ, vừa rồi anh đang thăm dò em?”

“Không phải thăm dò, chỉ là thử xem cậu tin tưởng tiểu Phù đến đâu, chúc mừng cậu... cậu đã vượt qua.” Triệu Diệu mỉm cười, mở miệng.

Tính cách em gái mình như nào sao ông lại không biết, lần này ông tới đây, mẹ đã cố ý dặn phải nhân cơ hội này thử thách Tiêu Tắt một chút, cho nên vừa rồi ông mới cố ý nói như vậy.

“Anh cả, em thật sự rất lo lắng cho Triệu Phù, cô ấy không chiêu hồn được, không cách nào xóa bỏ hiềm nghi, cũng không biết giờ cô ấy như nào? Có phải đang rất hoảng sợ hay không?” Vào giờ phút quan trọng như này mà anh cả còn khảo nghiệm anh? Tiêu Tắt thật không biết nên vui hay nên giận nữa.

“Yên tâm, tiểu Phù không yếu ớt như vậy đâu, hai mươi tuổi con bé đã bắt đầu giúp anh chiêu hồn, con bé đã chứng kiến rất nhiều chuyện, chuyện này không dễ dàng đả kích con bé đâu.”

“Đại ca, anh có thể tính ra ai là người hãm hại cô ấy không?” Tiêu Tắt sốt ruột hỏi.

Người nhà họ Triệu đều là cao thủ năm thuật, chắc có thể xem được hung thủ thật sự là ai chứ?

“Chuyện này sao anh biết được?” Triệu Diệu hơi xoa tay.

“Không phải mọi người đều biết bói toán xem mệnh sao?” Tại sao không tính được?

“Nếu có thể bấm ngón tay mà tính ra ai là hung thủ vậy chúng tôi đã thành thần rồi.” Triệu Diệu bật cười “Đáng tiếc, chúng tôi chỉ là người phàm, nên không thể biết ai là hung thủ, nhưng mà -”

Nghe có vẻ như còn có gì muốn nói, Tiêu Tắt vội vàng hỏi tiếp “Nhưng mà làm sao?”

“Theo như kết quả bói toán của anh, hung thủ có quan hệ rất thân mật với người chết. Các cậu có thể theo phương hướng này để điều tra.” Có thêm một manh mối mới.

“Người có quan hệ rất thân với Vương Tư Lệ?” Anh cau mày suy nghĩ.

“Đúng vậy. Anh còn có việc phải đi trước, tiểu Phù nhờ cậy vào em.” Triệu Diệu vỗ vai anh, giao phó trong sạch của em gái cho anh.

“Anh cả, anh tới đây không phải muốn giúp đỡ tìm ra hung thủ sao?” Thấy ông phải đi, Tiêu Tắt có chút kinh ngạc.

“Chuyện này anh không thể nhúng tay vào, chỉ có thể dựa vào chính em và tiểu Phù thôi.” Ông lại như có ngụ ý mà nói “Chuyện này sẽ là bước ngoặt thay đổi thái độ sợ hãi người khác phái của tiểu Phù, cậu phải cố gắng một chút.”

Nghe thế, Tiêu Tắt lại hỏi thêm “Anh cả biết vì sao Triệu Phù lại cực kỳ bài xích hành động thân mật không? Có thể nói cho em biết nguyên nhân là gì không?” Chuyện này vẫn là câu hỏi lớn trong lòng anh.

“Không thể, bởi vì nguyên nhân cận kề anh cũng không rõ lắm, em muốn biết thì vẫn cứ để con bé tự nói đi.” Nói xong, Triệu Diệu vẫy tay, đứng dậy đi ra khỏi quán cà phê.

Trước khi đi Triệu Diệu đã nói, hung thủ là người có quan hệ rất thân thiết với Vương Tư Lệ, vì vậy, Tiêu Tắt thông qua một người bạn, rất nhanh đã tìm hiểu được một chút chuyện của Vương Tư Lệ khi còn sống.

Anh rất kinh ngạc nhìn kết quả, sở dĩ cô ta ly hôn với chồng trước và vì anh ta phát hiện cô ta ngoại tình với người khác, còn bị bắt gian tại giường.

Mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là chồng của chị gái Vương Tư Lệ, vì vậy chồng trước của cô ta mới phần nộ ly hôn.

Tiêu Tắt nhớ đến cảnh sát nói, người nhà của Vương Tư Lệ nhanh chóng mang thi thể cô ra về, cho dù cảnh sát cho người đến lấy lại, bọn họ kể cả bị phạt cũng không chịu giao thi thể ra.

Lúc trước, chị gái và anh rể của Vương Tư Lệ dẫn người đến mang thi thể cô ta về với lý do họ không muốn thi thể của em gái bị giải phẫu, hy vọng di thể của cô ta có thể bảo tồn toàn vẹn.

Lý do như vậy anh cảm thấy hơi gượng ép.

Khi còn sống Vương Tư Lệ ngoại tình với anh rể, chị gái cô ta hẳn sẽ không tha thứ cho cô ta.

Tiêu Tắt trầm tư nhìn chằm chằm kết quả điều tra trên tay, phía trên có mấy tấm ảnh chồng trước của Vương Tư Lệ, chị gái và anh rể cô ta.

Tướng mạo chồng trước của Vu Tư Lệ gầy gò cũng không nổi bật, mà anh rể lại đẹp hơn nhiều, mặc dù không đến mức xuất chúng nhưng ngũ quan đoan chính, chỉ là, có chút cảm giác âm trầm.

Gương mặt chị gái Vu Tư Lệ cũng gọi là xinh đẹp nhưng cánh mũi lại có một cái nốt ruồi rất to.

Nghĩ ngợi một lúc, Tiêu Tát quyết định đi tìm chị của Vu Tư Lệ để nói chuyện trước.

Anh vừa đứng lên, Phương Bội Bội gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Anh Tiêu, anh định ra ngoài à?” “Ừ, có việc gì?” Anh cầm áo khoác mặc vào.

“Đây là báo cáo vật tư tháng này, anh xem qua đi.” Cô đưa bằng báo cáo, lơ đãng nhìn thấy báo cáo điều tra trên bàn, nhìn thấy một tấm ảnh thì hô lên “Em đã nhìn thấy người phụ nữ này!”

“Em biết chị ta?” Nghe vậy, Tiêu Tát vội vàng hỏi tiếp “Chị ta là người như nào?”

Biết thêm một chút chuyện của chị Vu Tư Lệ, có lẽ sẽ có ích cho vụ án.

“Không, em không biết chị ta, em chỉ gặp chị ta một lần, đúng rồi, chính là ngày cô Vu Tư Lệ chết...” Cô nhớ lại tình cảnh ngày đó, không khỏi cảm thấy quá trùng hợp và hơi sợ hãi.

“Ngày đó em nhìn thấy chị ta? Ở chỗ nào?” Nghe cô nói vậy, Tiêu Tát lại kinh ngạc hỏi.

“Cách tòa nhà anh ở không xa.” Nghe ra giọng nói của anh có chút vội vàng, Phương Bội Bội nhanh chóng kể lại “Hôm đó, anh nhờ em lấy hộ tài liệu, em dừng xe ở gần tòa nhà chuẩn bị đi lên thì thấy bên đường có người lấy chìa khóa xe chuẩn bị mở cửa xe, nhưng không hiểu sao cái chìa khóa trong tay bị rơi xuống đất hai lần, cho nên em mới đứng nhìn lâu hơn một chút, lúc đấy cô ta đội một cái mũ, kéo xuống thấp gần như che kín cả khuôn mặt.”

“Vậy sao em nhận ra được đó là người trong hình?” Tiêu Tát nghi ngờ hỏi.

“Hôm đó gió to, đột nhiên có một cơn gió mạnh thổi tới, cái mũ trên đầu chị ta bị thổi bay, lại bay đến đúng chỗ em, em thuận tay nhặt lên trả chị ta, lúc này mới nhìn thấy mặt chị ta, bởi vì trên mũi chị ta có cái nốt ruồi rất to nên em ấn tượng rất sâu.” Cô giải thích tiếp.

“Hóa ra là vậy...” Anh đắm chiêu sắp xếp lại các sự kiện suy nghĩ kỹ một lần nữa, cố gắng tìm ra đầu mối.

“Anh Tiêu, người này là ai vậy?” Cô không hiểu hỏi, hình như anh Tiêu rất coi trọng người này.

“Đây là chị của Vu Tư Lệ, mà lúc còn sống Vu Tư Lệ còn ngoại tình với anh rể.”

“Không lẽ anh cho rằng cô Vu Tư Lệ bị chị gái giết?” Cô giống như suy nghĩ thông suốt, kinh ngạc mở miệng.

“Án mạng hôm đó, chị ta xuất hiện ngay dưới tòa nhà anh ở, cộng thêm chị ta nhất quyết mang thi thể Vu Tư Lệ về, không cho tiến hành giải phẫu điều tra, chắc chắn trong này có vấn đề.” Phương Bội Bội cung cấp đầu mối chứng minh chị gái Vu Tư Lệ là tình nghi lớn nhất, Tiêu Tát cầm chìa khóa xe đi ra ngoài “Anh phải tìm chị ta nói cho rõ ràng xem có chuyện gì xảy ra.”

“Anh Tiêu, chuyện em thấy chị ta có cần thông báo lại với cảnh sát không?” Cô vội vã hỏi.

Tiêu Tát gật đầu, “Có, em đến gặp cảnh sát nói đi.”

Sau đó anh lái xe hơn một tiếng đồng hồ đến chỗ ở của Vu Tư Lệ.

Người đến mở cửa đúng là chị ta.

“Cậu là ai” Về mặt chị ta phòng bị hỏi.

“Chị Vu Tư Lệ, chị không nhớ tôi sao? Tôi là Tiêu Tát, là bạn trai Tư Lệ lúc học đại học.” Lúc học đại học hẹn hò với Vu Tư Lệ anh đã gặp chị ta hai lần.

“Là cậu? Cậu đến có chuyện gì?” Vu Tư Lệ nhìn chăm chăm một lúc mới nhận ra anh.

“Tôi muốn hỏi một chút, ngày Tư Lệ bị giết, chị có gặp cô ta không?”

“Không có!” Chị ta cần môi phủ nhận.

“Vậy xin hỏi hôm đấy chị đã ở đâu?”

“Câu hỏi chuyện này làm gì? Cậu là cảnh sát chắc?” Chị ta phòng bị nhìn anh chằm chằm.

“Tôi chỉ muốn biết tại sao chị lại vội vã mang thi thể Vụ Tư Lệ về, không để cho pháp y làm giải phẫu?” Tiêu Tát nhìn thẳng vào mắt chị ta, không nhanh không chậm mở miệng.

“Tôi không đành lòng nhìn em gái đã bị giết còn bị mổ ra phân tích, như vậy quá là thảm rồi.” Chị ta nâng cằm trả lời, vẫn nói giống những lần trước.

“Vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra, chị không thể tự tiện mang thi thể cô ta về, việc này sẽ làm cản trở cảnh sát điều tra.” Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của chị ta, ánh mắt đề phòng, Tiêu Tát tiến thêm một bước.

“Cô ta bị người khác dùng dao giết, nghi phạm cũng đã bị bắt rồi còn muốn điều tra gì nữa?”

Giọng nói của chị ta cao dần.

“Tôi nghe nói em gái chị khi còn sống ngoại tình với chồng chị, bị chị và chồng trước cô ta bắt gian tại giường.” Giọng nói của anh trầm ổn, hỏi đến chuyện khó chịu của chị ta, anh muốn chị ta mất khống chế, như vậy mới có thể dễ dàng moi ra chân tướng thật sự.

“Cậu hỏi vậy là có ý gì? Cậu nghi ngờ tôi giết nó? Nó là em gái tôi, sao tôi có thể giết em gái ruột của mình, huống hồ, không phải đã bắt được hung thủ rồi à?” Giọng chị ta bén nhọn, tức giận gào thét.

“Triệu Phù không phải hung thủ, trước mắt cô ấy chỉ không thể chứng minh mình vô tội thôi.”

“Hừ, vậy sao cậu lại nói cô ta không phải hung thủ?” Ánh mắt chị ta hung dữ trừng anh.

“Chị dám đi kiểm tra máy phát hiện nói dối không?”

“Vì sao tôi phải đi kiểm tra máy phát hiện nói dối? Em gái tôi chết ở nhà cậu, cậu cũng có thể bị tình nghi, sao cậu không đi kiểm tra đi?”

Chị ta tức giận phản bác lại.

“Vậy cũng được, chúng ta cùng đi.” Tiêu Tát lễ phép giơ tay mời.

“Ai muốn đi chung với cậu, cậu đi đi!” Vụ Tư Mỹ chỉ muốn đuổi anh đi thật xa, “Sầm!” một tiếng, đóng mạnh cánh cửa trước mặt anh.

Gương mặt Tiêu Tát hé ra một nét cười lạnh. Mặc dù mới hỏi mấy câu nhưng anh dám chắc Vụ Tư Mỹ có vấn đề.

Anh lấy điện thoại đã mở chế độ ghi âm trước đó ra, tất cả những gì bọn họ vừa nói chuyện với nhau đều đã được ghi lại.

Sau đó, Tiêu Tát gửi đoạn ghi âm cho hai vị cảnh sát hình sự nghe, sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Tát thì đến thẳng chỗ ở của Vụ Tư Mỹ.

“Từ giọng nói của cô ta có thể nhận ra cô ta đang chột dạ.” Nghe xong, một cảnh sát đã nói như vậy.

“Nhưng cái này cũng không thể trở thành chứng cứ, vẫn phải có chứng cứ rõ ràng hơn nữa mới được.” Một cảnh sát khác lại nói.

“Các anh cho chị ta đi kiểm tra phát hiện nói dối, không phải là có thể biết được chị ta có nói dối không à?” Tiêu Tát đề nghị

“Chúng tôi không thể vô duyên vô cớ bắt người đi kiểm tra được.”

“Ngày xảy ra vụ án, nhân viên công ty tôi là Phương Bội Bội đã gặp chị ta ở dưới tòa nhà, vừa rồi tôi hỏi, chị ta lại không thừa nhận có đi tìm Vụ Tư Lệ, điều này cũng có thể tạo thành nghi ngờ được à? Hơn nữa chồng chị ta còn ngoại tình với Vụ Tư Lệ, đây cũng có thể là động cơ giết người của chị ta.”

“Được rồi, chúng tôi sẽ xin lệnh bắt người từ Sở Kiểm Sát.”

Sau khi suy tính, hai người cảnh sát quyết định làm theo trình tự bình thường, dẫn chị ta về đồn cảnh sát.

30. Chương 8-1

Editor: phuogot_93

Sau khi biết tin, anh cả của Triệu Phù là Triệu Diệu nhanh chóng đến Đài Trung tìm Tiêu Tát hỏi rõ tình hình vụ án. Hai người hẹn gặp ở quán cà phê gần nhà họ Tiêu.

Tiêu Tát kể lại tình hình lúc đó xong thì gương mặt trẻ con của Triệu Diệu nhìn có chút nặng nề.

“Sao trên dao gọt hoa quả lại có thể có vân tay của tiểu Phù?”

“Triệu Phù nói, con dao đó là của cô ấy, cho nên trên đó mới có vân tay của cô ấy. Hôm đó, khi cô ấy đi mua thức ăn về, phát hiện cửa nhà không khóa, có lẽ là có người vào trộm nó đi.”

“Không có người làm chứng, nói như vậy khó có thể khiến cảnh sát tin được, xem ra lần này tiểu Phù gặp phải phiền phức lớn rồi, mà trước mắt tất cả chứng cứ đều bất lợi với con bé.”

“Em tin Triệu Phù trong sạch, Vụ Tư Lệ không thể là do cô ấy giết.” Giọng nói Tiêu Tát kiên định.

“Sao cậu lại tin tưởng con bé?” Triệu Diệu ngạc nhiên hỏi, đến người anh trai như ông, nghe được chân tướng mọi chuyện cũng có điểm nghi ngờ.

“Bởi vì cô ấy không có động cơ giết cô ta.”

“Có thể là lỡ tay? Không phải cậu bảo người chết là bạn gái cũ của cậu sao? Nói không chừng cô ta đi khiêu khích tiểu Phù, cuối cùng xảy ra tranh chấp nên lỡ tay giết cô ta.” Ông lớn mặt phỏng đoán.

“Không thể nào! Với tính cách của Triệu Phù, sao cô ấy có thể lỡ tay giết Vụ Tư Lệ được, lại nói, nếu như Triệu Phù lỡ tay giết, vậy con dao kia phải giải thích như nào, không lẽ khi đó cô ấy mang theo dao sang nhà em à?” Tiêu Tát phản bác đúng lý hợp tình.

“Có thể con bé đang gọt trái cây thì đúng lúc Vụ Tư Lệ gọi điện thoại bảo sang bên đó, vì vậy tiểu Phù thuận tay mang cả dao qua, không ngờ lại xảy ra tranh chấp, vì tự vệ nên tiểu Phù mới lỡ tay giết người.”

“Nếu là tự vệ, không có lý gì mà Triệu Phù không nói.”

“Có thể là sợ hãi nên con bé mới không thừa nhận.” Triệu Diệu nói.

“Nếu Vụ Tư Lệ và Triệu Phù xảy ra xô xát thì phải có dấu vết để lại, tại sao phòng khách nhà em lại không phát hiện được gì?” Tiêu Tát không khỏi cảm thấy có chút tức giận, người này là anh cả của Triệu Phù, không bênh em gái thì thôi sao lại cứ cho rằng cô giết người chứ?

Chỉ vì ngại đối phương là anh trai Triệu Phù, anh không thể lớn tiếng chỉ trích.

“Cậu thật sự tin tưởng không phải Triệu Phù giết người?” Triệu Diệu dăm chiêu nhìn anh.

“Cô ấy nói với em Vụ Tư Lệ không phải cô ấy giết, em tin tưởng lời cô ấy nói.” Anh trả lời không chút do dự.

“Ha ha...” Gương mặt trẻ con của Triệu Diệu nở nụ cười vui mừng, xoa cằm nói “Xem ra tiểu Phù không nhìn nhầm người, cậu rất xứng với con bé, rất tốt.”

“Anh cả, ý anh là sao?” Tiêu Tát sững sốt, nhưng sau đó một ý nghĩ chợt thoáng qua “Không lẽ, vừa rồi anh đang thăm dò em?”

“Không phải thăm dò, chỉ là thử xem cậu tin tưởng tiểu Phù đến đâu, chúc mừng cậu... cậu đã vượt qua.” Triệu Diệu mỉm cười, mở miệng.

Tính cách em gái mình như nào sao ông lại không biết, lần này ông tới đây, mẹ đã cố ý dặn phải nhân cơ hội này thử thách Tiêu Tắt một chút, cho nên vừa rồi ông mới cố ý nói như vậy.

“Anh cả, em thật sự rất lo lắng cho Triệu Phù, cô ấy không chiều hồn được, không cách nào xóa bỏ hiềm nghi, cũng không biết giờ cô ấy như nào? Có phải đang rất hoảng sợ hay không?” Vào giờ phút quan trọng như này mà anh cả còn khảo nghiệm anh? Tiêu Tắt thật không biết nên vui hay nên giận nữa.

“Yên tâm, tiểu Phù không yếu ớt như vậy đâu, hai mươi tuổi con bé đã bắt đầu giúp anh chiêu hồn, con bé đã chứng kiến rất nhiều chuyện, chuyện này không dễ dàng đả kích con bé đâu.”

“Đại ca, anh có thể tính ra ai là người hãm hại cô ấy không?” Tiêu Tắt sốt ruột hỏi.

Người nhà họ Triệu đều là cao thủ năm thuật, chắc có thể xem được hung thủ thật sự là ai chứ?

“Chuyện này sao anh biết được?” Triệu Diệu hơi xoa tay.

“Không phải mọi người đều biết bói toán xem mệnh sao?” Tại sao không tính được?

“Nếu có thể bấm ngón tay mà tính ra ai là hung thủ vậy chúng tôi đã thành thần rồi.” Triệu Diệu bật cười “Đáng tiếc, chúng tôi chỉ là người phàm, nên không thể biết ai là hung thủ, nhưng mà -”

Nghe có vẻ như còn có gì muốn nói, Tiêu Tắt vội vàng hỏi tiếp “Nhưng mà làm sao?”

“Theo như kết quả bói toán của anh, hung thủ có quan hệ rất thân mật với người chết. Các cậu có thể theo phương hướng này để điều tra.” Có thêm một manh mối mới.

“Người có quan hệ rất thân với Vũ Tư Lệ?” Anh cau mày suy nghĩ.

“Đúng vậy. Anh còn có việc phải đi trước, tiểu Phù nhờ cậy vào em.” Triệu Diệu vỗ vai anh, giao phó trong sạch của em gái cho anh.

“Anh cả, anh tới đây không phải muốn giúp đỡ tìm ra hung thủ sao?” Thấy ông phải đi, Tiêu Tắt có chút kinh ngạc.

“Chuyện này anh không thể nhúng tay vào, chỉ có thể dựa vào chính em và tiểu Phù thôi.” Ông lại như có ngụ ý mà nói “Chuyện này sẽ là bước ngoặt thay đổi thái độ sợ hãi người khác phái của tiểu Phù, cậu phải cố gắng một chút.”

Nghe thế, Tiêu Tắt lại hỏi thêm “Anh cả biết vì sao Triệu Phù lại cực kỳ bài xích hành động thân mật không? Có thể nói cho em biết nguyên nhân là gì không?” Chuyện này vẫn là câu hỏi lớn trong lòng anh.

“Không thể, bởi vì nguyên nhân cận kề anh cũng không rõ lắm, em muốn biết thì vẫn cứ để con bé tự nói đi.” Nói xong, Triệu Diệu vẫy tay, đứng dậy đi ra khỏi quán cà phê.

Trước khi đi Triệu Diệu đã nói, hung thủ là người có quan hệ rất thân thiết với Vũ Tư Lệ, vì vậy, Tiêu Tắt thông qua một người bạn, rất nhanh đã tìm hiểu được một chút chuyện của Vũ Tư Lệ khi còn sống.

Anh rất kinh ngạc nhìn kết quả, sở dĩ cô ta ly hôn với chồng trước và vì anh ta phát hiện cô ta ngoại tình với người khác, còn bị bắt gian tại giường.

Mà người đàn ông kia không phải ai khác, chính là chồng của chị gái Vũ Tư Lệ, vì vậy chồng trước của cô ta mới phần nộ ly hôn.

Tiêu Tắt nhớ đến cảnh sát nói, người nhà của Vũ Tư Lệ nhanh chóng mang thi thể cô ra về, cho dù cảnh sát cho người đến lấy lại, bọn họ kể cả bị phạt cũng không chịu giao thi thể ra.

Lúc trước, chị gái và anh rể của Vũ Tư Lệ dẫn người đến mang thi thể cô ta về với lý do họ không muốn thi thể của em gái bị giải phẫu, hy vọng di thể của cô ta có thể bảo tồn toàn vẹn.

Lý do như vậy anh cảm thấy hơi gượng ép.

Khi còn sống Vũ Tư Lệ ngoại tình với anh rể, chị gái cô ta hẳn sẽ không tha thứ cho cô ta.

Tiêu Tắt trầm tư nhìn chằm chằm kết quả điều tra trên tay, phía trên có mấy tấm ảnh chồng trước của Vũ Tư Lệ, chị gái và anh rể cô ta.

Tướng mạo chồng trước của Vu Tụ Lệ gầy gò cũng không nổi bật, mà anh rể lại đẹp hơn nhiều, mặc dù không đến mức xuất chúng nhưng ngũ quan đoan chính, chỉ là, có chút cảm giác âm trầm.

Gương mặt chị gái Vu Tụ Lệ cũng gọi là xinh đẹp nhưng cánh mũi lại có một cái nốt ruồi rất to.

Nghe ngợi một lúc, Tiêu Tát quyết định đi tìm chị của Vu Tụ Lệ để nói chuyện trước.

Anh vừa đứng lên, Phương Bội Bội gõ cửa phòng làm việc của anh.

“Anh Tiêu, anh định ra ngoài à?”

“Ừ, có việc gì?” Anh cầm áo khoác mặc vào.

“Đây là báo cáo vật tư tháng này, anh xem qua đi.” Cô đưa bằng báo cáo, lơ đãng nhìn thấy báo cáo điều tra trên bàn, nhìn thấy một tấm ảnh thì hô lên “Em đã nhìn thấy người phụ nữ này!”

“Em biết chị ta?” Nghe vậy, Tiêu Tát vội vàng hỏi tiếp “Chị ta là người như nào?”

Biết thêm một chút chuyện của chị Vu Tụ Lệ, có lẽ sẽ có ích cho vụ án.

“Không, em không biết chị ta, em chỉ gặp chị ta một lần, đúng rồi, chính là ngày cô Vu Tụ chết...” Cô nhớ lại tình cảnh ngày đó, không khỏi cảm thấy quá trùng hợp và hơi sợ hãi.

“Ngày đó em nhìn thấy chị ta? Ở chỗ nào?” Nghe cô nói vậy, Tiêu Tát lại kinh ngạc hỏi.

“Cách tòa nhà anh ở không xa.” Nghe ra giọng nói của anh có chút vội vàng, Phương Bội Bội nhanh chóng kể lại “Hôm đó, anh nhờ em lấy hộ tài liệu, em dừng xe ở gần tòa nhà chuẩn bị đi lên thì thấy bên đường có người lấy chìa khóa xe chuẩn bị mở cửa xe, nhưng không hiểu sao cái chìa khóa trong tay bị rơi xuống đất hai lần, cho nên em mới đứng nhìn lâu hơn một chút, lúc đấy cô ta đội một cái mũ, kéo xuống thấp gần như che kín cả khuôn mặt.”

“Vậy sao em nhận ra được đó là người trong hình?” Tiêu Tát nghi ngờ hỏi.

“Hôm đó gió to, đột nhiên có một cơn gió mạnh thổi tới, cái mũ trên đầu chị ta bị thổi bay, lại bay đến đúng chỗ em, em thuận tay nhặt lên trả chị ta, lúc này mới nhìn thấy mặt chị ta, bởi vì trên mũi chị ta có cái nốt ruồi rất to nên em ấn tượng rất sâu.” Cô giải thích tiếp.

“Hóa ra là vậy...” Anh đắm chiêu sắp xếp lại các sự kiện suy nghĩ kỹ một lần nữa, cố gắng tìm ra đầu mối.

“Anh Tiêu, người này là ai vậy?” Cô không hiểu hỏi, hình như anh Tiêu rất coi trọng người này.

“Đây là chị của Vu Tụ Lệ, mà lúc còn sống Vu Tụ Lệ còn ngoại tình với anh rể.”

“Không lẽ anh cho rằng cô Vu Tụ bị chị gái giết?” Cô giống như suy nghĩ thông suốt, kinh ngạc mở miệng.

“Án mạng hôm đó, chị ta xuất hiện ngay dưới tòa nhà anh ở, cộng thêm chị ta nhất quyết mang thi thể Vu Tụ Lệ về, không cho tiến hành giải phẫu điều tra, chắc chắn trong này có vấn đề.” Phương Bội Bội cung cấp đầu mối chứng minh chị gái Vu Tụ Lệ là tình nghi lớn nhất, Tiêu Tát cầm chìa khóa xe đi ra ngoài “Anh phải tìm chị ta nói cho rõ ràng xem có chuyện gì xảy ra.”

“Anh Tiêu, chuyện em thấy chị ta có cần thông báo lại với cảnh sát không?” Cô vội vã hỏi.

Tiêu Tát gật đầu, “Có, em đến gặp cảnh sát nói đi.”

Sau đó anh lái xe hơn một tiếng đồng hồ đến chỗ ở của Vu Tụ Mỹ.

Người đến mở cửa đúng là chị ta.

“Cậu là ai” Về mặt chị ta phòng bị hỏi.

“Chị Vu Tụ, chị không nhớ tôi sao? Tôi là Tiêu Tát, là bạn trai Tụ Lệ lúc học đại học.” Lúc học đại học hẹn hò với Vu Tụ Lệ anh đã gặp chị ta hai lần.

“Là cậu? Cậu đến có chuyện gì?” Vu Tụ Mỹ nhìn chằm chằm một lúc mới nhận ra anh.

“Tôi muốn hỏi một chút, ngày Tụ Lệ bị giết, chị có gặp cô ta không?”

“Không có!” Chị ta cắn môi phũ phàng.

“Vậy xin hỏi hôm đấy chị đã ở đâu?”

“Cậu hỏi chuyện này làm gì? Cậu là cảnh sát chắc?” Chị ta phòng bị nhìn anh chằm chằm.

“Tôi chỉ muốn biết tại sao chị lại vội vã mang thi thể Vụ Tư Lệ về, không để cho pháp y làm giải phẫu?” Tiêu Tát nhìn thẳng vào mắt chị ta, không nhanh không chậm mở miệng.

“Tôi không đành lòng nhìn em gái đã bị giết còn bị mổ ra phân tích, như vậy quá là thảm rồi.” Chị ta nâng cằm trả lời, vẫn nói giống những lần trước.

“Vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra, chị không thể tự tiện mang thi thể cô ta về, việc này sẽ làm cản trở cảnh sát điều tra.” Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của chị ta, ánh mắt đề phòng, Tiêu Tát tiến thêm một bước.

“Cô ta bị người khác dùng dao giết, nghi phạm cũng đã bị bắt rồi còn muốn điều tra gì nữa?”

Giọng nói của chị ta cao dần.

“Tôi nghe nói em gái chị khi còn sống ngoại tình với chồng chị, bị chị và chồng trước cô ta bắt gian tại giường.” Giọng nói của anh trầm ổn, hỏi đến chuyện khó chịu của chị ta, anh muốn chị ta mất khống chế, như vậy mới có thể dễ dàng moi ra chân tướng thật sự.

“Cậu hỏi vậy là có ý gì? Cậu nghi ngờ tôi giết nó? Nó là em gái tôi, sao tôi có thể giết em gái ruột của mình, huống hồ, không phải đã bắt được hung thủ rồi à?” Giọng chị ta bén nhọn, tức giận gào thét.

“Triệu Phù không phải hung thủ, trước mắt cô ấy chỉ không thể chứng minh mình vô tội thôi.”

“Hừ, vậy sao cậu lại nói cô ta không phải hung thủ?” Ánh mắt chị ta hung dữ trừng anh.

“Chị dám đi kiểm tra máy phát hiện nói dối không?”

“Vì sao tôi phải đi kiểm tra máy phát hiện nói dối? Em gái tôi chết ở nhà cậu, cậu cũng có thể bị tình nghi, sao cậu không đi kiểm tra đi?”

Chị ta tức giận phản bác lại.

“Vậy cũng được, chúng ta cùng đi.” Tiêu Tát lễ phép giơ tay mời.

“Ai muốn đi chung với cậu, cậu đi đi!” Vụ Tư Mỹ chỉ muốn đuổi anh đi thật xa, “Sầm!” một tiếng, đóng mạnh cánh cửa trước mặt anh.

Gương mặt Tiêu Tát hé ra một nét cười lạnh. Mặc dù mới hỏi mấy câu nhưng anh dám chắc Vụ Tư Mỹ có vấn đề.

Anh lấy điện thoại đã mở chế độ ghi âm trước đó ra, tất cả những gì bọn họ vừa nói chuyện với nhau đều đã được ghi lại.

Sau đó, Tiêu Tát gửi đoạn ghi âm cho hai vị cảnh sát hình sự nghe, sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Tát thì đến thẳng chỗ ở của Vụ Tư Mỹ.

“Từ giọng nói của cô ta có thể nhận ra cô ta đang chột dạ.” Nghe xong, một cảnh sát đã nói như vậy.

“Nhưng cái này cũng không thể trở thành chứng cứ, vẫn phải có chứng cứ rõ ràng hơn nữa mới được.” Một cảnh sát khác lại nói.

“Các anh cho chị ta đi kiểm tra phát hiện nói dối, không phải là có thể biết được chị ta có nói dối không à?” Tiêu Tát đề nghị.

“Chúng tôi không thể vô duyên vô cớ bắt người đi kiểm tra được.”

“Ngày xảy ra vụ án, nhân viên công ty tôi là Phương Bội Bội đã gặp chị ta ở dưới tòa nhà, vừa rồi tôi hỏi, chị ta lại không thừa nhận có đi tìm Vụ Tư Lệ, điều này cũng có thể tạo thành nghi ngờ được à? Hơn nữa chồng chị ta còn ngoại tình với Vụ Tư Lệ, đây cũng có thể là động cơ giết người của chị ta.”

“Được rồi, chúng tôi sẽ xin lệnh bắt người từ Sở Kiểm Sát.”

Sau khi suy tính, hai người cảnh sát quyết định làm theo trình tự bình thường, dẫn chị ta về đồn cảnh sát.

31. Chương 16: Chương 8.2

Editor: phuogot_93

Tiêu Tát quen biết rộng, dùng quan hệ cá nhân giúp cảnh sát xin được lệnh bắt người, cưỡng chế bắt Vuư Tư Mỹ.

Quả nhiên chị ta không vượt qua được mấy kiểm tra phát hiện nói dối, dưới kỹ xảo thẩm vấn của cảnh sát, đã phá tan lòng phòng ngự của chị ta, rốt cuộc chị ta cũng thừa nhận mình giết Vuư Tư Lệ, động cơ chính là Vuư Tư Lệ quyến rũ chồng chị ta.

Chị ta bày tỏ vẻ thù hận, rõ ràng chính miệng em gái đã đồng ý không qua lại với chồng mình nữa, nhưng đêm hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ta lại đi tìm chồng mình, vì vậy chị ta mới tức giận.

Em gái đã từng nói đến chuyện tái hợp với Tiêu Tát, chị ta thấy nghi ngờ nên âm thầm điều tra, phát hiện ra đúng là cô ta ở nhà Tiêu Tát thật.

Đêm hôm đó, chị ta ở ngoài khách sạn chờ cả đêm, sáng hôm sau mới nhìn thấy em gái ra khỏi khách sạn, vội vàng bắt taxi về, chị ta lái xe theo sau đến phía dưới nhà Tiêu Tát.

Khi đó, trong lòng chị ta bị ghen ghét lấp đầy, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn giết chết Vuư Tư Lệ, thừa dịp bảo vệ không chú ý, chị ta lên vào tòa nhà, để tránh thang máy theo dõi chị ta đã đi thang bộ. Vất vả lắm mới leo đến tầng 11, lại phát hiện mình không mang theo vũ khí gì, nhưng lại không muốn xuống dưới lần nữa, vì vậy chị ta đã sử dụng kỹ thuật mở khóa đã học trước kia, mở cửa nhà Triệu Phù ăn trộm dao gọt trái cây giấu vào trong túi.

Rồi chị ta cũng lén mở cửa chính nhà Tiêu Tát bằng cách đó, sau khi đi vào thấy em gái nằm im trên ghế salon không động đậy, chị ta lập tức đi lên đâm một dao vào lưng rồi vội vàng chạy trốn.

Nếu đã bắt được hung thủ, đương nhiên Triệu Phù được thả ra, Tiêu Tát mừng rỡ đến đồn cảnh sát đón cô.

Nghe anh kể lại quá trình Vuư Tư Mỹ nhận tội, mặt cô có chút suy tư.

“... Vuư Tư Mỹ còn nói, lúc chạy ra khỏi nhà anh bị vấp ngã ở cửa ra vào, không cẩn thận đã bám vào chuông cửa nhà em, lo sợ bị lộ nên chị ta vội vàng chạy trốn, không kịp khóa cửa nhà anh lại, thật ra không phải chị ta cố ý muốn vu oan hãm hại em.”

“Ừ... Chuyện này nghe có chút kỳ lạ.” Nghe lại quá trình hành hung, Triệu Phù vẫn có chút nghi ngờ.

“Kỳ lạ sao? Có gì kỳ lạ?” Về mặt Tiêu Tát không hiểu.

“Trước đây không lâu, em sử dụng một loại phép thuật đặc biệt, tìm được hồn phách Vuư Tư Lệ, theo lời cô ta nói, hung thủ hại chết cô ta không phải chị gái Vuư Tư Mỹ.” Lòng mày cô nhíu lại.

Bởi vì sử dụng phép thuật kia khiến cô tốn không ít tinh lực, vì vậy nhìn cô lúc này có chút mệt mỏi. Chú hai đã dạy cô phép thuật này từng đặc biệt dặn dò, nếu không phải vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên dùng vì nếu dùng không đúng sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

“Vuư Tư Lệ nói, hung thủ hại chết cô ta không phải chị gái? Nhưng chính miệng Vuư Tư Mỹ thừa nhận đã đâm vào lưng Vuư Tư Lệ, vậy là xảy ra chuyện gì?” Nghe lời nói của cô, Tiêu Tát lại kinh ngạc.

Triệu Phù lắc đầu, “Em cũng không rõ vì sao lại như vậy.”

“Có phải hai ngày ở trong kia em đều không ngủ không? Anh đưa em về nghỉ.” Thấy cô lộ vẻ mệt mỏi anh thực đau lòng.

“Đợi chút, em muốn nói tên hung thủ giết Vụ Tư Lệ cho cảnh sát trước đã.” Triệu Phù tin tưởng vong hồn Vụ Tư Lệ sẽ không lừa cô, cô ta nói người kia mới là hung thủ, cô phải nói chuyện này cho cảnh sát, tránh cho hung thủ vẫn được tự do tự tại.

“Hung thủ mà Vụ Tư Lệ nói là ai?” Tiêu Tát tò mò hỏi.

“Phương Chí Hào.” Cô nói ra một cái tên.

“Cái tên này nghe quen quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi...” Anh nhíu mày.

Cô lấy di động gọi cho cảnh sát phụ trách vụ án này, nói rõ lúc mình chiêu hồn đã biết tên hung thủ.

“Vong hồn Vụ Tư Lệ nói, người hại chết cô ta là Phương Chí Hào?” Nghe cô nói, trong điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc của đối phương.

“Đúng vậy.”

“Cô biết người đó là ai không?”

“Tôi không biết.” Loại phép thuật kia không thể sử dụng quá lâu, cô chỉ có thể đợi đến khi Vụ Tư Lệ nói ra tên hung thủ, vì thế không biết thân phận của kẻ đó.

“Phương Chí Hào chính là chồng của Vụ Tư Mỹ.” Cảnh sát nói ra đáp án.

“Anh nhớ ra rồi, Phương Chí Hào chính là anh rể Vụ Tư Lệ!” Lúc này, Tiêu Tát cũng nhớ lại trong báo cáo điều tra của mình nhận được đã thấy cái tên này.

Về mặt Triệu Phù nghiêm túc nhìn anh, lại tiếp tục nói với cảnh sát “Vong hồn Vụ Tư Lệ nói, cô ta bị Phương Chí Hào tiêm vào cơ thể một lượng ma túy lớn mà chết, vụ án xảy ra một ngày trước, khi cô ta lên cơn nghiện, nhất thời không tìm được chỗ mua ma túy, vì vậy cô ta đi tìm Phương Chí Hào, bởi vì gã cũng là người bán ma túy.”

“Vậy sao anh rể cô ta lại muốn giết cô ta?” Nghe cô nói đến đây, Tiêu Tát không hiểu hỏi lại.

“Phương Chí Hào yêu cầu cô ta làm tình với mình nhưng cô ta từ chối, vì thế gã ép buộc cô ta mặc kệ cô ta không đồng ý, sau đó gã uy hiếp cô ta phải tiếp tục duy trì quan hệ nhưng cô ta không chịu, vì thế Phương Chí Hào nổi giận tiêm một lượng ma túy lớn muốn cô ta chết.” Cô tiếp tục nói.

“Vậy sao cô ta lại ngã trên ghế nhà anh Tiêu, lại bị Vụ Tư Mỹ đâm cho một dao?” Nghe đến đó, đầu dây bên kia truyền đến tiếng của cảnh sát.

“Chuyện bị Vụ Tư Mỹ đâm, cô ta nói không biết, chỉ nhớ rõ sau khi trốn ra khỏi khách sạn ở cùng với Phương Chí Hào, gọi một chiếc taxi về nhà họ Tiêu thì tắt thở.”

“Nói vậy, lúc Vụ Tư Mỹ đâm cô ta, Vụ Tư Lệ đã chết rồi? Khó trách Vụ Tư Mỹ nói, chị ta lên mở cửa vào nhà anh thì thấy em gái nằm im trên ghế salon.” Tiêu Tát phỏng đoán.

Vì thế, chuyện này đã có thể giải thích được, vì sao ngày đó Vụ Tư Lệ nằm lăn trên sofa, bị đâm một dao cũng không hề có bất kỳ dấu hiệu giãy dụa nào.

Lúc nói chuyện, Triệu Phù liếc thấy một người đàn ông đi tới đây, gã cầm một điều thuốc, trên tay có một hình xăm đầu lâu, giữa đầu lâu còn có một chữ thập.

Nhìn thấy hình xăm kia, ánh mắt cô chấn động, tầm mắt dời về phía cổ gã, nhìn thấy có một vết sẹo.

Nắm ngón tay cô nắm chặt điện thoại, khuôn mặt thanh lệ thoáng chốc đã đông cứng.

Là gã, cái kẻ năm đó kéo cô vào nhà vệ sinh công cộng muốn cưỡng bạo cô chính là gã!

Trên cổ tay hắn có hình đầu lâu chữ thập, dù đã qua hai mươi năm nhưng cô vẫn nhớ rõ, mà vết sẹo trên cổ của hắn chắc chắn là vết cắn của cô để lại.

Tiêu Tát thấy sắc mặt cô không ổn, nhìn theo ánh mắt cô thì thấy một người đàn ông, anh thấy hơi quen quen, nhìn kỹ một chút thì nhận ra.

“Gã này chính là anh rể Vụ Tư Lệ!” Anh chỉ vào đối phương rồi hô lên.

Đối phương hình như nghe thấy lời anh nói, quay đầu lại nhìn.

“Là anh! Anh là người hại chết Vũ Tư Lệ!” Thấy gã quay đầu lại, Tiêu Tát bật thốt lên.

Mặt người đàn ông kia thoáng vẻ kinh ngạc rồi một mực phủ nhận “Tôi không biết anh đang nói linh tinh gì nữa?”

Nói xong, gã bước nhanh ra đường cái.

Tiêu Tát sải bước vòng qua trước mặt gã, xác định người trước mặt và người trong tầm ảnh điều tra được nhìn thấy giống nhau như đúc.

“Anh chính là Phương Chí Hào, đừng hòng phủ nhận, vong hồn Vũ Tư Lệ đã nói hết chuyện anh tiêm vào người cô ta một lượng lớn ma túy.” Anh nói.

“XXX, tôi không biết Vũ Tư Lệ là ai, cút mau!” Gã văng tục một câu rồi đẩy Tiêu Tát ra, bước nhanh xuống đường chặn một chiếc taxi.

Nếu gã không phải hung thủ vì sao phải chạy trốn? Còn nói dối là không quen Vũ Tư Lệ, cái này rõ ràng là chột dạ.

Nhưng gã chạy quá nhanh, xe taxi vừa lao đi đã không nhìn thấy đâu nữa rồi.

Tiêu Tát thấy không đuổi kịp gã, không thể làm gì khác hơn là trở về.

Triệu Phù đứng ngẩn ngơ tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt như đang rơi vào ký ức đáng sợ nhất, mi tâm nhúu chặt, vẻ sợ hãi hiếm thấy.

“Em sao vậy Triệu Phù?” Vừa nhìn thấy Phương Chí Hào vẻ mặt cô không ổn lắm, Tiêu Tát quan tâm hỏi.

“Vừa rồi... Người đó là ai?” Vừa rồi cô quá khiếp sợ, không nghe thấy anh nói gì, chỉ thấy anh đuổi theo gã, hình như là biết gã.

“Gã đó chính là anh rể Vũ Tư Lệ, Phương Chí Hào.”

“Gã chính là Phương Chí Hào?”

“Đúng vậy, lúc em thấy gã đó sắc mặt không tốt lắm, có chuyện gì thế? Không lẽ em biết gã à?”

“Em...” Cô mở miệng, nhưng cũng không nói gì.

Thấy cô mãi vẫn không nói gì, sắc mặt tái nhợt khó hiểu, Tiêu Tát vươn tay định ôm cô an ủi, nhưng khi tay anh đặt lên vai cô thì cô giống như điện giật, sợ hãi lui về sau mấy bước.

“Đừng sợ, anh chỉ định an ủi em, không có ý gì khác.” Tay anh dừng lại giữa không trung, lúng túng thu lại, nhẹ giọng giải thích.

“Em biết, em xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói.

“Alo, alo, cô Triệu, cô vẫn nghe chứ? Vừa xảy ra chuyện gì?” Điện thoại trong tay cô lại truyền đến giọng nói của cảnh sát.

Cô cảm di động lên, kể lại cho cảnh sát, họ vừa thấy Phương Chí Hào nhưng gã chột dạ chạy thoát rồi.

Sau khi cảnh sát nói sẽ điều tra về Phương Chí Hào, cô tắt điện thoại yên lặng lên xe Tiêu Tát.

Trong lòng Tiêu Tát có một dự cảm mãnh liệt.

Anh biết giữa Triệu Phù và Phương Chí Hào nhất định có chuyện gì đó, hơn nữa là một chuyện rất nghiêm trọng cho nên sắc mặt mới kém như vậy, hoảng sợ như vậy.

Nhưng cô không chịu nói, anh cũng không tiện hỏi, không thể làm gì khác hơn là đưa cô về nghỉ ngơi cho thật tốt rồi sẽ từ từ hỏi.

Thi thể của Vũ Tư Lệ bị Vũ Tư Mỹ mang về không lâu thì cho đi hỏa táng rồi, không thể mang về khám nghiệm tử thi lần nữa, nhưng thật may là lần trước đã rút máu của cô ta chuẩn bị xét nghiệm, cũng đưa ra kết quả trong máu có một lượng lớn ma túy.

Báo cáo kiểm nghiệm này có thể chứng minh đầu mối Triệu Phù cung cấp không sai, Vụ Tư Lệ chết là do bị tiêm quá nhiều ma túy vào cơ thể.

Cảnh sát căn cứ vào đầu mối được cung cấp, điều tra ra khách sạn bọn họ từng ngủ lại, kiểm tra camera thì đúng là có thấy Phương Chí Hào và Vụ Tư Lệ gặp nhau.

Nhưng khi cảnh sát muốn tìm Phương Chí Hào thì gã đã không còn ở nhà, nhân cơ hội chạy trốn không rõ tung tích.

Tiêu Tát tự trách, ngày đó anh bứt dây động rừng, khiến cho Phương Chí Hào cảnh giác nên đã chạy trốn trước.

“Đều do anh không nhẫn nại.”

“Không phải lỗi của anh đâu.” Triệu Phù an ủi anh.

“Là lỗi của anh, nếu như ngày đó anh không lảm nhảm nói ra chuyện của Vụ Tư Lệ, gã cũng sẽ không chạy thoát.”

“Đột nhiên gặp gã, anh chỉ là cảm giận bất bình thôi, không thể trách anh được.”

“Để cho gã bỏ trốn, anh thật có lỗi mà.” Anh vẫn rất áy náy.

“Nếu anh muốn gán hết trách nhiệm vào người vậy thì tùy anh.” Thấy khuyên mãi không được, cô nhàn nhạt liếc anh một cái.

“Em thật vô tình, không thể an ủi anh vài câu sao?” Tiêu Tát uất ức tố cáo.

“Em đã an ủi anh rồi.” Cô tiếp tục nhìn quyển sách trong tay, đây là sách tham khảo điều trị vết thương tâm lý.

“Papa, dì đang đọc sách, cha đừng âm ỉ, cha ngoan ngoãn chờ một chút nữa đến ba giờ, dì sẽ lấy bánh ngọt cho chúng ta ăn.” Chân Chân ngồi ở bên cạnh vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu anh.

Được con gái an ủi như vậy, Tiêu Tát có chút đỡ khóc đỡ cười.

Trong nhà xảy ra án mạng, bọn họ không thể ở lại, mấy hôm nay anh đều cho con gái ở nhờ nhà Triệu Phù.

Hôm nay là chủ nhật, buổi sáng bọn họ đi thử áo cưới, trên đường về gặp một nhà sách, cô đi vào mua vài quyển, về đến nhà là bắt đầu đọc.

Anh phát hiện cô toàn mua sách liên quan đến tâm lý học, vì vậy muốn tìm cơ hội hỏi thăm chuyện liên quan đến Phương Chí Hào.

Trực giác mách bảo không chừng Phương Chí Hào có liên quan đến chuyện cô bài xích đụng chạm với người khác giới.

Anh nhớ ngày đó trước khi đi anh cả Triệu Diệu đã nhắc, chuyện này sẽ là cơ hội thay đổi nỗi sợ hãi với người khác phái của cô.

“Không hiểu cảnh sát đang làm cái gì, nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa bắt được Phương Chí Hào?” Anh giống như nói bằng quơ.

“Chân Chân, cháu đi đến tủ lạnh lấy bánh ngọt đến đây.” Triệu Phù nhìn anh một cái, rồi quay sang dặn Chân Chân.

“Dì ơi, ba giờ rồi ạ?” Nghe thấy lấy bánh ngọt, ánh mắt cô bé sáng lên.

“Vẫn chưa, nhưng hình như papa cháu đói rồi, cho nên cháu đi lấy bánh đi.”

Anh nào có đói bụng? A, anh biết rồi, cô đang định nói cho anh chuyện đó à! Tiêu Tát nháy mắt mấy cái, nhìn cô về vô tội.

Chân Chân vui vẻ đi tới phòng bếp lấy bánh ngọt, Triệu Phù buông quyển sách trên tay xuống, nghiêm mặt nhìn anh.

“Em không muốn nghe thấy ba chữ Phương Chí Hào nữa.”

“Tại sao?” Trực giác của anh là chính xác, quả nhiên giữa cô và Phương Chí Hào từng có chuyện gì, anh thật sự rất muốn biết nguyên nhân.

“Em không muốn nói.” Mặt cô lạnh nhạt nói ra mấy chữ này.

“Anh cảm thấy em nói ra sẽ tốt hơn một chút.” Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Tiêu Tát, anh đừng ép em.” Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với chuyện cũ, đợi cô chuẩn bị xong có lẽ cô sẽ nói cho anh biết nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

“Anh có thể cầm tay em không?” Tiêu Tát vươn tay về phía cô dịu dàng hỏi.

Chần chừ một lúc, cô mới chậm rãi đưa bàn tay qua, cô nhớ mang máng lần trước anh cầm tay cô có một cảm giác ấm áp lạ kỳ.

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, vẻ mặt dịu dàng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

“Chúng ta cũng sắp kết hôn, anh hi vọng em hiểu, em đã quyết định sống cùng anh cả đời, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều gánh vác, đối mặt cùng em, em không muốn nói chuyện của em anh không miễn cưỡng, có một số việc để trong lòng quá lâu sẽ thành tâm bệnh, cần được nói ra. Em bài xích đụng chạm với người khác phái, nếu anh đoán không lầm thì có liên quan đến Phương Chí Hào, nếu như em một mực muốn trốn tránh không chịu đối mặt, nó sẽ thành bóng ma, sẽ luôn bám lấy em không rời, chỉ có đối diện với nó, em mới có thể thực sự thoát khỏi nó.”

Triệu Phù trầm mặc, rũ mắt xuống nhìn tay hai người đang nắm chặt.

Lòng bàn tay anh cọ cọ, cảm giác ấm áp từ tay truyền đến ngực cô, những lời anh nói cô thật sự rất xúc động, nhưng chuyện năm đó đã quá lâu đến mức đóng thành một cái kén, cô không có cách nào mở miệng nói với anh được.

“Em không muốn nói cũng không sao, anh có thể chờ, ngày nào đó em muốn nói thì nói với anh.” Thấy cô vẫn yên lặng không nói, Tiêu Tát biểu hiện sự quan tâm săn sóc.

“Anh... Có phải anh rất thất vọng về em không?” Cô chậm rãi ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh không phải thất vọng mà là đau lòng, anh biết không phải em không muốn nói cho anh, mà là không biết nói như nào.”

“Em sẽ cố gắng, chờ đến lúc em sẵn sàng sẽ nói cho anh biết.” Nhìn cặp mắt thâm tình của anh, Triệu Phù hứa hẹn.

“Được, anh chờ em.” Anh cười to gật đầu.

32. Chương 8-2

Editor: phuogot_93

Tiêu Tát quen biết rộng, dùng quan hệ cá nhân giúp cảnh sát xin được lệnh bắt người, cưỡng chế bắt Vụ Tư Mỹ.

Quả nhiên chị ta không vượt qua được máy kiểm tra phát hiện nói dối, dưới kỹ xảo thẩm vấn của cảnh sát, đã phá tan lòng phòng ngự của chị ta, rốt cuộc chị ta cũng thừa nhận mình giết Vụ Tư Lệ, động cơ chính là Vụ Tư Lệ quyến rũ chồng chị ta.

Chị ta bày tỏ vẻ thù hận, rõ ràng chính miệng em gái đã đồng ý không qua lại với chồng mình nữa, nhưng đêm hôm trước khi xảy ra vụ án, cô ta lại đi tìm chồng mình, vì vậy chị ta mới tức giận.

Em gái đã từng nói đến chuyện tái hợp với Tiêu Tát, chị ta thấy nghi ngờ nên âm thầm điều tra, phát hiện ra đúng là cô ta ở nhà Tiêu Tát thật.

Đêm hôm đó, chị ta ở ngoài khách sạn chờ cả đêm, sáng hôm sau mới nhìn thấy em gái ra khỏi khách sạn, vội vàng bắt taxi về, chị ta lái xe theo sau đến phía dưới nhà Tiêu Tát.

Khi đó, trong lòng chị ta bị ghen ghét lấp đầy, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn giết chết Vũ Tư Lệ, thừa dịp bảo vệ không chú ý, chị ta lẻn vào tòa nhà, để tránh thang máy theo dõi chị ta đã đi thang bộ. Vất vả lắm mới leo đến tầng 11, lại phát hiện mình không mang theo vũ khí gì, nhưng lại không muốn xuống dưới lần nữa, vì vậy chị ta đã sử dụng kỹ thuật mở khóa đã học trước kia, mở cửa nhà Triệu Phù ăn trộm dao gọt trái cây giấu vào trong túi.

Rồi chị ta cũng lẻn mở cửa chính nhà Tiêu Tát bằng cách đó, sau khi đi vào thấy em gái nằm im trên ghế salon không động đậy, chị ta lập tức đi lên đâm một dao vào lưng rồi vội vàng chạy trốn.

Nếu đã bắt được hung thủ, đương nhiên Triệu Phù được thả ra, Tiêu Tát mừng rỡ đến đồn cảnh sát đón cô.

Nghe anh kể lại quá trình Vũ Tư Mỹ nhận tội, mặt cô có chút suy tư.

“... Vũ Tư Mỹ còn nói, lúc chạy ra khỏi nhà anh bị vấp ngã ở cửa ra vào, không cẩn thận đã bấm vào chuông cửa nhà em, lo sợ bị lộ nên chị ta vội vàng chạy trốn, không kịp khóa cửa nhà anh lại, thật ra không phải chị ta cố ý muốn vu oan hãm hại em.”

“Ừ... Chuyện này nghe có chút kỳ lạ.” Nghe lại quá trình hành hung, Triệu Phù vẫn có chút nghi ngờ.

“Kỳ lạ sao? Có gì kỳ lạ?” Về mặt Tiêu Tát không hiểu.

“Trước đây không lâu, em sử dụng một loại phép thuật đặc biệt, tìm được hồn phách Vũ Tư Lệ, theo lời cô ta nói, hung thủ hại chết cô ta không phải chị gái Vũ Tư Mỹ.” Lông mày cô nhíu lại.

Bởi vì sử dụng phép thuật kia khiến cô tốn không ít tinh lực, vì vậy nhìn cô lúc này có chút mệt mỏi. Chú hai đã dạy cô phép thuật này từng đặc biệt dặn dò, nếu không phải vạn bất đắc dĩ tốt nhất không nên dùng vì nếu dùng không đúng sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

“Vũ Tư Lệ nói, hung thủ hại chết cô ta không phải chị gái? Nhưng chính miệng Vũ Tư Mỹ thừa nhận đã đâm vào lưng Vũ Tư Lệ, vậy là xảy ra chuyện gì?” Nghe lời nói của cô, Tiêu Tát lại kinh ngạc.

Triệu Phù lắc đầu, “Em cũng không rõ vì sao lại như vậy.”

“Có phải hai ngày ở trong kia em đều không ngủ không? Anh đưa em về nghỉ.” Thấy cô lộ vẻ mệt mỏi anh thực đau lòng.

“Đợi chút, em muốn nói tên hung thủ giết Vũ Tư Lệ cho cảnh sát trước đã.” Triệu Phù tin tưởng vong hồn Vũ Tư Lệ sẽ không lừa cô, cô ta nói người kia mới là hung thủ, cô phải nói chuyện này cho cảnh sát, tránh cho hung thủ vẫn được tự do tự tại.

“Hung thủ mà Vũ Tư Lệ nói là ai?” Tiêu Tát tò mò hỏi.

“Phương Chí Hào.” Cô nói ra một cái tên.

“Cái tên này nghe quen quen, hình như đã nghe thấy ở đâu rồi...” Anh nhíu mày.

Cô lấy di động gọi cho cảnh sát phụ trách vụ án này, nói rõ lúc mình chiêu hồn đã biết tên hung thủ.

“Vong hồn Vũ Tư Lệ nói, người hại chết cô ta là Phương Chí Hào?” Nghe cô nói, trong điện thoại truyền đến giọng nói kinh ngạc của đối phương.

“Đúng vậy.”

“Cô biết người đó là ai không?”

“Tôi không biết.” Loại phép thuật kia không thể sử dụng quá lâu, cô chỉ có thể đợi đến khi Vũ Tư Lệ nói ra tên hung thủ, vì thế không biết thân phận của kẻ đó.

“Phương Chí Hào chính là chồng của Vũ Tư Mỹ.” Cảnh sát nói ra đáp án.

“Anh nhớ ra rồi, Phương Chí Hào chính là anh rể Vụ Tư Lệ!” Lúc này, Tiêu Tát cũng nhớ lại trong báo cáo điều tra của mình nhận được đã thấy cái tên này.

Về mặt Triệu Phù nghiêm túc nhìn anh, lại tiếp tục nói với cảnh sát “Vong hồn Vụ Tư Lệ nói, cô ta bị Phương Chí Hào tiêm vào cơ thể một lượng ma túy lớn mà chết, vụ án xảy ra một ngày trước, khi cô ta lên cơn nghiện, nhất thời không tìm được chỗ mua ma túy, vì vậy cô ta đi tìm Phương Chí Hào, bởi vì gã cũng là người bán ma túy.”

“Vậy sao anh rể cô ta lại muốn giết cô ta?” Nghe cô nói đến đây, Tiêu Tát không hiểu hỏi lại.

“Phương Chí Hào yêu cầu cô ta làm tình với mình nhưng cô ta từ chối, vì thế gã ép buộc cô ta mặc kệ cô ta không đồng ý, sau đó gã uy hiếp cô ta phải tiếp tục duy trì quan hệ nhưng cô ta không chịu, vì thế Phương Chí Hào nổi giận tiêm một lượng ma túy lớn muốn cô ta chết.” Cô tiếp tục nói.

“Vậy sao cô ta lại ngã trên ghế nhà anh Tiêu, lại bị Vụ Tư Mỹ đâm cho một dao?” Nghe đến đó, đầu dây bên kia truyền đến tiếng của cảnh sát.

“Chuyện bị Vụ Tư Mỹ đâm, cô ta nói không biết, chỉ nhớ rõ sau khi trốn ra khỏi khách sạn ở cùng với Phương Chí Hào, gọi một chiếc taxi về nhà họ Tiêu thì tắt thở.”

“Nói vậy, lúc Vụ Tư Mỹ đâm cô ta, Vụ Tư Lệ đã chết rồi? Khó trách Vụ Tư Mỹ nói, chị ta lén mở cửa vào nhà anh thì thấy em gái nằm im trên ghế salon.” Tiêu Tát phỏng đoán.

Vì thế, chuyện này đã có thể giải thích được, vì sao ngày đó Vụ Tư Lệ nằm lẩn trên sofa, bị đâm một dao cũng không hề có bất kỳ dấu hiệu giãy dụa nào.

Lúc nói chuyện, Triệu Phù liếc thấy một người đàn ông đi tới đây, gã cầm một điều thuốc, trên tay có một hình xăm đầu lâu, giữa đầu lâu còn có một chữ thập.

Nhìn thấy hình xăm kia, ánh mắt cô chấn động, tầm mắt dời về phía cổ gã, nhìn thấy có một vết sẹo.

Nắm ngón tay cô nắm chặt điện thoại, khuôn mặt thanh lệ thoáng chốc đã đông cứng.

Là gã, cái kẻ năm đó kéo cô vào nhà vệ sinh công cộng muốn cưỡng bạo cô chính là gã!

Trên cổ tay hắn có hình đầu lâu chữ thập, dù đã qua hai mươi năm nhưng cô vẫn nhớ rõ, mà vết sẹo trên cổ của hắn chắc chắn là vết cắn của cô để lại.

Tiêu Tát thấy sắc mặt cô không ổn, nhìn theo ánh mắt cô thì thấy một người đàn ông, anh thấy hơi quen quen, nhìn kỹ một chút thì nhận ra.

“Gã này chính là anh rể Vụ Tư Lệ!” Anh chỉ vào đối phương rồi hô lên.

Đối phương hình như nghe thấy lời anh nói, quay đầu lại nhìn.

“Là anh! Anh là người hại chết Vụ Tư Lệ!” Thấy gã quay đầu lại, Tiêu Tát bật thốt lên.

Mặt người đàn ông kia thoáng vẻ kinh ngạc rồi một mực phủ nhận “Tôi không biết anh đang nói linh tinh gì nữa?”

Nói xong, gã bước nhanh ra đường cái.

Tiêu Tát sải bước vòng qua trước mặt gã, xác định người trước mặt và người trong tấm ảnh điều tra được nhìn thấy giống nhau như đúc.

“Anh chính là Phương Chí Hào, đừng hồng phủ nhật, vong hồn Vụ Tư Lệ đã nói hết chuyện anh tiêm vào người cô ta một lượng lớn ma túy.” Anh nói.

“XXX, tôi không biết Vụ Tư Lệ là ai, cút mau!” Gã văng tục một câu rồi đẩy Tiêu Tát ra, bước nhanh xuống đường chặn một chiếc taxi.

Nếu gã không phải hung thủ vì sao phải chạy trốn? Còn nói dối là không quen Vụ Tư Lệ, cái này rõ ràng là chột dạ.

Nhưng gã chạy quá nhanh, xe taxi vừa lao đi đã không nhìn thấy đâu nữa rồi.

Tiêu Tát thấy không đuổi kịp gã, không thể làm gì khác hơn là trở về.

Triệu Phù đứng ngẩn ngơ tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt như đang rơi vào ký ức đáng sợ nhất, mi tâm nhàu chặt, vẻ sợ hãi hiếm thấy.

“Em sao vậy Triệu Phù?” Vừa nhìn thấy Phương Chí Hào vẻ mặt cô không ổn lắm, Tiêu Tát quan tâm hỏi.

“Vừa rồi... Người đó là ai?” Vừa rồi cô quá khiếp sợ, không nghe thấy anh nói gì, chỉ thấy anh đuổi theo gã, hình như là biết gã.

“Gã đó chính là anh rể Vụ Tư Lệ, Phương Chí Hào.”

“Gã chính là Phương Chí Hào?”

“Đúng vậy, lúc em thấy gã đó sắc mặt không tốt lắm, có chuyện gì thế? Không lẽ em biết gã à?”

“Em...” Cô mở miệng, nhưng cũng không nói gì.

Thấy cô mãi vẫn không nói gì, sắc mặt tái nhợt khó hiểu, Tiêu Tát vươn tay định ôm cô an ủi, nhưng khi tay anh đặt lên vai cô thì cô giống như điện giật, sợ hãi lui về sau mấy bước.

“Đừng sợ, anh chỉ định an ủi em, không có ý gì khác.” Tay anh dừng lại giữa không trung, lúng túng thu lại, nhẹ giọng giải thích.

“Em biết, em xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói.

“Alo, alo, cô Triệu, cô vẫn nghe chứ? Vừa xảy ra chuyện gì?” Điện thoại trong tay cô lại truyền đến giọng nói của cảnh sát.

Cô cảm di động lên, kể lại cho cảnh sát, họ vừa thấy Phương Chí Hào nhưng gã chốt dạ chạy thoát rồi.

Sau khi cảnh sát nói sẽ điều tra về Phương Chí Hào, cô tắt điện thoại yên lặng lên xe Tiêu Tát.

Trong lòng Tiêu Tát có một dự cảm mãnh liệt.

Anh biết giữa Triệu Phù và Phương Chí Hào nhất định có chuyện gì đó, hơn nữa là một chuyện rất nghiêm trọng cho nên sắc mặt mới kém như vậy, hoảng sợ như vậy.

Nhưng cô không chịu nói, anh cũng không tiện hỏi, không thể làm gì khác hơn là đưa cô về nghỉ ngơi cho thật tốt rồi sẽ từ từ hỏi.

Thi thể của Vụ Tư Lệ bị Vụ Tư Mỹ mang về không lâu thì cho đi hỏa táng rồi, không thể mang về khám nghiệm tử thi lần nữa, nhưng thật may là lần trước đã rút máu của cô ta chuẩn bị xét nghiệm, cũng đưa ra kết quả trong máu có một lượng lớn ma túy.

Báo cáo kiểm nghiệm này có thể chứng minh đầu mối Triệu Phù cung cấp không sai, Vụ Tư Lệ chết là do bị tiêm quá nhiều ma túy vào cơ thể.

Cảnh sát căn cứ vào đầu mối được cung cấp, điều tra ra khách sạn bọn họ từng ngủ lại, kiểm tra camera thì đúng là có thấy Phương Chí Hào và Vụ Tư Lệ gặp nhau.

Nhưng khi cảnh sát muốn tìm Phương Chí Hào thì gã đã không còn ở nhà, nhân cơ hội chạy trốn không rõ tung tích.

Tiêu Tát tự trách, ngày đó anh bứt dây động rừng, khiến cho Phương Chí Hào cảnh giác nên đã chạy trốn trước.

“Đều do anh không nhẫn nại.”

“Không phải lỗi của anh đâu.” Triệu Phù an ủi anh.

“Là lỗi của anh, nếu như ngày đó anh không lăm mồm nói ra chuyện của Vụ Tư Lệ, gã cũng sẽ không chạy thoát.”

“Đột nhiên gặp gã, anh chỉ là cảm giận bất bình thôi, không thể trách anh được.”

“Để cho gã bỏ trốn, anh thật có lỗi mà.” Anh vẫn rất áy náy.

“Nếu anh muốn gánh hết trách nhiệm vào người vậy thì tùy anh.” Thấy khuyên mãi không được, cô nhàn nhạt liếc anh một cái.

“Em thật vô tình, không thể an ủi anh vài câu sao?” Tiêu Tát uất ức tố cáo.

“Em đã an ủi anh rồi.” Cô tiếp tục nhìn quyển sách trong tay, đây là sách tham khảo điều trị vết thương tâm lý.

“Papa, dì đang đọc sách, cha đừng âm ỉ, cha ngoan ngoãn chờ một chút nữa đến ba giờ, dì sẽ lấy bánh ngọt cho chúng ta ăn.” Chân Chân ngồi ở bên cạnh vờn bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu anh.

Được con gái an ủi như vậy, Tiêu Tát có chút đỡ khóc đỡ cười.

Trong nhà xảy ra án mạng, bọn họ không thể ở lại, mấy hôm nay anh đều cho con gái ở nhờ nhà Triệu Phù.

Hôm nay là chủ nhật, buổi sáng bọn họ đi thử áo cưới, trên đường về gặp một nhà sách, cô đi vào mua vài quyển, về đến nhà là bắt đầu đọc.

Anh phát hiện cô toàn mua sách liên quan đến tâm lý học, vì vậy muốn tìm cơ hội hỏi thăm chuyện liên quan đến Phương Chí Hào.

Trực giác mách bảo không chừng Phương Chí Hào có liên quan đến chuyện cô bài xích đụng chạm với người khác giới.

Anh nhớ ngày đó trước khi đi anh cả Triệu Diệu đã nhắc, chuyện này sẽ là cơ hội thay đổi nỗi sợ hãi với người khác phái của cô.

“Không hiểu cảnh sát đang làm cái gì, nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa bắt được Phương Chí Hào?” Anh giống như nói bằng quơ.

“Chân Chân, cháu đi đến tủ lạnh lấy bánh ngọt đến đây.” Triệu Phù nhìn anh một cái, rồi quay sang dặn Chân Chân.

“Dì ơi, ba giờ rồi ă?” Nghe thấy lấy bánh ngọt, ánh mắt cô bé sáng lên.

“Vẫn chưa, nhưng hình như papa cháu đói rồi, cho nên cháu đi lấy bánh đi.”

Anh nào có đói bụng? A, anh biết rồi, cô đang định nói cho anh chuyện đó à! Tiêu Tát nháy mắt mấy cái, nhìn cô vẻ vô tội.

Chân Chân vui vẻ đi tới phòng bếp lấy bánh ngọt, Triệu Phù buông quyển sách trên tay xuống, nghiêm mặt nhìn anh.

“Em không muốn nghe thấy ba chữ Phương Chí Hào nữa.”

“Tại sao?” Trực giác của anh là chính xác, quả nhiên giữa cô và Phương Chí Hào từng có chuyện gì, anh thật sự rất muốn biết nguyên nhân.

“Em không muốn nói.” Mặt cô lạnh nhạt nói ra mấy chữ này.

“Anh cảm thấy em nói ra sẽ tốt hơn một chút.” Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Tiêu Tát, anh đừng ép em.” Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với chuyện cũ, đợi cô chuẩn bị xong có lẽ cô sẽ nói cho anh biết nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

“Anh có thể cầm tay em không?” Tiêu Tát vươn tay về phía cô dịu dàng hỏi.

Chần chừ một lúc, cô mới chậm rãi đưa bàn tay qua, cô nhớ mang máng lần trước anh cầm tay cô có một cảm giác ấm áp lạ kỳ.

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, vẻ mặt dịu dàng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

“Chúng ta cũng sắp kết hôn, anh hi vọng em hiểu, em đã quyết định sống cùng anh cả đời, bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều gánh vác, đối mặt cùng em, em không muốn nói chuyện của em anh không miễn cưỡng, có một số việc để trong lòng quá lâu sẽ thành tâm bệnh, cần được nói ra. Em bài xích đụng chạm với người khác phái, nếu anh đoán không lầm thì có liên quan đến Phương Chí Hào, nếu như em một mực muốn trốn

tránh không chịu đối mặt, nó sẽ thành bóng ma, sẽ luôn bám lấy em không rời, chỉ có đối diện với nó, em mới có thể thực sự thoát khỏi nó.”

Triệu Phù trầm mặc, rũ mắt xuống nhìn tay hai người đang nắm chặt.

Lòng bàn tay anh cọ cọ, cảm giác ấm áp từ tay truyền đến ngực cô, những lời anh nói cô thật sự rất xúc động, nhưng chuyện năm đó đã quá lâu đến mức đóng thành một cái kén, cô không có cách nào mở miệng nói với anh được.

“Em không muốn nói cũng không sao, anh có thể chờ, ngày nào đó em muốn nói thì nói với anh.” Thấy cô vẫn yên lặng không nói, Tiêu Tát biểu hiện sự quan tâm săn sóc.

“Anh... Có phải anh rất thất vọng về em không?” Cô chậm rãi ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh không phải thất vọng mà là đau lòng, anh biết không phải em không muốn nói cho anh, mà là không biết nói như nào.”

“Em sẽ cố gắng, chờ đến lúc em sẵn sàng sẽ nói cho anh biết.” Nhìn cặp mắt thâm tình của anh, Triệu Phù hứa hẹn.

“Được, anh chờ em.” Anh cười to gật đầu.

33. Chương 17: Chương 9

Tiêu Tát mua một căn hộ khác làm phòng cưới, chuẩn bị tổ ấm mới cho hai người sau khi kết hôn.

Gần đến ngày kết hôn, phòng cưới cũng được đẩy nhanh tốc độ trang trí, rốt cuộc cũng hoàn thành trước hôn lễ mấy ngày. Hôm nay anh và Triệu Phù đến nghiệm thu.

Bởi vì cô thích phong cách đơn giản nên nhà cửa cũng được trang hoàng một cách giản dị.

Diện tích nhà khoảng hơn trăm bình gồm bảy phòng, trong đó có một phòng làm việc của Tiêu Tát, một phòng của Triệu Phù; hai phòng khác là phòng ngủ của từng người họ, đây là cam kết trước kia của anh với cô, sau khi cưới sẽ chia phòng ngủ.

Một phòng khác là phòng khách, còn có một phòng để Triệu Phù ngồi thiền, phòng còn lại là phòng khách (phòng ngủ cho khách).

Sau khi xem qua một lượt hai người đều hài lòng, xuống tầng lái xe rời đi, Tiêu Tát vô tình nhìn ra ngoài lại bất ngờ phát hiện tên Phương Chí Hào đang trốn cảnh sát cách mình khoảng 50 mét.

Gã vừa ra khỏi quán mỳ, miệng ngậm cái tằm, hình như vừa ăn no.

Tiêu Tát lập tức lái xe đến ven đường rồi đỗ lại.

“Sao thế?” Thấy anh đột nhiên dừng xe, Triệu Phù nghi ngờ hỏi.

“Anh thấy Phương Chí Hào rồi.”

“Cái gì?” Nhìn theo ánh mắt anh, cô cũng thấy Phương Chí Hào đang ở cách đó không xa, nhất thời nhúu chặt mi tâm.

“Em gọi điện báo cảnh sát, anh đi xuống chặn gã lại.” Tiêu Tát tháo dây an toàn.

“Quá nguy hiểm!” Cô vội vàng túm chặt anh.

“Em không cần lo lắng, lần này anh sẽ bắt được gã, không để cho gã chạy thoát đâu.” Nói xong anh nhảy xuống xe, lặng lẽ đi theo.

Triệu Phù gọi điện báo cảnh sát xong không yên lòng cũng vội vàng đi theo.

Ngay lúc Tiêu Tát cẩn thận từng bước đến gần Phương Chí Hào, thì gã phát hiện và chạy trốn ngay lập tức. Tiêu Tát thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Mắt thấy sắp bị bắt, Phương Chí Hào rút con dao từ sau lưng áo, vẽ mặt tàn nhẫn quát lớn.

“Cút ngay, mày dám đuổi nữa tao sẽ giết mày!”

“Có gan thì anh đến đây! Nhưng mà tôi khuyên anh, tốt nhất là ngoan ngoãn cùng tôi đi tự thú, có lẽ còn có thể giảm nhẹ hình phạt, nếu không thì tội giết người rất nặng đó.”

Mặc dù tay không tắc sắt nhưng nét mặt anh không hề có chút sợ hãi, lần trước bởi vì rút dây động rừng khiến gã chạy thoát, lần này dù thế nào cũng phải bắt được gã.

“Mày chết đi!” Phương Chí Hào hét lên rồi vung con dao bổ về phía anh.

Trước đó, gã giết dây Vưu Tư Mỹ đòi thi thể Vưu Tư Lệ về, sau đó lập tức đưa đi hỏa táng hủy đi chứng cứ, nào ngờ trước đây cảnh sát đã lấy máu cô ta để kiểm tra, phát hiện trong cơ thể cô ta có lượng ma túy quá lớn, hại gã bị truy nã chỉ có thể trốn tránh khắp nơi.

Cục tức này đã nhịn mấy ngày nay, lại gặp Tiêu Tát đuổi theo không tha, gã giận dữ quyết định dằn nào giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, chỉ cần trốn thoát thì sẽ không có ai đưa gã vào tù được.

Suy nghĩ như vậy khiến Phương Chí Hào ra tay độc ác, một lòng muốn cho Tiêu Tát vào chỗ chết.

Nhìn thấy anh liên tục tránh né những nhát dao nguy hiểm mà Phương Chí Hào bổ tới, trái tim Triệu Phù run sợ không thôi.

Không lâu sau, nhìn thấy cánh tay trái Tiêu Tát bị dao đâm vào, vết thương nhuộm đỏ ống tay áo, cảm giác kinh sợ chạy dọc cơ thể cô.

Cô cúi mặt xuống, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, khuôn mặt thanh lệ hiện lên vẻ giận dữ hiểm thấy.

Bị trúng một dao nhưng Tiêu Tát cũng nhanh chóng phản kích lại, đập mạnh về phía bụng Phương Chí Hào, làm cho gã lùi về sau hai bước.

Anh định đi lên muốn bắt gã lại, Phương Chí Hào nảy sinh ý nghĩ độc ác, cầm dao bổ vào anh, anh nghiêng người tránh ra, nhấc chân đá mạnh vào tay đang cầm dao của gã.

Tay Phương Chí Hào đau suýt nữa rơi dao xuống đất, nhận ra không thể giết anh được lập tức đổi ý định, quyết định chạy trốn.

Làm bộ vung xuống một nhát rồi gã chạy về hướng khác.

Mà Triệu Phù lại đứng đúng hướng Phương Chí Hào chạy trốn.

Nhìn gã cầm dao chạy đến phía này, nét mặt hung dữ làm cô chấn động, giống như đang vẽ kinh người năm đó gã kéo cô vào nhà vệ sinh công cộng muốn xâm phạm cô.

“Triệu Phù, tránh ra!” Sợ gã làm cô bị thương, Tiêu Tát đuổi theo gọi to.

Nghe thấy lời của anh, lúc này Phương Chí Hào mới để ý thấy cô đứng gần đó, lại nảy sinh ý định xấu, muốn bắt cô để uy hiếp Tiêu Tát, vì vậy gã cầm dao chạy đến chỗ cô.

“Không được động vào cô ấy—” Tiêu Tát thấy thế gầm lên một tiếng.

Ngay khi Phương Chí Hào cầm dao chạy tới trước mặt cô thì Triệu Phù bất ngờ vươn tay, lưu loát nắm cổ áo gã, “Ầm” một tiếng, trong nháy mắt cả người gã bị cô vật ngã, lúc gã đang muốn bò dậy thì cô lại túm lấy gã đánh ngã một lần, rồi lại một lần.

Cô tức giận nhớ lại, năm đó cô còn nhỏ không có năng lực phản kháng nhưng bây giờ không thế nữa, cô đã có đủ năng lực, không ai có thể dễ dàng bắt nạt cô được.

Cô không cần sợ gã nữa.

Tiêu Tát ghen hòng mở to mắt nhìn Phương Chí Hào giống như một bao cát bị cô nhấc lên lại ném xuống hết lần này đến lần khác.

“Triệu Phù, được rồi, đừng quăng gã nữa, tiếp tục có thể gây ra án mạng đó.” Sau khi hồi hồn, anh vội vã tiến lên ngăn cản cô.

Nghe Tiêu Tát nói, Triệu Phù thở nhẹ, buông Phương Chí Hào ra.

Cả người gã ngồi phịch xuống đường, xương cốt trong người cứ như gãy vụn hết, hoàn toàn không có khả năng giãy dụa, muốn động cũng không có sức.

“Không sao, không sao...” Thấy cô bình an vô sự, Tiêu Tát tiến lên nhẹ nhàng ôm cô.

Cô vẫn đang đắm mình trong cảm xúc phấn nộ, trên mặt có chút mờ mịt, sau đó nháy mắt một cái, cô lập tức đẩy anh ra, lui về sau một bước.

Tiêu Tát có chút thất vọng nhưng cũng không trách cô, trên thực tế, vừa rồi cô chịu để anh ôm một cái anh đã cực kỳ kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) rồi.

“Sao vừa rồi đột nhiên em có sức mạnh ghê gớm vậy? Vừa ra tay đã khiến Phương Chí Hào không có đường phản kháng?” Vừa rồi quả thật cô như bị nữ siêu nhân nhập vào người, sức mạnh đó thật khiến anh trợn mắt há mồm.

“Em đã từng tập trước kia.” Triệu Phù nhẹ nhàng nói, nhìn thấy vết thương ở cánh tay anh, sắc mặt trầm xuống “Anh bị thương rồi, chúng ta đi bệnh viện băng bó trước.”

“Chút vết thương nhỏ này không sao cả,

34. Chương 9

Editor: phuogot_93

Tiêu Tát mua một căn hộ khác làm phòng cưới, chuẩn bị tổ ấm mới cho hai người sau khi kết hôn.

Gần đến ngày kết hôn, phòng cưới cũng được đẩy nhanh tốc độ trang trí, rốt cuộc cũng hoàn thành trước hôn lễ mấy ngày. Hôm nay anh và Triệu Phù đến nghiệm thu.

Bởi vì cô thích phong cách đơn giản nên nhà cửa cũng được trang hoàng một cách giản dị.

Diện tích nhà khoảng hơn trăm bình gồm bảy phòng, trong đó có một phòng làm việc của Tiêu Tát, một phòng của Triệu Phù; hai phòng khác là phòng ngủ của từng người họ, đây là cam kết trước kia của anh với cô, sau khi cưới sẽ chia phòng ngủ.

Một phòng khác là phòng khách, còn có một phòng để Triệu Phù ngồi thiền, phòng còn lại là phòng khách (phòng ngủ cho khách).

Sau khi xem qua một lượt hai người đều hài lòng, xuống tầng lái xe rời đi, Tiêu Tát vô tình nhìn ra ngoài lại bất ngờ phát hiện tên Phương Chí Hào đang trốn cảnh sát cách mình khoảng 50 mét.

Gã vừa ra khỏi quán mỳ, miệng ngậm cái tằm, hình như vừa ăn no.

Tiêu Tát lập tức lái xe đến ven đường rồi đỗ lại.

“Sao thế?” Thấy anh đột nhiên dừng xe, Triệu Phù nghi ngờ hỏi.

“Anh thấy Phương Chí Hào rồi.”

“Cái gì?” Nhìn theo ánh mắt anh, cô cũng thấy Phương Chí Hào đang ở cách đó không xa, nhất thời nhũn chặt mi tâm.

“Em gọi điện báo cảnh sát, anh đi xuống chặn gã lại.” Tiêu Tát tháo dây an toàn.

“Quá nguy hiểm!” Cô vội vàng túm chặt anh.

“Em không cần lo lắng, lần này anh sẽ bắt được gã, không để cho gã chạy thoát đâu.” Nói xong anh nhảy xuống xe, lạng lẹ đi theo.

Triệu Phù gọi điện báo cảnh sát xong không yên lòng cũng vội vàng đi theo.

Ngay lúc Tiêu Tát cẩn thận từng bước đến gần Phương Chí Hào, thì gã phát hiện và chạy trốn ngay lập tức.

Tiêu Tát thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Mắt thấy sắp bị bắt, Phương Chí Hào rút con dao từ sau lưng áo, vẻ mặt tàn nhẫn quát lớn.

“Cút ngay, mày dám đuổi nữa tao sẽ giết mày!”

“Có gan thì anh đến đây! Nhưng mà tôi khuyên anh, tốt nhất là ngoan ngoãn cùng tôi đi tự thú, có lẽ còn có thể giảm nhẹ hình phạt, nếu không thì tội giết người rất nặng đó.”

Mặc dù tay không tác sát nhưng nét mặt anh không hề có chút sợ hãi, lần trước bởi vì rút dây động rừng khiến gã chạy thoát, lần này dù thế nào cũng phải bắt được gã.

“Mày chết đi!” Phương Chí Hào hét lên rồi vung con dao bổ về phía anh.

Trước đó, gã giết dây Vưu Tư Mỹ đòi thi thể Vưu Tư Lệ về, sau đó lập tức đưa đi hỏa táng hủy đi chứng cứ, nào ngờ trước đây cảnh sát đã lấy máu cô ta để kiểm tra, phát hiện trong cơ thể cô ta có lượng ma túy quá lớn, hại gã bị truy nã chỉ có thể trốn tránh khắp nơi.

Cục tức này đã nhin mấy ngày nay, lại gặp Tiêu Tát đuổi theo không tha, gã giận dữ quyết định chẳng nào giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, chỉ cần trốn thoát thì sẽ không có ai đưa gã vào tù được.

Suy nghĩ như vậy khiến Phương Chí Hào ra tay độc ác, một lòng muốn cho Tiêu Tát vào chỗ chết.

Nhìn thấy anh liên tục tránh né những nhát dao nguy hiểm mà Phương Chí Hào bổ tới, trái tim Triệu Phù run sợ không thôi.

Không lâu sau, nhìn thấy cánh tay trái Tiêu Tát bị dao đâm vào, vết thương nhuộm đỏ ống tay áo, cảm giác kinh sợ chạy dọc cơ thể cô.

Cô cúi mặt xuống, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, khuôn mặt thanh lệ hiện lên vẻ giận dữ hiếm thấy.

Bị trúng một dao nhưng Tiêu Tát cũng nhanh chóng phản kích lại, đập mạnh về phía bụng Phương Chí Hào, làm cho gã lùi về sau hai bước.

Anh định đi lên muốn bắt gã lại, Phương Chí Hào nảy sinh ý nghĩ độc ác, cầm dao bổ vào anh, anh nghiêng người tránh ra, nhấc chân đá mạnh vào tay đang cầm dao của gã.

Tay Phương Chí Hào đau suýt nữa rơi dao xuống đất, nhận ra không thể giết anh được lập tức đổi ý định, quyết định chạy trốn.

Làm bộ vung xuống một nhát rồi gã chạy về hướng khác.

Mà Triệu Phù lại đứng đúng hướng Phương Chí Hào chạy trốn.

Nhìn gã cầm dao chạy đến phía này, nét mặt hung dữ làm cô chấn động, giống như dáng vẻ kinh người năm đó gã kéo cô vào nhà vệ sinh công cộng muốn xâm phạm cô.

“Triệu Phù, tránh ra!” Sợ gã làm cô bị thương, Tiêu Tát đuổi theo gọi to.

Nghe thấy lời của anh, lúc này Phương Chí Hào mới để ý thấy cô đứng gần đó, lại nảy sinh ý định xấu, muốn bắt cô để uy hiếp Tiêu Tát, vì vậy gã cầm dao chạy đến chỗ cô.

“Không được động vào cô ấy—” Tiêu Tát thấy thế gầm lên một tiếng.

Ngay khi Phương Chí Hào cầm dao chạy tới trước mặt cô thì Triệu Phù bất ngờ vươn tay, lưu loát nắm cổ áo gã, “Ầm” một tiếng, trong nháy mắt cả người gã bị cô vật ngã, lúc gã đang muốn bò dậy thì cô lại túm lấy gã đánh ngã một lần, rồi lại một lần.

Cô tức giận nhớ lại, năm đó cô còn nhỏ không có năng lực phản kháng nhưng bây giờ không thể nữa, cô đã có đủ năng lực, không ai có thể dễ dàng bắt nạt cô được.

Cô không cần sợ gã nữa.

Tiêu Tát nghẹn họng mở to mắt nhìn Phương Chí Hào giống như một bao cát bị cô nhấc lên lại ném xuống hết lần này đến lần khác.

“Triệu Phù, được rồi, đừng quăng gã nữa, tiếp tục có thể gây ra án mạng đó.” Sau khi hồi hồn, anh vội vã tiến lên ngăn cản cô.

Nghe Tiêu Tát nói, Triệu Phù thở nhẹ, buông Phương Chí Hào ra.

Cả người gã ngồi phịch xuống đường, xương cốt trong người cứ như gãy vụn hết, hoàn toàn không có khả năng giãy dụa, muốn động cũng không có sức.

“Không sao, không sao...” Thấy cô bình an vô sự, Tiêu Tát tiến lên nhẹ nhàng ôm cô.

Cô vẫn đang đắm mình trong cảm xúc phấn nộ, trên mặt có chút mờ mịt, sau đó nháy mắt một cái, cô lập tức đẩy anh ra, lui về sau một bước.

Tiêu Tát có chút thất vọng nhưng cũng không trách cô, trên thực tế, vừa rồi cô chịu để anh ôm một cái anh đã cực kỳ kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) rồi.

“Sao vừa rồi đột nhiên em có sức mạnh ghê gớm vậy? Vừa ra tay đã khiến Phương Chí Hào không có đường phản kháng?” Vừa rồi quả thật cô như bị nữ siêu nhân nhập vào người, sức mạnh đó thật khiến anh trợn mắt há mồm.

“Em đã từng tập trước kia.” Triệu Phù nhẹ nhàng nói, nhìn thấy vết thương ở cánh tay anh, sắc mặt trầm xuống “Anh bị thương rồi, chúng ta đi bệnh viện băng bó trước.”

“Chút vết thương nhỏ này không sao cả, trước tiên đưa gã này đến đồn cảnh sát đã.” Tiêu Tát giả bộ không quan tâm.

Cô chỉ đánh một cái đã khiến Phương Chí Hào choáng váng cả người, hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng, mà anh lại bị Phương Chí Hào đâm một dao, thật khiến anh cảm thấy mất mặt. Vì vậy dù vết thương có đau cũng không dám nói ra.

Đang lúc Tiêu Tát chuẩn bị đi qua chỗ Phương Chí Hào thì cảnh sát cũng tới, lời Phương Chí Hào từ mặt đất ném vào xe cảnh sát, cảm ơn hai người họ rồi chở nghi phạm về đồn cảnh sát.

Vết thương của Tiêu Tát có hơi sâu, sau khi khâu năm mũi ở viện thì đã có thể về nhà nghỉ ngơi.

Trên đường từ bệnh viện về nhà, trong xe thật yên lặng, rốt cuộc Triệu Phù cũng phá vỡ sự trầm mặc, chậm rãi mở miệng.

“Năm em tám tuổi, có một ngày trên đường tan học về nhà bị một thiếu niên bịt miệng, kéo em vào nhà vệ sinh công cộng, muốn cưỡng bạo em—”

Nghे cô đột nhiên nói vậy, Tiêu Tát gấp gấp giẫm vào phanh xe, vẻ mặt oán hận.

“Không lẽ, tên khốn kiếp đó chính là Phương Chí Hào?” Anh liên kết những chuyện quá khứ xảy ra, rồi rút ra một kết luận như vậy.

“Ừ... Tuy em đã không nhớ rõ mặt mũi gã như nào nhưng nhìn thấy trên cổ tay gã có một cái hình xăm đầu lâu cùng một chữ thập trên đó, thì em đã nhận ra, cổ của gã vẫn còn vết sẹo năm đó em dùng sức cắn mạnh một cái.”

Chuyện cũ nhiều năm, đây là lần đầu tiên cô nói với người ngoài bí mật chôn giấu trong lòng.

Lập tức Tiêu Tát quay đầu xe.

“Anh định đi đâu?” Cô không hiểu hỏi.

“Anh muốn giết chết tên khốn kia!” Biết được Phương Chí Hào ra tay với Triệu Phù khi mới tám tuổi, trong mắt Tiêu Tát toát ra sự phẫn nộ, hận không thể đạp một cước vào nam căn của gã, sau đó giết chết gã.

“Vừa rồi nhìn gã đã rất thảm, chỉ sợ trên người cũng gãy vài cái xương rồi.” Mặt cô đã không còn vẻ giận dữ như lúc nãy mà đã khôi phục về bình tĩnh.

“Đáng ra vừa rồi nên để em vật chết gã!” Anh thật hối hận vừa rồi ngăn cản cô làm gì chứ, nên để cho cô ném thêm vài cái, dù có chết người cũng là Phương Chí Hào cầm hung khí tấn công cô trước, cô chỉ tự vệ không có tội.

Thấy anh giận đến trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, cô hiểu anh là yêu thương cô, trong lòng ngọt ngào, khuôn mặt thanh lệ tràn ra ý cười.

“Gã sẽ nhận được báo ứng, hơn nữa năm đó gã cũng không làm được gì, sau khi em dùng sức cắn mạnh vào cổ gã đã trốn thoát khỏi đó.” Cô không muốn tường thuật lại cả quá trình, bởi vì quá trình đó rất khó chịu, cô không muốn nói thêm.”

“Cẩn thật giỏi!” Tiêu Tát dừng xe, mắt không chớp nhìn cô, “Anh có thể... Ôm em một cái không?”

Yên lặng chốc lát, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Anh chậm rãi mở hai tay ôm cô vào ngực.

Toàn thân cô căng thẳng cứng đờ, mặc dù có thể thản nhiên thổ lộ đoạn ký ức khó chịu trong quá khứ, nhưng đối với việc đụng chạm thân mật với người khác phái cô vẫn sợ hãi theo bản năng.

Cô cố nén suy nghĩ đẩy anh ra, cố gắng để cho chính mình dựa vào người anh.

Cảm thấy sự cứng ngắc của cô, Tiêu Tát không ôm quá lâu, rất nhanh đã buông tay ra.

Cô đồng ý để cho anh ôm đã là tiến bộ rất lớn rồi, anh không dám quá vội vàng, chỉ có thể từ từ, tránh hù dọa đến cô.

Vừa nghĩ đến cô bài xích hành vi thân mật với người khác đều do tên Phương Chí Hào cặn bã làm, anh lại hận không thể băm gã thành thịt vụn.

“Nếu như có thể, anh thật hi vọng có thể xóa sạch những tổn thương mà tên Phương Chí Hào gây ra cho em, khiến cho gã chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này; nhưng đáng tiếc anh không làm được, nhưng anh nguyện ý cùng em vượt qua bóng ma mà gã tạo ra cho em, em có thể cho anh cơ hội không?” Ánh mắt của gã chuyên chú, kiên định, giọng nói dịu dàng.

“Được, nhưng em không biết phải mất bao lâu mới có thể vượt qua chướng ngại tâm lý, anh có thể nhẫn nại chờ không?” Lời của anh khiến cô rất cảm động, cô nhẹ nhàng gật đầu hứa hẹn.

Gương mặt Tiêu Tát không đổi, vệt vàng tỏ rõ cõi lòng.

“Anh đương nhiên có tính nhẫn nại, cho dù phải đợi em thêm mười năm cũng không thành vấn đề.”

Vụ án của Vụ Tư Lệ sau khi cảnh sát bắt được hung thủ Phương Chí Hào rốt cuộc đã có thể kết án.

Triệu Phù cũng báo với cảnh sát chuyện khi còn nhỏ thiếu chút nữa bị gã cưỡng bạo, kết quả là cảnh sát lại tra được trong nhiều năm qua gã cũng có liên qua đến vài vụ án xâm hại tình dục trẻ nhỏ, trước mắt đang trong giai đoạn điều tra.

Hôn lễ của Tiêu Tát và Triệu Phù cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, sáng mai sẽ cử hành.

Trước khi kết hôn một ngày, anh đặc biệt nhờ thư ký chăm sóc Chân Chân, muốn ở cùng cô đêm trước khi kết hôn.

Suy nghĩ cho “tính phúc” sau khi kết hôn của mình, Tiêu Tát muốn tiến hành một kế hoạch.

Có câu nói “Vạn sự khởi đầu nan” còn có câu “Không sợ không có tiến bộ, chỉ sợ không chịu cất bước.”

Tối nay anh muốn bước một bước đầu tiên kia.

Từ khi hẹn hò đến giờ, anh chưa từng hôn cô, vì vậy anh nghĩ muốn chiếm được cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Phù.

Nếu như cô có thể tiếp nhận nụ hôn của anh, có lẽ những cái khác cũng dễ dàng hơn.

Anh đặc biệt nấu một bàn thức ăn phong phú, có trứng tráng cần tây, miếng xào thịt, măng Lục trúc nướng nhồi thịt phô mai, súp khoai tây cà chua, đặc biệt còn có một chén Phật nhảy tường.

Nấu xong các món ăn, anh cố ý bày nên thơm đã chuẩn bị trước, nhìn khung cảnh lãng mạn dưới ánh nến, anh ảo tưởng hình ảnh hai người thân mật ôm hôn thật tuyệt vời.

“Sao lại không bật đèn thế?” Triệu Phù ra khỏi phòng làm việc, thấy phòng khách không có đèn, trên bàn ăn lại thấy mấy ngọn nến, có chút nghi hoặc “Bị mất điện à? Nhưng vừa rồi phòng làm việc của em vẫn có đèn mà.”

“Không mất điện, ăn cơm như này có không khí hơn, em đến đúng lúc lắm, có thể ăn cơm rồi, mau lại đây ngồi xuống nào.”

Tiêu Tát hoàn hồn từ trong hồi tưởng, hoan hỉ vẫy cô.

Triệu Phù đi đến trước bàn ăn, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn anh một chút, rồi lại nhìn bàn ăn phong phú.

“Chỉ có hai chúng ta sao anh nấu nhiều vậy, ăn hết làm sao được?”

“Không sao, chúng ta cứ từ từ ăn.”

Vừa đúng lúc hơi đói, cô cũng không hỏi nhiều nữa, cầm bát đưa lên bắt đầu ăn cơm.

“Phù, ngày mai chúng ta kết hôn, em có thấy căng thẳng không?” Anh cố ý thân mật chỉ gọi tên cô.

“Mọi chuyện đã lo xong hết rồi, mai chỉ cần làm theo trình tự, có gì phải căng thẳng.” Trên mặt cô bình tĩnh trước sau như một, nhẹ nhàng mở miệng.

Khóe miệng Tiêu Tát hơi co quắp, nghe cô nói như vậy làm anh thấy sự hưng phấn, khấn trương của mình dường như có chút vô dụng.

Trong lòng anh có chút bất bình nghĩ, như vậy đủ để chứng minh anh chắc chắn yêu cô hơn rất nhiều.

Cho nên mới nói, ai yêu trước là người thua.

“Anh căng thẳng à?” Triệu Phù hỏi ngược lại.

“Hả? Không có.” Anh cứng rắn không muốn thừa nhận thật ra mình vừa hưng phấn vừa căng thẳng mong đợi.

Thấy cô đột nhiên gấp thức ăn vào trong bát của anh, anh thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), kết quả lại nghe cô nói –

“Thức ăn quá nhiều, anh ăn nhiều chút, tránh ăn không hết bỏ đi lại lãng phí.”

Anh ai oán phát hiện, cô rất thiếu hụt tế bào lãng mạn, vì vậy buồn buồn cúi đầu ăn đồ ăn cô gấp cho.

“Phù, sau khi chúng ta kết hôn, em có kỳ vọng gì về anh không?” Anh ngẩng đầu dò hỏi.

“Không có.”

“Tại sao?” Cô trả lời ngắn gọn làm anh kinh ngạc.

Cô cứ thế không quan tâm anh sao?

“Em không có kỳ vọng gì đặc biệt với anh hết, vì giống như anh bây giờ đã tốt rồi.” Cô không hiểu nhìn về giắt mình của anh.

“Giống như anh bây giờ đã tốt rồi?” Đây là ý gì?

“Ừ, đúng vậy.” Giọng cô nghiêm túc “Anh có thể giữ được tình trạng như bây giờ cũng không dễ dàng, em nghe nói rất nhiều đàn ông sau khi kết hôn đều sẽ thay đổi như nhau, em rất thích anh bây giờ, vì thế hi vọng anh có thể tiếp tục như vậy không cần thay đổi gì.”

Nếu thật nói đến kỳ vọng thì đây chính là yêu cầu duy nhất của cô với anh.

“Em yên tâm, anh vĩnh viễn sẽ đối xử tốt với em như bây giờ.” Chính miệng cô bày tỏ tình cảm khiến Tiêu Tát ngạc nhiên, cười to trịnh trọng cam kết.

“Em mỗi mắt mong chờ.” Bên môi cô cũng nở một nụ cười nhẹ.

Triệu Phù cười nhẹ lộ núm đồng tiền trên má làm Tiêu Tát thấy xao xuyến, anh không kiềm chế được đưa khuôn mặt tuần tú lại gần, muốn hôn cô.

Trong nháy mắt khi cô thấy anh tiến sát lại định hôn, tế bào khắp cơ thể cô lại hiện ra trạng thái chuẩn bị chiến đấu, theo bản năng cầm một đĩa thức ăn ném thẳng về phía mặt anh.

“A—” Anh hét thảm một tiếng.

Thật may là thức ăn không còn nóng, nhưng trên mặt đầy dầu mỡ khiến khuôn mặt tuần tú của Tiêu Tát đen lại.

“Em làm gì vậy?” Trên mặt và cổ toàn là thức ăn, anh tức giận hỏi cô.

“Anh không nên đột ngột đưa mặt lại gần em.” Đây là thói quen nhiều năm qua, một khi cảm thấy có người muốn trêu chọc cô, thân thể cô sẽ tự động tạo ra phản kích.

“Anh chỉ muốn hôn em!” Gặp phải đối xử như vậy anh không thể chấp nhận được.

“Em đã nói rồi, em không thể chịu đựng được người khác hôn em, chuyện này đã vượt quá phạm vi em có thể chịu được.” Nhìn anh, cô nói lại một lần nữa cực hạn của bản thân.

“Phương Chí Hào đáng chết!” Anh phỉ nhổ thức ăn trên đầu, khề chữi một câu.

“Thật xin lỗi.” Thấy mặt anh đầy dầu mỡ, nhếch nhác Triệu Phù suy nghĩ một chút rồi nói xin lỗi, rút tờ giấy lau đưa cho anh lau mặt.

“Không phải lỗi của em, anh đi tắm đã.” Anh thông cảm nói, xoay người đi vào phòng tắm.

Anh hiểu Phương Chí Hào đã tạo nên sự bài xích hôn mê, tên cận bã kia mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

Nhưng kế hoạch của anh không thể nghi ngờ là đã bị hoãn lại, xem ra đêm tân hôn ngày mai bọn họ nhất định phải chia phòng ngủ rồi.

Anh ai oán than nhẹ trong lòng.

35. Chương 18: Chương 10

Trong tiệc cưới, Triệu Phù mặc một chiếc áo cưới màu trắng gạo viền ren đính kim cương, tóc dài được vấn lên ưu nhã, lộ ra cổ trắng nõn, phong cách thanh cao khiến cô tỏa ra khí thế xinh đẹp lạnh lùng.

Ánh mắt Tiêu Tát vẫn luôn dính chặt trên người cô, kinh ngạc nhìn vẻ đẹp thoát tục của cô.

“Phù, em chính là cô dâu đẹp nhất mà anh đã gặp.” Anh khen ngợi một câu từ đáy lòng.

“Anh đã gặp rất nhiều cô dâu à?” Được anh khen Triệu Phù không lộ ra vẻ thẹn thùng vui mừng mà lại nghi ngờ hỏi.

Đối với người thiếu dây thần kinh lãng mạn như cô, anh đã từ từ quen dần, vẫn dùng bộ mặt thâm tình nhìn cô.

“Anh đã nhìn không ít cô dâu nhưng em chính là người đẹp nhất.”

“Cảm ơn.” Nghĩ nghĩ một chút, cô gật đầu tiếp nhận lời khen của anh nhưng lại bổ sung thêm một câu “Nhưng mà anh không phải chú rể đẹp trai nhất em từng gặp.”

“Không sao...” Khóe miệng anh giật giật, mạnh miệng nặn ra một câu nói, gấp mấy món ăn vào bát của cô, anh ân cần nói “Ăn nhiều một chút.”

Giờ phút này, ngồi ở bàn người nhà, Triệu Dao và Triệu Phấn vẫn chú ý hành động của cô dâu chú rể, một lúc sau neho mắt nhìn nhau, nhỏ giọng trao đổi tình hình quan sát được.

“Hình như là thật.”

“Nhưng tính cách của cô nhỏ làm sao có thể trong vòng nửa năm đã tìm được người trong lòng để kết hôn?” Giọng Triệu Phấn vẫn đầy nghi ngờ.

“Ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô nhỏ tràn đầy tình cảm, không giống như giả vờ, hơn nữa anh nghe nói cô nhỏ và người đàn ông kia vốn là bạn học cấp ba.” Triệu Dao liếc mắt về phía cô dâu chú rể một cái rồi nhỏ giọng nói.

“Nhưng em nghe nói người này có một con gái, chính là cô gái nhỏ cầm hoa đáng yêu vừa rồi đó, nói không chừng anh ta kết hôn với cô nhỏ chỉ vì muốn tìm một người mẹ kế chăm sóc đứa nhỏ...” Triệu Phấn xoa cằm suy đoán “Anh cũng biết cô nhỏ mặc dù chán ghét thậm mật với đàn ông nhưng lại rất thích trẻ con, nói không chừng cô nhỏ phần lớn là vì cô con gái nên mới gả cho người ta.”

“Ý của em là hai người họ đang tiến hành giao dịch? Cô nhỏ thay anh ta chăm sóc con gái, anh ta kết hôn với cô nhỏ, ứng phó với lệnh kết hôn của bà nội?” Triệu Dao phỏng đoán nói.

“Bằng không anh cảm thấy cô nhỏ sẽ có tình cảm với người đàn ông kia sao?”

“Anh nhận thấy mặc dù thái độ của cô nhỏ vẫn bình thản nhưng ánh mắt cô nhỏ nhìn về phía người đàn ông này vẫn lộ ra vẻ dục dằng.

Đang lúc hai người châu đầu ghé tai vào bàn luận, có người vươn hai tay vỗ xuống bả vai của hai người.

“Không cần đoán, cô nói cho các cháu biết đáp án, tiểu Phù và Tiêu Tát tuyệt đối là thật lòng yêu nhau nên mới kết hôn.”

Triệu Minh cười tủm tỉm nhìn hai đứa cháu “Tiểu Phù không dễ kết hôn nhất cũng đã gả đi rồi, còn hai cháu thì sao đây? Cũng đã gần đến tháng bảy rồi, tính toán bao giờ kết hôn đây? Bà nội đã nói rồi, trước tháng mười một các cháu không kết hôn, bà sẽ sắp xếp đối tượng kết hôn cho các cháu.”

“Không cần!” Hai người đồng thời mở miệng phản đối.

“Vậy thì nhanh đi tìm đi! Trước khi hết tháng 11 chúng ta chờ tin tốt của hai cháu.”

“Cô ba, coi như bỏ lỡ nhân duyên, cháu vẫn có thể sống rất tốt, tại sao lại bắt chúng cháu phải kết hôn?” Triệu Dao oán giận nói.

“Đúng vậy, kết hôn có gì tốt? Cháu thấy một mình một người mới tiêu dao tự tại.” Triệu Phấn gật đầu phụ họa.

Về mặt Triệu Minh hiểu rõ “trẻ nhỏ không thể dạy” trừng mắt nhìn hai đứa cháu.

“Làm vậy tất nhiên là có dụng ý của chúng ta, tóm lại, các cháu kết hôn chỉ có lợi không có hại, mau đi tìm người kết hôn cho cô.”

Tiểu Phù sợ hãi người khác phái, bởi vì Tiêu Tát đã có chuyển biến tốt, Triệu Dao và Triệu Phấn mỗi người cũng có vấn đề riêng, có thể hóa giải được không đều liên quan đến nhân duyên của chúng, nếu năm nay bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội.

Cho nên người lớn bọn họ mới thúc giục đám trẻ này kết hôn trong năm nay.

Nghe lời cô, Triệu Dao và Triệu Phấn hoàn toàn không cảm kích, vẫn không hứng thú gì với chuyện kết hôn.

Bên kia, vẫn ngồi ở bàn cô dâu chú rể, lúc này, Tiêu Tát đang bị các bạn bè vây quanh.

Bọn họ rất không hài lòng việc anh bỏ tục lệ kính rượu từng bàn, cho nên một nhóm người chạy tới đòi cạ ly với anh.

“Tiêu Tát, hôm nay cậu và cô dâu mới nhất định phải uống với tớ một chén.”

“Tớ cũng thế, các cậu không uống cùng tớ... đừng hòng đi ra khỏi cái cửa này.”

“Tớ đặc biệt từ nước ngoài về để uống rượu mừng, cậu và chị dâu lại không uống cùng tớ một ly, thật quá đáng mà!”

Lúc đầu cũng không có nhiều người, Tiêu Tát còn gắng gượng ứng phó với họ, nhưng về sau càng lúc càng nhiều người vây Tiêu Tát và Triệu Phù lại, nếu không uống với họ thì họ sẽ không bỏ qua.

Những người đàn ông kia đứng quá gần Triệu Phù làm cô rất khó chịu, cô nắm chặt năm ngón tay, cố gắng chịu đựng ý nghĩ kích động muốn đứng lên đi ra ngoài.

Tiêu Tát để ý thấy sắc mặt cô không tốt lắm, biết cô không chịu được người khác gần gũi quá, vội vàng đuổi mọi người.

“Được rồi, được rồi, mọi người không cần âm ỉ, đừng nóng vội, tôi và bà xã nhất định sẽ kính rượu mọi người, các cậu cứ về chỗ trước đi đã.”

Nghe vậy, Triệu Phù ngược mắt dò xét nhìn anh, anh đã đồng ý với cô không đi chúc rượu từng bàn, cái tình huống rối loạn vừa rồi cho thấy anh căn bản không xử lý tốt chuyện này trước.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt cứ yên tâm chờ nóng nẩy, tiếp tục lời hay khuyên những người bạn kia

36. Chương 10

Editor: phuogot_93

Trong tiệc cưới, Triệu Phù mặc một chiếc áo cưới màu trắng gạo viền ren đính kim cương, tóc dài được vấn lên ưu nhã, lộ ra cằm cổ trắng nõn, phong cách thanh cao khiến cô tỏa ra khí thế xinh đẹp lạnh lùng.

Ánh mắt Tiêu Tát vẫn luôn dính chặt trên người cô, kinh ngạc nhìn vẻ đẹp thoát tục của cô.

“Phù, em chính là cô dâu đẹp nhất mà anh đã gặp.” Anh khen ngợi một câu từ đáy lòng.

“Anh đã gặp rất nhiều cô dâu à?” Được anh khen Triệu Phù không lộ ra vẻ thẹn thùng vui mừng mà lại nghi ngờ hỏi.

Đối với người thiếu dây thần kinh lãng mạn như cô, anh đã từ từ quen dần, vẫn dùng bộ mặt thâm tình nhìn cô.

“Anh đã nhìn không ít cô dâu nhưng em chính là người đẹp nhất.”

“Cảm ơn.” Nghĩ nghĩ một chút, cô gật đầu tiếp nhận lời khen của anh nhưng lại bổ sung thêm một câu “Nhưng mà anh không phải chú rể đẹp trai nhất em từng gặp.”

“Không sao...” Khóe miệng anh giật giật, mạnh miệng nặn ra một câu nói, gấp mấy món ăn vào bát của cô, anh ân cần nói “Ăn nhiều một chút.”

Giờ phút này, ngồi ở bàn người nhà, Triệu Diêu và Triệu Phản vẫn chú ý hành động của cô dâu chú rể, một lúc sau nheo mắt nhìn nhau, nhỏ giọng trao đổi tình hình quan sát được.

“Hình như là thật.”

“Nhưng tính cách của cô nhỏ làm sao có thể trong vòng nửa năm đã tìm được người trong lòng để kết hôn?” Giọng Triệu Phản vẫn đầy nghi ngờ.

“Ánh mắt người đàn ông kia nhìn cô nhỏ tràn đầy tình cảm, không giống như giả vờ, hơn nữa anh nghe nói cô nhỏ và người đàn ông kia vốn là bạn học cấp ba.” Triệu Diêu liếc mắt về phía cô dâu chú rể một cái rồi nhỏ giọng nói.

“Nhưng em nghe nói người này có một con gái, chính là cô gái nhỏ cầm hoa đáng yêu vừa rồi đó, nói không chừng anh ta kết hôn với cô nhỏ chỉ vì muốn tìm một người mẹ kế chăm sóc đứa nhỏ...” Triệu Phản xoa cằm suy đoán “Anh cũng biết cô nhỏ mặc dù chán ghét thậm mật với đàn ông nhưng lại rất thích trẻ con, nói không chừng cô nhỏ phần lớn là vì cô con gái nên mới gả cho người ta.”

“Ý của em là hai người họ đang tiến hành giao dịch? Cô nhỏ thay anh ta chăm sóc con gái, anh ta kết hôn với cô nhỏ, ứng phó với lệnh kết hôn của bà nội?” Triệu Diêu phỏng đoán nói.

“Bằng không anh cảm thấy cô nhỏ sẽ có tình cảm với người đàn ông kia sao?”

“Anh nhận thấy mặc dù thái độ của cô nhỏ vẫn bình thản nhưng ánh mắt cô nhỏ nhìn về phía người đàn ông này vẫn lộ ra vẻ dịu dàng.”

Đang lúc hai người châu đầu ghé tai vào bàn luận, có người vươn hai tay vỗ xuống bả vai của hai người.

“Không cần đoán, cô nói cho các cháu biết đáp án, tiểu Phù và Tiêu Tát tuyệt đối là thật lòng yêu nhau nên mới kết hôn.”

Triệu Minh cười tủm tỉm nhìn hai đứa cháu “Tiểu Phù không dễ kết hôn nhất cũng đã gả đi rồi, còn hai cháu thì sao đây? Cũng đã gần đến tháng bảy rồi, tính toán bao giờ kết hôn đây? Bà nội đã nói rồi, trước tháng mười một các cháu không kết hôn, bà sẽ sắp xếp đối tượng kết hôn cho các cháu.”

“Không cần!” Hai người đồng thời mở miệng phản đối.

“Vậy thì nhanh đi tìm đi! Trước khi hết tháng 11 chúng ta chờ tin tốt của hai cháu.”

“Cô ba, coi như bỏ lỡ nhân duyên, cháu vẫn có thể sống rất tốt, tại sao lại bắt chúng cháu phải kết hôn?” Triệu Diêu oán giận nói.

“Đúng vậy, kết hôn có gì tốt? Cháu thấy một mình một người mới tiêu dao tự tại.” Triệu Phấn gật đầu phụ họa.

Về mặt Triệu Minh hiểu rõ “trẻ nhỏ không thể dạy” tròng mắt nhìn hai đứa cháu.

“Làm vậy tất nhiên là có dụng ý của chúng ta, tóm lại, các cháu kết hôn chỉ có lợi không có hại, mau đi tìm người kết hôn cho cô.”

Tiểu Phù sợ hãi người khác phái, bởi vì Tiêu Tát đã có chuyển biến tốt, Triệu Diêu và Triệu Phấn mỗi người cũng có vấn đề riêng, có thể hóa giải được không đều liên quan đến nhân duyên của chúng, nếu năm nay bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội.

Cho nên người lớn bọn họ mới thúc giục đám trẻ này kết hôn trong năm nay.

Nghe lời cô, Triệu Diêu và Triệu Phấn hoàn toàn không cảm kích, vẫn không hứng thú gì với chuyện kết hôn.

Bên kia, vẫn ngồi ở bàn cô dâu chú rể, lúc này, Tiêu Tát đang bị các bạn bè vây quanh.

Bọn họ rất không hài lòng việc anh bỏ tục lệ kính rượu từng bàn, cho nên một nhóm người chạy tới đòi cạ ly với anh.

“Tiêu Tát, hôm nay cậu và cô dâu mới nhất định phải uống với tớ một chén.”

“Tớ cũng thế, các cậu không uống cùng tớ... đừng hòng đi ra khỏi cái cửa này.”

“Tớ đặc biệt từ nước ngoài về để uống rượu mừng, cậu và chị dâu lại không uống cùng tớ một ly, thật quá đáng mà!”

Lúc đầu cũng không có nhiều người, Tiêu Tát còn gắng gượng ứng phó với họ, nhưng về sau càng lúc càng nhiều người vây Tiêu Tát và Triệu Phù lại, nếu không uống với họ thì họ sẽ không bỏ qua.

Những người đàn ông kia đứng quá gần Triệu Phù làm cô rất khó chịu, cô nắm chặt năm ngón tay, cố gắng chịu đựng ý nghĩ kích động muốn đứng lên đi ra ngoài.

Tiêu Tát để ý thấy sắc mặt cô không tốt lắm, biết cô không chịu được người khác gần gũi quá, vội vàng đuổi mọi người.

“Được rồi, được rồi, mọi người không cần ấm ỉ, đừng nóng vội, tôi và bà xã nhất định sẽ kính rượu mọi người, các cậu cứ về chỗ trước đi đã.”

Nghe vậy, Triệu Phù ngược mắt dò xét nhìn anh, anh đã đồng ý với cô không đi chúc rượu từng bàn, cái tình huống rối loạn vừa rồi cho thấy anh căn bản không xử lý tốt chuyện này trước.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt cứ yên tâm chờ nóng nảy, tiếp tục lời hay khuyên những người bạn kia trở về chỗ ngồi.

Sau khi những người kia đi, anh nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Triệu Phù, chỉ thấy cô gật đầu một cái rồi cùng anh đi lên sân khấu.

Trong tay hai người cầm một ly rượu, Tiêu Tát cầm lấy micro, nâng ly rượu nói với thân bằng hảo hữu đến chúc mừng lễ cưới hôm nay “Tôi và Triệu Phù vô cùng cảm ơn mọi người tối nay đã dành thời gian đến uống rượu mừng của chúng tôi, ly rượu này tôi và bà xã tôi kính mọi người, chúc cho những người đã kết hôn có hôn nhân mỹ mãn, những người chưa kết hôn có thể sớm tìm được người có duyên, và những người đã mất đi hôn nhân có thể sớm ngày tìm được mùa xuân thứ hai.”

Các tân khách nhiệt liệt vỗ tay đáp lại, người có thể uống rượu thì cầm ly rượu lên, người không thể uống thì cầm ly nước trái cây cùng cụng ly.

“Bà xã tôi sợ người lạ, cho nên xin mọi người thông cảm, còn ai đến đòi cạ chén, dọa bà xã tôi, đừng trách tôi gọi bảo vệ tới đây đánh bất tỉnh rồi kéo ra ngoài nhé.” Anh nửa đùa nửa uy hiếp khiến mọi người cười phá lên.

Nhưng những lời này cũng rất hiệu quả, quả nhiên không có người tới muốn uống rượu với anh nữa rồi.

Sau khi kết thúc tiệc cưới, bọn họ cũng không theo lệ đứng tiễn khách ở cửa mà nhờ phù dâu phù rể tiễn khách thay, hai người từ cửa hông rời đi trước.

Bởi vì bắt đầu từ mai Tiêu Tát và Triệu Phù đi hưởng tuần trăng mật, vì vậy Chân Chân được người nhà họ Triệu đưa về chăm sóc mấy ngày.

Hai người trở lại nhà mới, cảm xúc hưng phấn của anh vẫn không giảm chút nào.

Triệu Phù tắm xong thay bộ áo ngủ màu xanh nhạt, ra ngoài vẫn thấy vẻ mặt hưng phấn của Tiêu Tát.

“Bà xã, chúng ta khiêu vũ đi.” Anh kích động nói.

“Em không biết khiêu vũ.” Cô lắc đầu, “Ngày mai chúng ta phải dậy sớm lên máy bay, em muốn đi ngủ, anh cũng đi ngủ sớm một chút.” Nói xong, cô trở về phòng ngủ của mình.

Tiêu Tát bị bỏ lại, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, hơn nữa nhìn cô đi về phòng thì trong lòng càng buồn bực.

Rõ ràng đây chính là đêm động phòng hoa chúc, vậy mà anh lại chỉ có thể nằm ngủ một mình, không thể ôm vợ yêu làm chút chuyện này nọ í ẹ, chào ôi...

Thở dài một hơi, anh mang vẻ mặt cô đơn đi tắm.

Tắm xong, một người cô đơn nằm trên giường, anh lăn qua lộn lại mãi vẫn không thể ngủ.

Liệu có ai thắm như anh không, đêm tân hôn lẻ loi nằm ngủ một mình.

Trước khi Triệu Phù có thể vượt qua bóng ma tâm lý, anh không thể ép buộc cô.

Trần trọc một hồi, nhìn đồng hồ đã sắp đến rạng sáng, thầm nghĩ có thể Triệu Phù đã ngủ rồi, anh lặng lẽ ngồi dậy, tính toán đi qua hôn trộm một cái rồi trở về ngủ.

Không thể làm chuyện ân ái, vậy lên hôn một chút chắc là được chứ?

Anh rón rén đi vào phòng Triệu Phù.

Nhờ có ánh đèn yếu ớt, anh nhìn thấy cô nằm trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng.

Anh nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ say của cô, nghĩ đến hai người bọn họ đã là vợ chồng, cô là vợ của anh, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Mười năm trước yêu say đắm kéo dài đến tận bây giờ, cô vẫn là người trong lòng anh dành tình cảm chân thành nhất.

Anh khó lòng kìm nổi, từ từ cúi người, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Trong nháy mắt môi anh chạm vào môi cô, Triệu Phù hét lớn một tiếng —

“Ai đó?”

Trong khoảnh khắc cô thức dậy tay đã túm lấy cổ áo anh, dùng lực thật mạnh quăng ngã anh xuống đất.

“A—” Tiêu Tát đau đến kêu thê thảm.

“Tiêu Tát? Sao lại là anh? Nửa đêm anh chạy sang phòng em làm gì?” Nghe thấy tiếng của anh, Triệu Phù mới nhìn cái người vừa bị cô ném xuống đất chính là anh.

“Anh... Anh... Anh tới xem em có đắp kín chăn không.” Anh không dám nói cho cô biết là anh tới hôn trộm cô. Vừa nói vừa từ từ đứng dậy.

Cô chạy tới đỡ anh ngồi lên mép giường.

“Vừa rồi đang ngủ, em cảm thấy giống như có người đang chạm vào em cho nên mới ra tay theo bản năng, anh có bị thương không?”

“Chắc không sao đâu.” Anh xoay cổ và eo, lắc đầu một cái, sau đó ngạc nhiên hỏi “Vậy là lúc em đang ngủ cũng sẽ có trạng thái đề phòng, không thả lỏng à?”

“Đây là tính cảnh giác của người luyện võ, nếu có người chạm vào em, cơ thể em sẽ chủ động phản kích.”

Trong lòng Tiêu Tát kêu to không ổn.

Trời ạ, thể này không phải chứng tỏ cho dù sau này cô ngủ thiếp đi, anh cũng tuyệt đối không thể đụng vào cô, nếu không lại chờ bị ném xuống sao?

“Thói quen này không ổn cho lắm, nếu là người nhà của em đụng vào chẳng phải cũng bị em đánh ngã à?”

“Người nhà em sẽ không chạm vào em khi em đang ngủ, cho dù muốn đánh thức em dậy cũng sẽ gọi trước một câu.”

“... Anh về phòng ngủ đây.” Sắc mặt anh đông cứng, uể oải đứng lên.

“Anh...” Thấy tâm tình của anh có chút kém, Triệu Phù chần chờ một lúc rồi nói “Nếu anh muốn ôm em có thể ôm một chút.”

“Thật sao?” Anh lập tức quay đầu, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

“Ừ, em vẫn có thể chịu được việc ôm.”

Đây chính là lần đầu tiên cô chủ động nói để cho anh ôm, cơ hội này thật khó có được, anh lập tức giang hai cánh tay tiến lên ôm lấy cô. Ôm trong ngực cơ thể mềm mại của cô anh thấy thật hạnh phúc gần như là vui đến chảy nước mắt.

Bị anh ôm thật chặt, cơ thể cô có chút không tự nhiên hơi cứng ngắc, nhưng tâm tình vui sướng truyền từ cái ôm của anh sang cho cô khiến cô dần thả lỏng tay chân, trên mặt cũng lây sự vui vẻ của anh, nở ra một cái lúm đồng tiền.

Lần này, anh ôm có chút lâu, ít nhất cũng phải ba, bốn phút mới bị cô đẩy ra.

Tiêu Tát hài lòng trở về phòng, nằm trên giường nhớ lại cái ôm vừa rồi, khoe miệng lộ ra một nụ cười ngu ngơ, thoáng chốc đã tiến vào mộng đẹp.

Trời xanh, biển xanh còn có con người thân thiện, tất cả hỏa quyện vào tạo nên bầu không khí vui vẻ của hòn đảo tư nhân.

Tiêu Tát rất thích không khí thoải mái ở nơi này, vì thế địa điểm đi trăng mật đầu tiên mà anh nghĩ tới chính là ở đây.

Anh đặt phòng trăng mật ở một villa độc lập, trong phòng có một giường lớn bốn phía có rèm che màu hồng rủ xuống, phòng khách bố trí theo phong cách các nước Nam Dương*, phía trước là một hồ bơi tư nhân độc lập, phòng tắm trong nhà còn có thêm chức năng spa.

* Nam Dương (tiếng Trung: 南洋; bính âm: nányáng) là tên do người Trung Hoa đặt cho một vùng địa lý nằm phía Nam Trung Hoa, đặc biệt là vùng Đông Nam Á. Cái tên “Nam Dương” nghĩa là “vùng biển phía Nam”, hiện nay có nghĩa thông dụng ám chỉ cộng đồng Hoa kiều sống ở Đông Nam Á, cụ thể là ở Singapore, Philippines, Malaysia, Thái Lan, Indonesia và Việt Nam. (nguồn Wikipedia)

Bên cạnh có một vườn hoa riêng, hành lang vườn hoa có đặt một bộ bàn ghế gỗ thô, có thể vừa uống trà chiều vừa thưởng thức vẻ đẹp của vườn.

Nhìn chiếc giường lớn, Tiêu Tát không nhịn được bắt đầu ảo tưởng, anh và Triệu Phù nằm trên đó tiến hành một vài hoạt động “thân mật”.

Ngay lúc anh đang đắm chìm trong ảo tưởng vui sướng tuyệt vời của chính mình thì bên tai vang lên giọng nói nghi ngờ của Triệu Phù.

“Nơi này chỉ có một phòng, vậy anh sẽ ngủ ở đâu?”

“Anh... Ngủ ở phòng khách là được rồi.” Ảo tưởng màu hồng của anh tan biến, lập tức trở lại hiện thực.

“Tại sao anh không đặt villa có hai phòng?” Cô không hiểu, hỏi.

“Phòng trắng mặt sẽ không ai thiết kế hai phòng ngủ.” Có cặp vợ chồng nào tân hôn lại tách ra ngủ, chỉ có bọn họ là ngoại lệ thôi.

“Vậy anh có thể đặt phòng đôi là được rồi, như vậy anh cũng có phòng ngủ, không cần ra phòng khách ngủ.” Anh biết rõ cô không thể nào ngủ cùng giường với anh, tại sao không đặt hai phòng?

“... Cái ghế ở phòng khách nhìn cũng có vẻ thoải mái, anh ngủ ở ngoài đó cũng không sao.” Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Cất hành lý xong, Tiêu Tát dẫn Triệu Phù đi dạo con phố náo nhiệt có nhiều người nước ngoài, tiếp theo lại đi ngắm hoàng hôn ở ngoài biển, đắm chìm trong vẻ đẹp của ánh chiều tà, anh vô tình dắt tay cô. Triệu Phù cũng để mặc cho anh nắm.

Chờ đến khi anh phát hiện mình dắt tay cô, anh cảm thấy hơi giật mình, nhưng lại càng kinh ngạc hơn là Triệu Phù không phản đối, để mặc anh nắm tay.

Không lẽ bởi vì hoàng hôn ngoài biển quá đẹp khiến cho cô quên đi tất cả, không phát hiện ra?

Anh hoài nghi ngược mắt nhìn về phía cô, lại thấy cô đang rũ mắt xuống, dò xét nhìn nơi hai người cầm tay, lại nâng mắt lên nhìn anh.

Cô thấy rồi!

Trong lòng Tiêu Tát cả kinh, chờ cô hất tay ra, nhưng cô lại không có bất kỳ động tác gì, chỉ tùy ý để anh nắm.

“Em... Không hất tay anh ra à?” Sau khi kinh ngạc, anh ngây ngốc hỏi.

“Anh hi vọng em hất tay anh ra à?” Cô không hiểu, hỏi ngược lại.

Vừa rồi cô mới phát hiện anh không được sự đồng ý của cô đã cầm tay cô rồi, nhưng mà kỳ quái là cô cũng không ghét anh cầm tay cô như vậy, cô nghĩ có lẽ mình ngày càng quen dần với việc anh đụng chạm rồi.

“Đương nhiên là không hy vọng rồi.” Tiêu Tát lắc đầu liên tục, vội vàng nói, mắt liếc thấy tay hai người vẫn nắm một chỗ, anh cẩn thận hỏi thăm “Em không bài xích việc anh đụng chạm nữa rồi à?”

Anh mừng rỡ nghĩ đến vậy có phải là cô đã có thể tiếp nhận anh, tối nay bọn họ có thể đền bù đêm động phòng hoa chúc rồi không?

“Hình như em đang từ từ quen với anh rồi.” Triệu Phù ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc trả lời.

Tiêu Tát vui vẻ cười toét miệng, kích động giang hai cánh tay muốn ôm cô vào ngực.

Nhưng ngay sau đó, cánh tay anh lập tức bị cô vặn ra sau lưng, đau đến kêu lên một tiếng.

“A!”

“Anh đừng có đột nhiên ôm em mà không hỏi trước... em sẽ phản kích lại theo bản năng.” Nghe thấy anh kêu thảm thiết, cô buông anh ra cảnh cáo lần nữa.

“Vừa rồi anh vui mừng quá nên nhất thời quên mất—” Trong lòng anh buồn bã nghĩ, xem ra cô vẫn chưa thể tiếp nhận anh, chỉ có thể từ từ rồi sẽ đến thôi.

37. Chương 19: Chương 11

Buổi tối trở lại Villa, Tiêu Tát ngồi trong phòng khách nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm mà ngực như có con côn trùng đang bò, ngứa ngáy khó nhin, trong đầu hiện lên cảnh cô không mảnh vải che thân nằm trong bồn tắm nghịch nước.

Nghĩ đi nghĩ lại, khí nóng trong người càng lên cao, nhiệt độ tăng vọt, nhìn thấy hồ bơi bên ngoài, anh nhanh chóng cởi quần áo, thay quần bơi nhảy vào trong bể bơi, làm giảm nhiệt độ cơ thể.

Bơi hơn một tiếng sau anh mới lên bờ, cô đã tắm gội xong đi ra ngoài, đang ngồi xem tivi trong phòng khách.

Mới vừa tắm xong, trên người Triệu Phù tỏa ra mùi hương thơm mát, cô mặc một cái áo T-shirt rộng rãi và một cái quần short ngắn lộ ra cặp đùi thon dài.

Bình thường cô rất ít mặc quần ngắn nên hiếm khi thấy đùi của cô, ánh mắt Tiêu Tát từ cổ áo cô chuyển xuống đường cong chỗ eo thon, lại nhìn về phía đùi cô vì ít phơi nắng mà nó trắng nõn đến lạ thường.

Hình như lỗ mũi anh có một dòng nước ấm muốn chảy xuống, Tiêu Tát gãi nhẹ một tiếng, ngay trước khi máu mũi chảy xuống đã kịp lao vào phòng tắm.

Triệu Phù ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng anh đi vào phòng tắm, có chút buồn bực, hồn nhiên không biết giờ phút này người nào đó đang chịu hành hạ của lửa dục.

Chờ sau khi cơ thể xao động trở lại bình thường, Tiêu Tát buồn bã trở về phòng khách.

“Anh sao thế, khó chịu ở đâu à?” Thấy anh ủ rũ cúi đầu, tinh thần không vui vẻ, cô quan tâm hỏi.

“Anh không sao.” Anh nhìn cô có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng lại lắc đầu không nói.

“Có thật không? Nhưng nhìn anh có vẻ không có tinh thần gì cả?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Đó là bởi vì...” Chưa được thỏa mãn dục vọng thôi! Nhưng đương nhiên là anh không thể nào trả lời như vậy, chỉ tùy tiện trả lời “Có thể là hơi mệt, anh đi ngủ trước đây.”

Anh đi tới chiếc ghế rồi nằm xuống, đầu gối lên cái gối mang từ phòng ngủ ra, cơ thể cao lớn cuộn lại nhìn có chút đáng thương.

Không biết vì sao nhìn anh như vậy Triệu Phù lại có chút đau lòng.

“Giường rất rộng, chỉ cần anh không đụng phải em thì có thể ngủ ở trên giường.” Cô không kìm được lên tiếng.

“Anh có thể ngủ trên giường?” Tiêu Tát lập tức vui mừng, ngồi bật dậy.

“Ừ, chỉ cần không đụng vào em, đặc biệt là lúc em đang ngủ.” Cô nhắc nhở anh lần nữa.

“Anh bảo đảm chắc chắn sẽ không đụng phải em đâu.” Anh gật đầu thật mạnh, kích động đi vào phòng ngủ, nhào lên giường.

Nhìn thấy cô cũng đi vào, anh lật người sang một bên, nhường cho cô nằm bên trái.

Cái giường này thật sự rất rộng, có thể để ba người nằm ngủ mà vẫn không phải chen lấn, vì vậy hai người nằm vẫn còn một khoảng trống rất lớn.

Sau khi Triệu Phù nằm xuống, Tiêu Tát cảm xúc phấn khởi, bởi vì đây là lần đầu tiên hai người họ chung giường chung gối.

“Em xem, cái giường này rất rộng, anh chắc chắn sẽ không đụng phải em.”

Sự hưng phấn của anh lây sang cả Triệu Phù, cô nhìn anh, bên môi nở một nụ cười.

“Sao anh lại thích em?” Cô tính tình lạnh nhạt, đàn ông bình thường thích cô đều chỉ vì coi trọng vẻ ngoài thanh lệ, nhưng sau một thời gian quen biết đều không chịu nổi tính tình lạnh nhạt của cô mà chia tay, tại sao anh có thể thích cô suốt từ lúc học cấp ba đến giờ?

“Tại sao à? Có thể kiếp trước anh cũng rất yêu em, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy em đã yêu em rồi.” Tiêu Tát bị lạc trong nụ cười của cô thì thào đáp lại, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú tràn đầy tình cảm.

Tình cảm sâu đậm này như một dòng nước ấm chảy vào lòng Triệu Phù lại chảy ra khắp tứ chi để cho toàn thân cô nóng lên.

Một cảm giác ngọt ngào tiến vào ngực cô, ánh mắt luôn lạnh nhạt giờ phút này cũng lộ ra vẻ nhu hòa hiếm thấy, lẳng lặng nhìn anh chăm chú, sau đó từ từ lại gần anh.

“Anh nhắm mắt lại.” Cô nhỏ giọng nói.

“Để là gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Nhanh lên, nhắm mắt lại đi.” Cô thúc giục.

Anh không hỏi nhiều nữa, nghe lời nhắm lại.

Cô mấp má môi, hít sâu một hơi rồi chậm rãi cúi mặt xuống, khẽ chạm vào môi anh, cảm giác cũng không quá tệ, mơ hồ có ý nghĩ ngọt ngào nhộn nhạo.

Anh không dám tin mở mắt ra.

“Vừa rồi, em... có phải em hôn anh không?” Anh có chút kinh ngạc, cảm giác như ảo mộng.

“Ừ.” Cô nghiêng đầu nói ra cảm giác của bản thân “Cũng không quá ghê tởm như em tưởng tượng.”

“Em có thể thử lại lần nữa, hôn môi người yêu là một việc rất tuyệt vời, anh bảo đảm tuyệt đối không ghê tởm.” Anh cười tha thiết giật dây cô.

“Một lần là đủ rồi.” Cô nằm lại về chỗ.

“Em thật sự không muốn thử lần nữa à?” Anh có chút thất vọng.

“Giống như món ăn dù có ngon cũng không thể ăn quá nhiều một lần, tạm thời một ngày một lần thôi.”

“Nói vậy là, ngày mai em có thể hôn anh tiếp?” Hai mắt Tiêu Tát sáng lên.

Cô nhẹ nhàng gật

38. Chương 11: Kết Thúc

Editor: phuogot_93

Buổi tối trở lại Villa, Tiêu Tát ngồi trong phòng khách nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm mà ngực như có con côn trùng đang bò, ngứa ngáy khó nhin, trong đầu hiện lên cảnh cô không mảnh vải che thân nằm trong bồn tắm nghịch nước.

Nghĩ đi nghĩ lại, khí nóng trong người càng lên cao, nhiệt độ tăng vọt, nhìn thấy hồ bơi bên ngoài, anh nhanh chóng cởi quần áo, thay quần bơi nhảy vào trong bể bơi, làm giảm nhiệt độ cơ thể.

Bơi hơn một tiếng sau anh mới lên bờ, cô đã tắm gội xong đi ra ngoài, đang ngồi xem tivi trong phòng khách.

Mới vừa tắm xong, trên người Triệu Phù tỏa ra mùi hương thơm mát, cô mặc một cái áo T-shirt rộng rãi và một cái quần short ngắn lộ ra cặp đùi thon dài.

Bình thường cô rất ít mặc quần ngắn nên hiếm khi thấy đùi của cô, ánh mắt Tiêu Tát từ cổ áo cô chuyển xuống đường cong chỗ eo thon, lại nhìn về phía đùi cô vì ít phơi nắng mà nó trắng nõn đến lạ thường.

Hình như lỗ mũi anh có một dòng nước ấm muốn chảy xuống, Tiêu Tát gãi nhẹ một tiếng, ngay trước khi máu mũi chảy xuống đã kịp lao vào phòng tắm.

Triệu Phù ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng anh đi vào phòng tắm, có chút buồn bực, hồn nhiên không biết giờ phút này người nào đó đang chịu hành hạ của lửa dục.

Chờ sau khi cơ thể xao động trở lại bình thường, Tiêu Tát buồn bã trở về phòng khách.

“Anh sao thế, khó chịu ở đâu à?” Thấy anh ủ rũ cúi đầu, tinh thần không vui vẻ, cô quan tâm hỏi.

“Anh không sao.” Anh nhìn cô có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng lại lắc đầu không nói.

“Có thật không? Nhưng nhìn anh có vẻ không có tinh thần gì cả?” Cô hỏi lại lần nữa.

“Đó là bởi vì...” Chưa được thỏa mãn dục vọng thôi! Nhưng đương nhiên là anh không thể nào trả lời như vậy, chỉ tùy tiện trả lời “Có thể là hơi mệt, anh đi ngủ trước đây.”

Anh đi tới chiếc ghế rồi nằm xuống, đầu gối lên cái gối mang từ phòng ngủ ra, cơ thể cao lớn cuộn lại nhìn có chút đáng thương.

Không biết vì sao nhìn anh như vậy Triệu Phù lại có chút đau lòng.

“Giường rất rộng, chỉ cần anh không đụng phải em thì có thể ngủ ở trên giường.” Cô không kìm được lên tiếng.

“Anh có thể ngủ trên giường?” Tiêu Tát lập tức vui mừng, ngồi bật dậy.

“Ừ, chỉ cần không đụng vào em, đặc biệt là lúc em đang ngủ.” Cô nhắc nhở anh lần nữa.

“Anh bảo đảm chắc chắn sẽ không đụng phải em đâu.” Anh gật đầu thật mạnh, kích động đi vào phòng ngủ, nhào lên giường.

Nhìn thấy cô cũng đi vào, anh lật người sang một bên, nhường cho cô nằm bên trái.

Cái giường này thật sự rất rộng, có thể để ba người nằm ngủ mà vẫn không phải chen lấn, vì vậy hai người nằm vẫn còn một khoảng trống rất lớn.

Sau khi Triệu Phù nằm xuống, Tiêu Tát cảm xúc phấn khởi, bởi vì đây là lần đầu tiên hai người họ chung giường chung gối.

“Em xem, cái giường này rất rộng, anh chắc chắn sẽ không đụng phải em.”

Sự hưng phấn của anh lây sang cả Triệu Phù, cô nhìn anh, bên môi nở một nụ cười.

“Sao anh lại thích em?” Cô tính tình lạnh nhạt, đàn ông bình thường thích cô đều chỉ vì coi trọng vẻ ngoài thanh lệ, nhưng sau một thời gian quen biết đều không chịu nổi tính tình lạnh nhạt của cô mà chia tay, tại sao anh có thể thích cô suốt từ lúc học cấp ba đến giờ?

“Tại sao à? Có thể kiếp trước anh cũng rất yêu em, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy em đã yêu em rồi.” Tiêu Tát bị lạc trong nụ cười của cô thì thào đáp lại, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú tràn đầy tình cảm.

Tình cảm sâu đậm này như một dòng nước ấm chảy vào lòng Triệu Phù lại chảy ra khắp tứ chi để cho toàn thân cô nóng lên.

Một cảm giác ngọt ngào tiến vào ngực cô, ánh mắt luôn lạnh nhạt giờ phút này cũng lộ ra vẻ nhu hòa hiếm thấy, lẳng lặng nhìn anh chăm chú, sau đó từ từ lại gần anh.

“Anh nhắm mắt lại.” Cô nhỏ giọng nói.

“Để là gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Nhanh lên, nhắm mắt lại đi.” Cô thúc giục.

Anh không hỏi nhiều nữa, nghe lời nhắm lại.

Cô mấp má môi, hít sâu một hơi rồi chậm rãi cúi mặt xuống, khẽ chạm vào môi anh, cảm giác cũng không quá tệ, mơ hồ có ý nghĩ ngọt ngào nhộn nhạo.

Anh không dám tin mở mắt ra.

“Vừa rồi, em... có phải em hôn anh không?” Anh có chút kinh ngạc, cảm giác như ảo mộng.

“Ừ.” Cô nghiêng đầu nói ra cảm giác của bản thân “Cũng không quá ghê tởm như em tưởng tượng.”

“Em có thể thử lại lần nữa, hôn môi người yêu là một việc rất tuyệt vời, anh bảo đảm tuyệt đối không ghê tởm.” Anh cười tha thiết giật dây cô.

“Một lần là đủ rồi.” Cô nằm lại về chỗ.

“Em thật sự không muốn thử lần nữa à?” Anh có chút thất vọng.

“Giống như món ăn dù có ngon cũng không thể ăn quá nhiều một lần, tạm thời một ngày một lần thôi.”

“Nói vậy là, ngày mai em có thể hôn anh tiếp?” Hai mắt Tiêu Tát sáng lên.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, hơi cong môi không che giấu được nụ cười.

Ngày trăng mật thứ tư, thân thể Triệu Phù khó chịu nên họ trở về trước.

Lúc cô trở về bắt đầu phát sốt, bác sĩ chuẩn đoán là bị cảm cúm.

Thuở nhỏ cơ thể cô rất tốt, ít khi cảm mạo, lần này bị cúm lại sốt cao gần 40 độ, cả người nóng rực, ý thức mơ hồ.

Trong lúc mê man ngủ cô cảm thấy miệng rất khát, thì thào nói mê sáng.

“Nước... Muốn uống nước...”

“Được, có ngay đây, em chờ một chút.” Tiêu Tát vẫn luôn ngồi chăm sóc cô lập tức lấy một ly nước, đỡ cô dậy muốn đút cho cô.

Nhưng cô đang bị sốt cao cả người không có sức lực, nửa hôn mê nửa ngủ gật, đút vào miệng cô nước đều chảy ra ngoài hơn một nửa.

Tiêu Tát vội vàng lau khô nước chảy lên người cô, thử lại một lần nữa nhưng lần này anh đổ nhanh quá khiến cô bị sặc, ho khụ khụ không ngừng.

Anh đau lòng vỗ nhẹ lồng ngực cô, vì không muốn cô bị sặc lần nữa, anh bồng ngậm một hớp nước vào miệng mình rồi chậm chậm mớm đút vào miệng cô, quả thật không bị chảy ra ngoài nữa.

Đang hôn mê lại có một dòng nước rót vào trong miệng đang khát khô của cô, cô theo bản năng dùng sức hút lấy.

Tiêu Tát bị động tác của cô làm cho mặt đỏ tới mang tai, cho cô uống xong, anh ngẩng đầu há miệng hít thở, cổ gồng giảm bớt nhiệt độ nóng của cô truyền sang.

Anh thầm mừng mình một tiếng cảm thú, không nhìn thấy Triệu Phù đang sốt cao lại còn động dục với cô.

Nhưng sau khi tự sám hối, cả một ngày, chỉ cần cô kêu khát anh vẫn dùng miệng đút cho cô, một mặt dùng cách này sẽ ít bị nước tràn ra ngoài, cũng sẽ không khiến cô bị sặc, mặt khác anh cũng có lòng riêng.

Đút nước cho cô như vậy, cũng giống như đang hôn môi cô vậy, mà còn là hôn lưỡi, không giống lần trước cô chỉ chuồn chuồn đập nước lướt qua.

Được rồi, anh thừa nhận mình thật sự là cảm thú, thừa dịp cô bị bệnh không biết gì mà hôn cô.

Buổi tối, Triệu Phù bắt đầu ra mồ hôi, sốt cao giảm đôi chút, cô yếu ớt mở mắt, nhìn thấy môi anh đang phủ lên môi cô, tiếp đó là một dòng nước mát lạnh từ miệng anh chảy vào miệng cô.

Cho cô uống nước xong, Tiêu Tát không nhịn được ngậm nhẹ đầu lưỡi cô treu chọc trong giây lát rồi rời khỏi môi cô, thỉnh thoảng nhìn thấy cô mở cặp mắt ra.

Giống như làm chuyện xấu bị bắt ngay tại trận, anh lúng túng chột dạ vội vàng giải thích.

“Bởi vì dùng cốc cho em uống nước toàn chảy ra ngoài, còn có thể bị sặc nên anh mới dùng miệng đút cho em.”

“Anh không sợ lây bệnh cảm cúm của em à?” Cô không trách cứ gì anh mà chỉ hỏi.

Thấy hình như cô không có ý tức giận, Tiêu Tát thở phào nhẹ nhõm cười nói “Anh không sợ bị lây bệnh của em, nếu như anh mà bị bệnh thì đổi lại thành em chăm sóc anh.”

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, hỏi tiếp “Em đói bụng, có gì ăn không?”

“Có, anh nấu cháo, bưng cho em ngay đây.”

Anh vội vàng đến phòng bếp lấy bát cháo được giữ ấm trong nồi cơm điện, đỡ cô ngồi dậy, cô cũng rất tự nhiên tựa vào ngực anh.

Hô hấp Tiêu Tát ngưng lại trong nháy mắt, khuôn mặt vui mừng, cô chủ động tựa vào ngực anh!

Anh hưng phấn đến nỗi không biết đặt tay ở đâu, cuối cùng vòng qua người ôm lấy cô, một tay cầm bát cháo, một tay đút cháo cho cô.

Ăn xong một bát cháo, giọng nói Triệu Phù vì sốt cao mà hơi khàn, nói ra một câu kinh người.

“Tiêu Tát, chờ em khỏi bệnh, chúng ta ân ái nhé.”

“Hả?” Anh mở to mắt, không tin được lời cô vừa nói “Em... Em vừa nói gì?”

Sợ là mình nghe nhầm, Tiêu Tát xác nhận lại một lần nữa.

“Em chuẩn bị tốt rồi.” Cô khẽ mỉm cười, “Xin lỗi, để cho anh chờ lâu như vậy.”

Lần này bệnh đột nhiên tới để cho cô có thể tỉnh ngộ, phá bỏ gông xiềng trói buộc mình.

Những năm gần đây sự sợ hãi và bài xích hành động thân mật kia đều là gông xiềng cô đeo lên người, cho rằng như vậy sẽ không có người làm hại tới cô được nữa.

Nhưng điều này không khách gì cô nhốt mình lại, xây lên một bức tường ngăn cách hoàn toàn mình và người khác phái, không để cho người khác thân thiết với cô, cô cũng không cách nào thân mật với người khác.

Bây giờ bức tường này đã sụp đổ, gông xiềng cũng tháo bỏ, lòng cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

Tiếp đó, cô ôm cổ anh, đặt môi lên môi anh.

Tiêu Tát ngẩn ra, vui mừng hôn trả.

Cô bị anh dịu dàng dẫn dắt, chìm đắm trong kích tình chưa bao giờ thử.

Tiếng tim đập thật nhanh, như thể đột nhiên bước vào không gian lãng mạn, màu sắc rực rỡ trước mắt.

Mạch máu như đang sôi trào, ánh mắt cô mê ly, lần đầu tiên hiểu được cảm giác yêu là tốt đẹp như nào, trong nháy mắt, trái tim hai người như hợp cùng một chỗ, tuy hai mà một.

Tình cảm nồng đậm menh mông như biển của anh mãnh liệt cuốn sang cả cô, tình cảm chôn sâu trong đáy lòng bị chân tình của anh kích động tuôn ra hết, dùng nhiệt tình đáp lại anh.

Hai người tình cảm mãnh liệt cứ như vậy mà đụng vào nhau, tóe ra vô số tia lửa.

Trong lòng có một góc tối u ám nhiều năm, những tia lửa rực rỡ này rơi vào đã làm xua tan tất cả mọi thứ.

Cảm giác chán ghét sợ hãi kinh hoàng nhiều năm chôn giấu trong lòng cô đang từng chút từng chút được loại bỏ.

Nụ hôn quần quýt dừng lại, cô dựa vào trong ngực anh thở nhẹ, hai gò má ửng hồng, ngừng mắt nhìn anh.

“Tiêu Tát, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp em bước ra khỏi bóng ma trong quá khứ.”

Cảm nhận được tình cảm truyền từ mắt cô, anh dịu dàng hôn lên trán cô, cũng lộ vẻ xúc động như cô.

“Anh cũng phải cảm ơn em đã cho anh cơ hội.”

Hai người rúc vào nhau, hai tâm hồn gắn chặt, họ có thể đoán được tương lai tốt đẹp đang ở phía trước không xa.

Lời cuối sách

[Một người đi du lịch – Hương Di]

Trong bốn mùa xuân hạ thu đông, A Di thích nhất mùa thu.

Nắng nóng mùa hè dần biến mất, mà rét lạnh của mùa đông vẫn chưa tới, thời tiết này rất hợp lòng người.

Ánh nắng ấm áp gió lành lạnh không khỏi làm cho người ta muốn thả chậm tiết tấu sinh hoạt, đáng tiếc những ngày tháng làm người ta thấy sáng khoái lại rất ngắn ngủi.

Có lúc nắng gắt cuối thu vẫn rất mạnh, hơn nữa mùa thu đều giống như mùa hè, có lúc mùa đông không kịp báo trước đã đến, thời tiết nhanh chóng chuyển lạnh.

Năm nay nắng gắt cuối thu không mạnh như vậy, khiến A Di hưởng thụ thêm mấy ngày dễ chịu, tốt đẹp, nên đã làm một chút chuyện tốt đẹp giống như hưởng thụ tất cả! “Một người du lịch” – Quyển sách này cùng tên một bộ phim, đi ra ngoài du lịch.

A Di chưa từng đi du lịch một mình, trước kia không đi cùng người nhà thì cũng đi cùng bạn bè.

Hôm nay mùa thu, tôi hi vọng có thể thử đi du lịch một mình, cho dù chỉ đi một ngày cũng được. Được rồi, coi như đây là nguyện vọng trong mùa thu năm nay, lại nói, cũng đã sắp hết mùa thu rồi, tôi phải hành động nhanh lên một chút mới được.

Trở lại chuyện chính, nói một chút về “Giành làm mẹ kế định sẵn”, nữ chính Triệu Phù bởi vì cái chết của Vu Tư Lệ trở thành nghi phạm bị bắt giữ, đối với Triệu Phù đây là một nguy cơ, nhưng cũng là một bước ngoặt, bởi vì chuyện này đã tạo ra cơ hội thay đổi bóng ma nhiều năm qua của cô.

Đúng như trong câu ngôn ngữ nói “Trong họa có phúc, trong phúc có họa.”

Phúc họa đi cùng nhau, cho nên gặp phải chuyện khó khăn đừng quá chán nản, ai biết đó có phải là cơ hội thay đổi không.

Hẹn gặp lại ở quyển sách tiếp theo.

[Hết trọn bộ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gianh-lam-me-ke-dinh-san>